

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

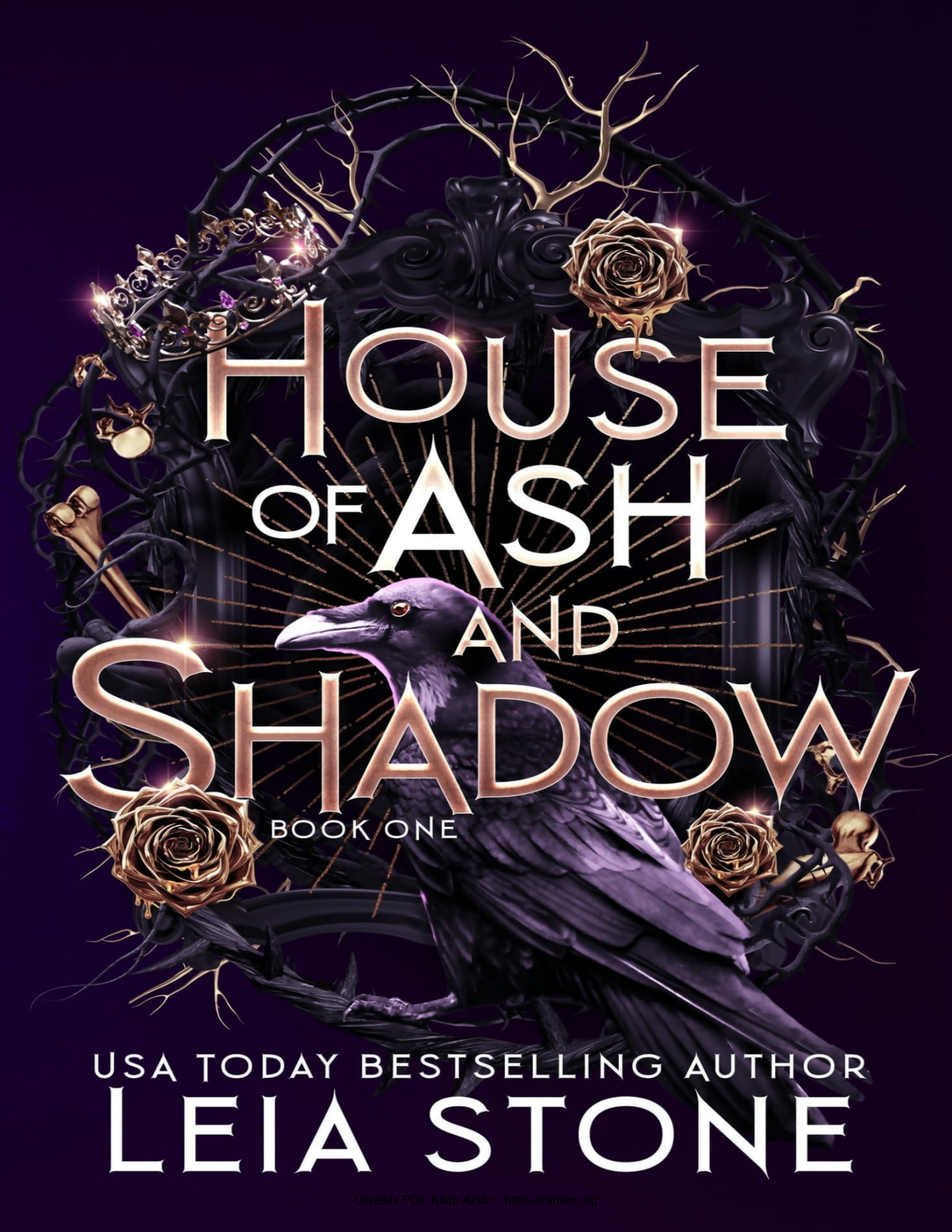
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOUSE OF ASH AND SHADOW

BOOK ONE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEIA STONE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KÜL VE GÖLGE EVİ

YALDIZLI ŞEHİR BİRİNCİ KİTAP

LEIA STONE

Kül ve Gölge Evi Telif Hakkı©

2023 yazan Leia SınKapak tasarımı

Fay Lane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>

Yazar Hakkında Teşekkür

*Yeğenim Avery'ye. Ne kadar hızlı okuyabildiğın önemli
değil, yine de odadaki en güçlü kişi olabilirsin.*

BİR

"Mutlu yıllar!" Sorrel ve ben birlikte ılık atarak saklandığımız küçük mutfak masasının altından dışarı fırladık.

Babam uzun bir çalışma gününün ardından küçük kulübemize girmişti ve yorgun görünmesine ve biraz kızarmış olmasına rağmen yüzü bir sırıtışa dönüşmüştü.

Yaptığım hafif orantısız pastayı aldım ve kulübemizin toprak dolu zemininde sürüyerek ona sundum.

"Bademli portakal mı?" diye sordu heyecanla.

Başımı salladım. "En sevdiğin. Bayan Lancaster'ın arılarından elde ettiğim ballı sırla."

Babam kadar iyi bir fırıncı değildim ama mutfakta kendime yetebilirdim.

Komşum ve sevgili arkadaşım Sorrel, babamın aletlerle dolu iş çantasını aldı ve masada bizimle birlikte oturabilmesi için yere koydu.

Babam bize katılmak için biraz halsiz yürüdü ve ben kaşlarımı çattım. "Hâlâ ateşin var mı?"

Birkaç gün önce nehirde bir almış ve enfeksiyon kapmış.

Babam başını salladı ve sonra Sorrel'e baktı. "Bu sabah bana verdiğin neem yağını üzerine sürdüm."

Sorrel kendi kendini yetiştirmiş yerel bitki bilimcimizdi. Şifacı büyüündeki eksikliğini beyniyle telafi ederdi.

"Ne yani, şimdi yetmiş yaşında falan mısın?" Şaka yaptım.

Kıkırdadı. "Kırk dört, yetmişe doğru gidiyor." Boynunu uzattı. Tırnaklarının altında ve sivri kulaklarının ucunda bile kir vardı. Köyümüzün başlıca işçilerinden biri olduğu için, babamın eve temiz bir şekilde geldiği bir zamanı hatırlayamıyordum. Çok çalışkandı ve ben bununla gurur duyuyordum.

"Barajı tamir edebildiniz mi?" Sorrel ona bir dilim kek kesip servis ederken sordu.

Başını salladı. "Yama yaptık; göl dayanacaktır." Küçük köyümüz Isariah'tan üç saatlik bir yürüyüşle Yıldızlı Şehir, diyardaki en güçlü fae'lerin evi. Onların borularla su ve diğer olanaklara sahip olduğu yerde, biz burada kendi başımıza idare edebileceğimiz şeylerle yetinmek zorundaydık. Bu da Ölü Yılan Nehri'nin, çevresinde yetişen yüzlerce yabancı huckleberry için uygun bir şekilde adlandırılan Huckleberry Gölü'nde toplanan insan yapımı bir baraj anlamına geliyordu. Ölü Yılan Nehri, baraj olmadan on kişiden fazlasını hayatta tutamayacak kadar zayıf bir akarsu olduğu için bu şekilde adlandırılmıştı.

Gölümüz ve barajımız hayatta kalmamız için çok önemliydi - sadece ondan su içmiyorduk, aynı zamanda tarlalarımızı suluyor ve bizi temiz tutuyordu. Eğer bunu kaybedersek, bir grup sürgün edilmiş, büyü olmayan fae'nin susuzluktan ya da açlıktan ölmesi kimsenin umurunda olmazdı.

Sırada Sorrel vardı ve ben pastayı yemek için dirsek hizasındaki eldivenlerimi çıkarmayı düşündüm. En iyisi onları çıkarmamak ve bir kazadan kaçınmaktı. Yerde acı içinde kıvranarak babamın büyük gününü mahvetmek istemedim.

"Fallon, babanla en sevdiğin anın hangisi?" Sorrel pastasını yerken beni işaret ederek sordu.

Beni kendi çocuğu gibi yetiştiren adama bakarak sııttım. "On iki yaşında," dedim. "Okuldan eve gözyaşları içinde geldiğim gün, çünkü çocuklar lanetimi etkinleştirmek için bana dokunmaya devam ediyorlardı."

Babam uzandı ve çıplak tenime dokunmamaya dikkat ederek elini eldivenli elimin üzerine koydu. "O günü çok iyi hatırlıyorum."

O günün hem fiziksel hem de duygusal olarak ne kadar acı verici olduğunu düşündükçe kalbim sıkıştıyordu. Üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan bir lanetle doğmuştum ve bunu haksız bir şekilde hayatım boyunca taşımak zorunda kalmıştım. "O zamanlar bana takılıp kalan bir şey söylemiştin," dedim ona. "İnsanların bana nasıl davrandığını kontrol edemeyeceğimi ama onların kötü muamelelerine verdiğim tepkiyi kontrol edebileceğimi söylemiştin. Bu benim kim olduğumu belirleyecekti."

Bunun hayatımda bir dönüm noktası olduğunu hissettim. Karanlık bir yola girebilir, dünyadan nefret edebilir ve hayattaki kaderime üzülebilirdim. Ancak babam sayesinde kontrol edebildiğim şeylere ve hayatımdaki nimetlere odaklanmayı seçtim.

Sorrel boğazını temizledi. "Eğer doğru hatırlıyorsam, o gün sana hançerini de vermişti ve gerekirse kendini korumanı söylemişti." Bıçağı genellikle kalçamda taşıdığım yeri işaret etti.

O zaman hepimiz kahkahalara boğulduk ve babam başını salladı. "Kıssadan hisse, başkalarına karşı nazik ol ama mecbur kalırsan kendini savun."

"Bay Brookshire? Sıra sizde. Fallon'la en sevdiğiniz anınız," diye sordu Sorrel babama. Isariah'da hediye alamadığımız doğum günlerinde ve bayramlarda hikâyeler paylaşmak bir gelenektir.

Arkasına yaslandı ve bana şefkatli bir bakışla baktı. "Sakin ol. Onunla tanıştığım gün."

Onun bu itirafı karşısında boğazımda bir yumru oluştu ve on yedi yıl önce gecenin köründe Isariah'a getirildiğim günü düşündüm. Küçük bir sepetin içinde ön kapıya bırakılmıştım, göbek bağım hala bağlıydı ve aceleyle düğümlenmişti.

Sepetin içinde, küçük battaniyemin içine sıkıştırılmış, üzerinde sadece dört kelime olan bir not vardı:

Ona dokunmayın. Lanetli.

Bunun köyümdeki insanlara ne yaptığını tahmin edebilirsiniz: kargaşaya sürüklendiler. Ne tür bir lanet? Beni yakalayan herkes için bir ölüm laneti mi? Ürünlerini yok edecek bir toprak laneti mi? Islak akciğer gibi köye yayılacak ve herkesi öldürecek bir hastalık laneti mi?

Kimse beni istemedi.

Sabahın erken saatlerinde yirmili yaşlarının ortasında genç bir adam yola çıkana kadar sepetin içinde kaldım ve gecenin derinliklerine kadar ağladım. Karısını bir yıl önce ıslak akciğerden kaybetmişti ve hiç çocukları olmamıştı. Çocukları olsun istemişlerdi ama kadın kısırdı. Hiç tereddüt etmeden sepetimi aldı. Hemen ölmeyince insanlar bana bakmak için yaklaştı.

"O sadece masum bir çocuk," demişti adam. "Ona ben ve taşıdığı lanet ne olursa olsun benim üzerime kalacak."

Babam kendini bana böyle bağlamıştı. Kimse beni istemezken, herkes yanıma yaklaşmaya korkarken o beni istemişti.

"Ona dokunma "nın *gerçek anlamda* tenime dokunma demek olduğunu çabucak öğrenmişti. zevk veren şey bana dayanılmaz bir acı veriyordu. Basit bir ten tene temasla kendimi yıldırım çarpmış gibi hissediyordum. Tahmin edebileceğiniz gibi, tenine dokunamadığınız bir bebeğin kirli peştamalıni değiştirmek neredeyse imkansızdı. Hayatımın ilk beş yılında babam dirseklerine kadar eldiven giymiş. Her ne kadar beni rahatsız eden laneti almak istese de, bu yükü tek başıma taşımam gerekiyordu.

"O gün benim de en sevdiğim gündü," dedim kocaman gülümseyerek. "Her ne kadar hatırlamasam da."

Sorrel ve ben daha sonra büyürken, bize sahip olan bizim yakalayan en sevdiğimiz anılardan bolca bahsetmeye başladık.

Kahkahalar içinde göbekler.

Sonunda babama baktığımda alnında boncuk boncuk ter olduğunu ve bir zamanlar kızarmış olan yüzünün şimdi solgun görüldüğünü gördüm. "Baba, iyi görünmüyorsun. Banyo yapıp biraz dinlenmek ister misin?"

Bana küçük bir gülümseme verdi ve eldivenli elimi okşadı. "Her zaman babanı düşünürsün." Ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu, yan tarafını tuttu ve Sorrel ile ben endişeli bir bakış attık. Babam sandalyenin kenarına tutundu ve ayaklarının üzerinde sallandı.

"Baba." Ayağa kalktım, kalbim boğazıma düğümlendi.

Sorrel hızla hareket ederek sandalyesinden kalktı ve babamın durduğu yere doğru koştu.

Sonra tekrar sallanmasını ve bir çuval tuğla gibi yere düşmesini dehşet içinde izledim. Vücudu bir gümbürtüyle yere çarptı ve ben çığlık atarak onu yakalamak için ileri atıldım. İşe yaramadı. Çok ağırdı ve eldivenli ellerimle uzandım ama nafile.

"Kuzukulağı!" Yüzerek görüş alanıma girdiğinde panik içinde bağırdım, ayaklarını düzeltirken başını kucağına aldı, böylece sırt üstü tamamen uzanabildi.

Ben kulübemizin toprak dolu zemininde volta atarken Sorrel babamla ilgilenmeye başladı.

"Hâlâ enfeksiyonlu. Çürümüş balık gibi kokuyor." Sorrel babamın karnını dürttüğünde kaşlarını çatı.

"O küçük kesik mi?" Ona doğru eğildim ve göbek deliğine yakın küçük bir kesiğe baktım. Kanım dondu. Derin, kırmızı çizgiler kesikten çıkıp göğsüne doğru tırmanıyordu ama kesiğin kendisi gülünecek kadar küçüktü. Geçen gün nehir kenarındaki bir dala sürtünmüştü. Ben de oradaydım.

"O küçük şey mi?" Kaşlarımı çattım, tedirginlik bir gölge gibi üzerime düştü.

Sorrel gözlerinde dehşetle bana baktı. "Fallon, bunu daha önce de gördüm. Kalbe giden kırmızı çizgiler ölüm anlamına gelir.

yirmi dört saat." O izlendi ve kırmızı Çizgiler o kalbinin yarısına kadar gitti ve ben nefes almayı bıraktım.

Ölüm mü?

Hayır.

"O... bir daldı. Aptal, küçük bir dal." Boğazımda bir hıçkırık oluştu ve Sorrel babamın karnını bir bez parçasıyla örttü. Sonra başını nazikçe yere koydu ve yanıma geldi.

"Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," diye beni teselli etti.

Oh Light. Bana babamı kaybetmek üzereymişim gibi bakıyordu. Hem de doğum gününde.

"Sahip olduğum tek şey o," diye mırıldandım. Onu kaybettiğimi hayal ederken kalbim boğazımdan çıkacakmış gibi hissediyordum.

"Üzerine biraz daha neem yağı sürelim mi? Yoksa dışarı çıkıp biraz bitki mi getireyim? Bana bir liste ver ve-"

"Fallon." Sorrel eldivenli elimi kendi elinin içine aldı. "Bu beni aşar. Ona yardım edebilseydim, ederdim. Ama..."

"Hayır," diye homurdandım, o anda kendimi çelikleştirdim. Şoka girmeyecektim. Bana ihtiyacı vardı. "Bunu kabul etmiyorum. Onu kurtarmak için neye ihtiyacın var?" Sorrel'e sertçe baktım.

Alay etti. "Yaldızlı Şehir'den bir şifacı fae ya da bir eczacıdan mikrop karşıtı bir tentür."

Alaycı davrandığını biliyordum ama kimse bana insan gibi davranmazken bana insan gibi davranan adamı kurtarmak için ne kadar ileri bilmiyordu.

"Tamam," dedim, elini bırakıp mutfaktan geçerek küçük odama girdim. Yerdeki uyku rulosu darmadağınktı, istediği gibi yatağımı ve şimdi bundan pişmanlık duyuyordum. *Daha itaatkâr bir kız çocuğu olmalıyım.*

yere bırakarak, ben düzelttim iki kalın battaniyeleri ve köşeleri istediği gibi katladı ve sonra küçük saklama sandığıma gitti.

"Uh, Fallon..." Bagajdan küçük hançerimi çıkarıp çizmelerime yerleştirirken kapı aralığından Sorrel'in sesi geldi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu sonunda.

Sorrel çok iyi bir arkadaşı; durumumdan dolayı benimle asla dalga geçmezdi ve bana dokunmamaya çok dikkat ederdi. Küçükken, benimle dalga geçen çocukların kollarına dokunarak ve benim gibi ağlayıp kasılıyormuş gibi yaparak onlara taş atardı.

O bir cevherdi. Ama aynı zamanda bir kural takipçisiydi. Yıldızlı Şehir'den dışlanmış, büyü yapamayan bir halk olarak Isariah halkının zaten aleyhine olan çok şey vardı. Sorrel, okumayı öğrenerek ve bitki bilimci olmaya çalışarak bunu telafi edebileceğini düşünen insanlardan biriydi. Statüsünü bilimsel yollarla yükseltmeye çalıştı ve bunun için ona saygı duydum, ancak yapmak üzere olduğum şeyi kabul etmeyecekti. Hatta beni durdurmaya çalışabilirdi, bu yüzden ona ne kadar az şey söylersem o kadar iyiydi.

Ayağa kalktım, beş santim kısa ve üzerinde çok fazla delik olan ağır gri pelerinimi üzerime geçirdim. Ardından kalın süet eldivenlerimi giydim ve Sorrel kapı aralığında adım atmaya başladı.

"Fallon, şaka yapıyordum! Gidip Yıldızlı Şehir'den bir şifacıyı yakalayamazsın."

Başımı salladım. "Önce tentür için gideceğim."

Gözleri büyüdü. "Mikrop karşıtı tentürleri stoklayan tek eczane Yıldızlı Şehir' *içinde*."

Bir kez başımı salladım ve sonra onunla yüzleşmek için ayağa kalktım. "Tut onu yoksa seni *asla* affetmem."

Yüzü düştü ve bunu söylemenin, ona bu baskıyı adil olmadığını biliyordum ama çaresizdim.

"Ciddi olamazsınız. Sürgün edildik. Sihirsiz olarak Yıldızlı Şehir'e yasadışı bir şekilde girmenin bedeli ölümdür."

Gözyaşlarım gözlerime doldu, görüşümü bulanıklaştırdı ve sonra yanaklarıma döküldü. "Eğer o ölürse, ben zaten içeride ölmüş olacağım, bu yüzden beni de öldürebilirler," dedim ona. "Şimdi lütfen *hareket et*."

Onunla fiziksel olarak savaşamayacağımı biliyordu. Tek yapması gereken uzanıp açıkta kalan kk bir et parçasını sıyırmaktı ve ben de acı içinde dizlerimin üzerine kecektim.

Sertçe yutkundu. "İnatısın." Ama sesinde bir yenilgi vardı. Benden iki yaş büyüktü ve ben onu bir nevi ablam gibi görüyordum. O ve annesi hemen yan komşumuzdu ve birlikte bymştk. Babamı hayatta tutmak için ondan daha fazla güvendiğim kimse yoktu.

Başımı salladım. "Biliyorum."

Yanağından süzülen bir damla gözyaşını silmek için uzandı. "Ve eğer sana sarılabilseydim, sarılırdım. Kahretsin."

"Bunu ben de biliyorum." Sesim kesildi. Bunu riske atamazdık - bana sürtünen bir insanın sa teli bile lanetimi tetikliyordu.

Başını ne eğererek kendini kapı aralığından dışarı çekti. "Işık seni korusun."

Işık eczacı dükkânına girmeme ve fark çıkmama yardım etsin, demek istedim.

Babama doğru yürüdüm ve elimi uzattım. yanağını okşadı. Biraz kıpırdandı, balmumu gibi gri teni terden boncuk boncuk olmuştu. şimdi kırklı yaşlarının başındaydı, şakağındaki koyu renkli saçları hafifçe ağarmıştı ama köyümüzün en güçlü adamlarından biriydi. Işığın onu aptal bir ağaç dalından bulaşan bir enfeksiyonla almasına izin veremezdim!

"Dayan ihtiyaç. Seni o kadar kolay bırakmayacağım," dedim ona ve sonra yasak Yıldızlı şehir'e doğru yola ıktım.

Daha önce hiç içeri girmemiştim, eczacı dükkânlarının nerede olduğunu bilmiyordum ve amacıma ulaşmak için ne param ne de statm vardı. İsa'ya canlı ve babama yardım etmiş olarak dönme ihtimalim zayıftı ama orada oturup beni seven tek adamın ölümünü izleyemezdim.

Ben olsam yapmazdım.

Sonuçlar lanet olsun.

Yaldızlı Şehir'in eteklerindeki köyümüzden Altın Kapılar'a kadar olan yürüyüş aşağı yukarı üç saat sürüyordu. Yaz ve kış gündönümlerinde gökyüzündeki ışık gösterisini izlemek için yılda iki kez bu yolculuğu yapardım. Yaldızlı Vatandaşlar müzik çalar, dans eder ve inanılmaz ışık gösterileri yaparlardı ve tüm Isa halkı kapıların dışındaki yerimizden sadece küçük bir bakış atmak için gelirdi. Ancak elektrikli olduğu söylenen kapılardan hiç geçmemiştim. Yaldızlı Şehir diyarın en zengin şehriydi ve bunu isminde ve benim gibi fakir, işe yaramaz fae'leri engellemek için kullandıkları bariyerde gösteriyorlardı.

Kapıların gerçek altından yapılmadığı, Kraliçe Solana'nın şehri güzel göstermek için kullandığı bir parıltı olduğu söyleniyordu. Her iki durumda da, ne pahasına olursa olsun ya onları aşacaktım ya da içlerinden geçecektim. O kapıların ardında şifacılar, tentürler, büyü ve hakkında hiçbir şey bilmediğim koca bir dünya vardı. Babamı kurtarmaya yardım edebilecek bir dünya.

Sadece iki kez büyü görmüştüm: Bir keresinde, bir Yaldızlı Kraliyet askeri uzak bir şehre giderken köyümüzden geçiyordu. Çalıştığım Hipsie's Tavern'de tuz kavanozunun masanın üzerinden eline doğru süzülmesini sağlamak için gelişigüzel bir şekilde büyü kullanmıştı.

Nefesim kesilmişti, mekandaki insanların yarısı gibi ben de böyle bir şey gördüğüm için şok olmuşum. Ama adam sanki zavallı, sihirsiz ayaktakımına gösteriş yapmaktan hoşlanıyormuş gibi nazikçe gülümsedi.

Büyüyü ikinci kez gördüğümde durum biraz daha ciddiye. Bir Nightling köyümüze saldırmıştı. Bayan Turvy'nin çığlığını duyduk ve yardım etmek için dışarı koştuk, ama biz bunu yapana kadar yaratık boynuna yapışmış ve içiyordu. Babam onu av yayıyla vurdu ve Nightling şekil değiştirdi.

siyah gölgelere dönüştü ve kayboldu. Beni o kadar korkutmuştu ki üç gece boyunca hiç uyumadım.

İleriden gelen sesler beni yavaşlattı. Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki Yıldızlı Şehir'in ileri karakoluna vardığımı fark etmemiştim. Dışarısı tamamen karanlıktı, sadece ay bana ışık veriyordu. İleride küçük bir nöbetçi kulesi vardı ve sık ormanın içinden şehrin görebiliyordum. Kapılar ay ışığında parlıyor, girişine izin verilmeyen herkesi kısıkandırıyor.

Yıldızlı Şehir'in sunduğu yasak meyveyi yemek üzereydim ve korkmam gerekirdi. En azından ellerimin titremesi gerekirdi ama tek düşünebildiğim babam ve onun kalbine doğru yol almaya çalışan ölüm çizgileriydi.

Düzenli bir nefes alarak en iyi yaptığım şeyi yaptım. Ortadan kayboldum.

Gerçek anlamda değil, sihirli bir fae'nin yeteneği olsaydı yapabileceği gibi, ama on yedi yıl boyunca insanlar tarafından dokunulmaktan kaçınmaya çalıştıktan sonra nasıl yapacağımı bildiğim şekilde. Eğer beni fark etmezlerse, bana dokunmazlardı. Bana dokunmazlarsa, acı hissetmezdim.

Kapüşonumu yukarı çekerek sırtımı ağaçlara yasladım ve ormanın en kalın kısmına doğru ilerledim. Yapraklardan, dallardan ya da ses çıkaracak herhangi bir şeyden kaçınarak ayaklarımın üzerinde yürüdüm. Yumuşak yosunlara ve derin çalkantılı toprağa yapıştım. Doğuya doğru bir açıyla ilerleyerek nöbetçi kulesinin yanından gizlice geçebildim ve Yıldızlı Şehir'in ana girişinden kaçabildim. O kapılar benim sızabileceğimden çok daha fazla korunuyordu. Bir süre kuzeydoğu açısıyla yürüdükten sonra nihayet ormanın ağaçların seyredildiği bir bölümüne ulaştım ve ötesindeki parlayan altın şehir kapılarını görebildim.

Hançerimin hâlâ botumun içinde, gözlerden uzak bir yerde durup durmadığını kontrol etmek için uzandığımda kalbim boğazıma düğümlendi. Neden getirdiğimi bilmiyordum. Onu gerçekten kullanabileceğimden emin değildim.

Babamı kurtarmak için herhangi birine zarar vermek, ama... Onları tehdit etmek bana yakışmazdı. Bu düşünce bile utancımın üzerimden akıp gitmesine neden oldu. Babam bana Isa'da büyümekle ilgili çok şey öğretti. Bizler koşulların hayatta kalanlarıydık. On ikinci yaş günümde bana bu hançeri verdiğinde, onu sadece müdahale etmezsem canımın alınacağını düşündüğüm bir durumda kullanmamı söylemişti. Elbette Isa'da hayat zordu; büyü, statü ya da para olmadan büyümek zordu. Yıldızlı Şehir fae'lerine kıyasla daha genç ölüyorduk, daha zayıftık ve hizmetçi işlerinde çalışıyorduk, ama suçlu değildik. Katil değildik. Kimseye zarar vermek istemedim.

Yapmak üzere olduğum şey -Yıldızlı Şehir'den çalmak ve muhtemelen bunu yapmak için hançerimi kullanmak- babamı gururlandırmayacaktı.

Ama umurumda değildi.

Eğer bana bağırarak kadar yaşıyorsa, bu benim için yeterliydi.

Bu son düşünceyle ağaçların arasından geçip altın çitin önünde duran açık çayıra girdim. Hızla sağa sola bakındım, kimseyi fark etmedim ve ilerledim. Avının peşinden giden bir dişi aslan gibi düz, çimenli çayırdaki koşum. O anda yüksek kuledeki muhafızlara karşı en savunmasız durumda olduğumu ve hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum. Yirmi metre yüksekliğindeki altın çite tırmanmaya niyetliydim, ta ki üç metre kadar yaklaşıp elektriğin tiz sesini duyana kadar.

Isa'da elektriğimiz yoktu. Enerji akımını üretmek için özel bir büyü türü ve ardından onu hapsedmek için pahalı bir kristal gerektirdiğinden, hiçbir zaman bir seçeneğimiz olmadı. Ama elektrik hakkında bir şeyler *duymuştum*, Sorrel'in bana okumayı öğrettiği kitaplardan öğrenmişim. Vızıldayan bir akım sesinin onunla ilişkili olduğunu biliyordum ve duvarın bu şekilde korunduğuna dair söylentileri duymuştum. Dokunduğunuzda acı verici bir şekilde şok oluyormuşsunuz.

Tuhaftı, dokunulmanın verdiği acıyı hep elektrik çarpması olarak tanımlamıştım ama bunun gerçekte nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sorrel ben küçükken bana bir kitap okumuştı, orada bir çocuğa yıldırım çarpıyor ve tüm vücudu , titriyor ve derisi yanıyormuş gibi hissediyordu.

O sırada nefes nefese kalmıştım ve ona biri bana her dokunduğunda böyle hissettiğimi söylemişim. Babam da oradaydı. Kendisi okuyamadığı için Sorrel'in bize yüksek sesle kitap okumasından keyif alıyordu.

O gece yüzündeki ifadeyi hiç unutmadım: bir dehşet. Sorrel ve bana yorgun olduğunu söylemiş ve bize iyi geceler dilemişti.

Evimiz çok iyi yalıtılmış değildi, bu yüzden sonraki bir saat boyunca odasından gelen hıçkırıklarını duyduk. Küçük yaşta bile acımı anlattığımı duymanın *ona* acı verdiğini anlamıştım ve bunu yapmak istemiyordum. Bu yüzden o günden sonra babama rahatsızlığımı anlatmayı bıraktım.

Şimdi altın kapıların parmaklıklarına bakıyor ve çok acı çekeceğime emin olduğum şey için kendimi hazırlıyordum. Ama babam için bunu yapacaktım. Yaklaştım, yukarı çıkmanın yolunu planlamaya çalıştım, parmaklıkları eldivenlerle tutmanın işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum ki parmaklıklar arasındaki boşlukların çok büyük olduğunu fark ettim. Yetişkin bir adam için yeterince büyük değildi, ama fazla göğsü olmayan on yedi yaşında zayıf bir kız için... Sığabilirdim! Aralarından geçip geçemeyeceğimi düşündüm. Denemeye değer olduğuna karar vererek karnımı içeri çektim ve yana döndüm.

Kapıların diğer tarafında orman vardı, eğer oraya ulaşabilirsem muhafızlardan saklanabilirdim. Çok fazla düşünmeden kendimi parmaklıkların arasındaki boşluğa attım ve diğer tarafa sağ salım geçebilmek için Işığa dua ettim.

Vücudumun ilk yarısı nispeten kolay bir şekilde kaydı. Ama göğsüm çubuğu sıyırdığında

Pelerinimin kumaşı, elektrik akımı içimden geçerken nefesim . Acı omurgam boyunca ilerledi ve tüm vücudum titrerken nefesimi çaldı. Dudaklarımda bir çığlıkla dizlerimin üzerine düşmeden önce tam zamanında geri kalanımı çitteki boşluğa fırlattım.

Acıttı. *Çok kötü.* Ama lanetimden daha fazla değil. Bu beni bir an için üzdü. Taşıdığım lanetin o kadar kötü olduğunu bilmek, Yıldızlı Şehir'in kendilerini zarardan korumak için kullandığı şeye benziyordu.

Dizlerimin üzerinde sürünerek, acının kalıntıları hâlâ tenimdeyken nefes nefese, şehrin içindeki kalın ağaç sırasına ulaştım ve sonra sırt üstü düştüm. Başım uğulduyordu, tıpkı yanlışıyla -ya da yanlışıyla olmayan bir şekilde- bana dokunulduktan sonra olduğu gibi. Bazı insanlar merak ediyordu, çoğunlukla genç okul yıllarımdaydım ve lanetimin gerçek olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı. Ya da nasıl bir tepki vereceğimi.

Boynuma bir parmak, saçıma bir sıyrık - babam neredeyse beni köy okulundan alıyordu çünkü bu çok sık olmaya başlamıştı.

Sonra okula hançerimi getirdim. Ve bir dahaki sefere biri bilerek dokunduğunda, gülmek ya da yerde kıvranmamı izlemek için, silahı çıkardım ve boğazına hafifçe bastırdım.

Olayların gerçekleşmesini tamamen engelledi ve babam silahın okula getirildiğini bile duymadı. Bu bir kazan-kazandı.

Babam.

Her ne kadar soğuk toprağa uzanıp acıyan tenimi serinletmek de etmek zorundaydım. Babamın karnındaki o kızgın, kırmızı çizgiler ölümün alametiydi. Eğer kalbine doğru ilerlerlerse, sonsuza dek ölmüş olacaktı. Buna izin veremezdim.

Yönümü buldum ve şehre doğru, altın kapılardan uzaklaşıp şenlik seslerine doğru ilerledim. Bu sesi biliyordum: kadehler şingirdiyor, gürültülü sesler, ayaklar

tepiniyordum. İleride bir taverna vardı, benim çalıştığım gibi. Bir meyhaneye birlikte insanlar da gelirdi, genellikle içkiden kafaları dumanlanmış olan ve yırtık pırtık kıyafetlerime ya da yaşamam gereken bir şehirde yol tarifine ihtiyacım olduğu gerçeğine iki kez bakmayacaklarını umduğum insanlar.

Sık ağaçların arasından çıkıp düzgünce döşenmiş parke taşlı yola girdiğimde büyük binayı gördüm. Bu meyhane Isariah'da çalıştığım meyhaneye hiç benzemiyordu. Dört kat daha büyüktü, kırmızı tuğladan yapılmış gibi görünüyordu ve ön verandası dans eden ve kadehlerini gökyüzüne kaldıran fae'lerle *doluydu*.

Bir çeşit tatil olmalı. Ya da bir doğum günü, belki. Her gece böyle kutlama yapmıyorlardı herhalde? Kimin her gece böyle içmek için parası vardı ki? Tavernanın önünden geçerken, bakışlarım oradaki fae'leri taradı ve yaklaşılabılır görünen birine ulaşmaya çalıştı.

Yirmili yaşlarının ortalarında bir kız sıkılmış bir halde tırnaklarına bakıyordu.

Verandanın korkuluğunun kenarına çıktım ve ona seslendim. "Hanımefendi?"

Başını kaldırdı ve bana baktı, bakışları yıpranmış pelerinimi ve yırtık ayakkabılarımı aldı. Biraz geri çekildi ve ben aniden utandığımı hissettim. Bu fae'lerin hepsi ipekler ve ezilmiş kadifeler giymişti, parlak renkli giysileri üç yıkamadan fazlasını görmemişti. Saçları mükemmel bir şekilde tutturulmuştu ve yüzleri makyajla kaplıydı.

"Başka bir şehirden kuzenimi ziyarete geldim ve o çoktan yattı. Başım ağrıyor ve eczacıyı bulmam gerekiyor?" Arnavut kaldırımli yolun ilerisine bakarak ona sordum. Şehrin daha büyük bir kısmına açılan bir dizi bina vardı. Bu kızın bana doğru yönü gösterebileceğini umuyordum.

"Basit bir baş ağrısı mı?" Güldü. "İçerideki arkadaşımın bazı iyileştirici büyüleri var. Daha hafif durumlarla sınırlı,

ama baş ağrısı onun için kolaydır. Gidip onu getireyim-"

Panik içinde sözünü kestim. "Bir tentürü tercih ederim, böylece şifacı bir fae'nin o kadar erişilebilir olmayabileceği zamanlar için biraz saklayabilirim."

Isariah'ta ağrı ve sızılarla yatağa girdiğimiz onca zamanı düşününce, şifacı fae'ler Yaldızlı Şehir'de aylak aylak dolaşp onları bedavaya götürüyorlardı! Arkadaşının büyüsunün daha hafif koşullarla sınırlı olduğunu söylediğini not ettim, bu yüzden ondan babama yardım etmesini istemeyecektim.

Bir an duraksadı ama sonra başını salladı. "Bu yoldan devam et. Rose Lane'den sağa dön, Willow Caddesi'nden sola dön. Avis Eczacısı."

Basit talimatlar karşısında göğsüme bir rahatlama yayıldı. "Teşekkür ." Ona içten bir gülümseme verdim, sonra da gitmek için döndüm. Uzaklaşırken kalbim boğazıma ve giyim tarzımın burada başımı belaya sokmaması için dua ettim. Yaldızlı Şehir'de fakir insanlar yok muydu? Kadın bana hayatı boyunca hiç yırtık bir pelerin görmemiş gibi baktı! Bunu boş verin, kıyafetlerim hakkında endişelenecek zamanım yoktu. Babam ölüm . Bunu aklımda tutarak koşmaya başladım. Sadece iki kişinin yanından geçtim, ikisi de yaşlıydı. Dükkân sahiplerine benziyorlardı, çünkü içlerinden birinin saat yapan bir dükkânın kapısını kilitlediğini görmüştüm. Eve dönme vaktiydi ve eczacı dükkânının açık mı yoksa kapalı mı olmasını istediğimden emin değildim. Eğer açık olsaydı, eczacıdan uygun ilacı isteyebilirdim ama o zaman ilacı alıp kaçmam gerekirdi ve muhafızları çağırıp peşimden gönderirlerdi. Eğer kapalıysa, bir camı kırıp içeri sızabilirdim ama doğru ilacı bulmak için kendim karıştırmak zorunda kalırdım.

Sorrel buna ne isim vermişti? Çoktan unutmuştum ama etiketini görürsem hatırlayacağıma emindim. Anti-enfeksiyon mu?

Bunu kadere bırakmaya karar verdim.

Rose Lane'e girdim ve sağa döndüm, etrafıma bakmamaya çalışarak şehri merak içinde bir turist gibi . Ama o oldu

Güzel. Hayal ettiğimden daha güzeldi. Birincisi, çok *temizdi*. Yollar süpürülmüş gibiydi, üzerlerinde hiç kir yoktu... ya da çöp. Her sokakta bir sepet çiçek asılı, parlayan küçük bir lamba vardı ve ışığın kaynağına bakmak için başımı kaldırdığımda bir kristal gördüm. Tıpkı okuduğum gibiydi, enerji fae'lerinin elektrik üreten büyüyle yükledikleri kristal. Hafif morumsu bir renk yayıyor, bu da şehri ince bir leylak ışıltısına boğuyordu. Binaların dış cepheleeri her dükkân için farklı bir renge boyanmıştı. Soluk sarı, soluk pembe, açık mavi. Sadece bakmak bile beni mutlu ediyordu. Buranın iç karartıcı hiçbir yanı yoktu. Isa'da her zaman tamir edilmesi ya da temizlenmesi gereken bir şeye bakıyordunuz ama burada her şey mükemmel görünüyordu.

Willow Sokağı tabelası beni büyülenmişliğimden kurtardı, ve sola döndüm, bir Yıldızlı Şehir muhafızıyla yüz yüze geldiğimde bağırdım.

Göğüs zırhındaki altın alev amblemi pelerininin altından bana .

O da irkildi ve ben de dokunulmamak için geri sıçradım.

"Beni korkuttun." Göğsümü sıktım, soracağı tüm sorulara cevap bulmaya çalışıyordum.

Neden buradaydım? Hava karardıktan sonra neden tek başıma dışarıdaydım? Buralı mıydım ? Kıyafetlerim neden bu kadar yırtık pırtıktı?

Bakışları yarı pelerinli yüzümde gezindi ve başını salladı. "Sokağa çıkma yasağından sonra burada ne yapıyorsun?"

Sokağa çıkma yasağı mı vardı?

Düşün, Fallon.

Hedefime bu kadar yaklaştıktan sonra tutuklanacağımı düşündükçe kalbim göğsümün duvarlarına çarpıyordu.

"Dükkanlardan birinden almam gereken bir sipariş var ama hemen sonra eve geleceğim. Söz veriyorum." Kendimi caddeye doğru konumlandırımdı, beni yakalamaya çalışırsa kaçmaya hazırlandım.

Bana arsızca sıırttı. "Sokağa çıkma yasağından sonra şehrin Batı Yakası'nda kalman gerektiğini biliyorsun. O yüzden sakın

diğer muhafızlar tarafından
görölmesin, tamam mı?" Şehrin
Batı Yakası mı? Neden?

"Tamam," diye mırıldandım, biraz rahatlayınca rahatlama
tüm vücuduma yayıldı.

Başını salladı ve gitti.

Işığa şükürler olsun. Nefes aldım ve Willow
Caddesi'nde yürümeye devam ettim.

Şehrin Batı Yakası'nda ne vardı ve neden orada kalmam
gerekiyordu? Öğrenmek için beklemedim. Sadece döndüm ve
Willow Caddesi'nde olabildiğince hızlı yürüdüm, aradığım
şeyi bulmak için dükkânları taradım.

Delilah's Deli, Swann's Sweets, Mae's Magic Shop ve... işte
buradaydı, Avis Apothecary. Burada bir düzen vardı, şirin
harfleri eşleştirme olayı. Eve gidip Hipsie'ye modaya uymak
için tavernasının adını Tabitha'nın Tavernası olarak
değiştirmesi gerektiğini söylemem gerekecek.

Bu düşünceye kıkırdadım ve dükkânın girişine doğru adım
attım. Ön taraftaki "Kapalı" yazısını ve içeride yanan tek loş
ışığı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Hayır.

Doğruyu söylemek gerekirse, içeri zorla girmek
istememiştim. Çalmak istememiştim ama bunu ödeyecek
param yoktu ve buraya kadar gelmişim, yani geri dönüş
yoktu.

Omzumun üzerinden bakarak Willow Sokağı'nda gerçekten
yalnız olduğumdan emin oldum. Kimseyi görmeyince, rahatça
eğildim ve büyük giriş penceresinin önündeki sevimli çiçek
tarhını kaplayan büyük taşı aldım.

Kalbim göğsümde çırpındı, ama babamın balmumu gibi
soluk teniyle baygın yattığı anı beni motive etti.

Fazla düşünmeden taşı kilide en yakın cam kapı bölmesine
doğru fırlattım ve tek vuruşta paramparça oldu. Taş
parmaklarımdan kaydı ve gürültüyle kapının iç tarafındaki
zemine düştü.

Tekrar arkamı döndüm, yoldan geçen biri ya da nöbetçi tarafından yakalanmayı bekliyordum ama kimse . İçeri uzanarak kapının kilidini çevirdim ve kapı kolaylıkla açılarak kayaya çarptı ve onu yerde sürükledi.

İçeri girdim ve kapıyı hızla arkamdan kapattım. Artık çok yakındım, babam için bir tedavi bulmama çok az kalmıştı. Tökezleyerek ilerleyip raflara bakarken enerjim vücuduma hücum etti. Tozlar, merhemler, kapsüller, kristaller, çaylar, yağlar vardı. Küçük şişeler, büyük şişeler, torbalar, damlalıklar, kavanozlar. Her şey bunaltıcıydı.

Gözlerim her şeyin üzerinde gezindi ve tezgâhın arkasındaki bir tabelada yazılı olan *Tentürler* kelimesini gördüğümde sesli bir şekilde nefesim kesildi. Hepsi küçük mavi cam şişeler içinde bir duvar dolusu tentür vardı. Tezgâhın yanından geçip arkasına yürüdüm ve Sorrel'in bana nasıl yapılacağını öğrettiği için minnettar bir şekilde düşük ışıktaki etiketleri okumaya başladım. *Zihin Uyuşturan, Sırt Rahatlatan, Göz Şişliğini Azaltan, Kızarıklık Gideren*

"Camımı kırdığına göre çaresiz olmalısın," diye seslendi arkamdan bir kadın sesi. Dondum kaldım, elim az önce elime aldığım *Infection-Begone* şişesiyle titriyordu. Nefesim hızlandı ve kaslarım sarmal bir yay gibi gerildi, her an kaçmaya hazırdım.

Döndüm ve kahverengi saçları birkaç griyle karışmış, kibar görünümlü bir fae kadınla yüz yüze geldim. Otuzlu yaşlarının sonlarında ya da kırklı yaşlarının başlarındaydı, dükkanın ortasında gecelikle durmuş, kırık camlı pencereye kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Babam ölüyor. Kokulu bir yaradan çıkan kırmızı çizgiler kalbine doğru büyüyor. Ödeme yapamam. Özür dilerim," dedim aceleyle, bana felç edici bir büyüyle saldırmayacağını ya da bir muhafız çağırmayacağını umarak.

Hançerimi çekmeli miyim? Beni yakalamak için büyüü var mıydı? Çıkışın önünde duruyordu ve keşke bunu daha iyi düşünseydim dedim.

Yavaşça başını salladı, ellerini birbirine kaşlarını hafifçe çattı.

"Eğer kırmızı çizgiler varsa, tentür işe yaramaz. Bir şifacıya ihtiyacı olacak. Akademi'de pratik yapmak için ücretsiz hasta kabul eden şifa öğrencileri var. Mezun olmak için belli sayıda farklı türde vakaya ihtiyaçları var."

Zihnini onun sözlerini işlerken tekrar tekrar .
Kafam karıştı. Bana yardım mı ediyordu?

Buralı olmadığımı bilmiyor muydu?

"Camını kırdım," ağzımdan kaçırdım, bundan sonra bana neden yardım ettiğini merak ediyordum.

Başını salladı. "Bu da demek oluyor ki gerçekten ihtiyacınız var. Ben insanlara yardım etme işindeyim. Keşke kapıyı çalmış olsaydınız."

Utanç yanaklarımı yaktı ve anında kendimi berbat hissettim. Kapıyı çalıp yardım istemeyi hiç düşünmemiştim. Burada mı yaşıyordu? Dükkânın yan tarafına baktım ve eminim ki, evine açılan gizli bir kapıyı gizleyen patlamış bir raf vardı.

"Çok özür dilerim. Bunu ödemeye çalışacağım." Nafile bir yalandı. Isa'da bozuk para kullanmazdık. Tavernada takas için çalışıyordum. Paraya ihtiyacımız yoktu.

Kadın bana sert bir bakış attı, bir elini kalçasına koyarken gözleri keskinleşti. "Geri dönmeni ve bu borcu kapatmanı bekliyorum." Kırık camı işaret etti.

Çalışmak. Yıldızlı Şehir'de mi? Demek buralı olmadığımı bilmiyordu. Görünüşte şifacılar yetiştiren ve ücretsiz iş yapan bir Akademi'den söz etmesi dikkatimi çekmişti.

"Akademi ne tarafta? Babamın fazla vakti yok, berbat bir gece geçirdim ve her şey tersine döndü." Yol sormak için önce dükkânın arka tarafını, sonra da yan tarafını işaret ettim.

Gözlerini devirdi. "Akademi! Buranın batısındaki büyük siyah bina. Eminim küçüklüğünden beri oraya gitmeyi hayal etmişsindir."

Başımı salladım. "Tabii ki. *Şu* Akademi."

Akademi'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama babam için bir şifacı bulmak için hemen gitmek istiyordum. Tentürü *ve* şifacıyı getirecektim, o zaman ölmesine imkân yoktu.

Infection-Begone şişesini cebime attım.

"Bunu da halledeceğim," diye yalan söyledim. "Belki ona yardımı olur diye."

İçini çekti, teslim olmuştu. "Peki, tamam canım. Bir dahaki sefere kapıyı çal. Batı Yakası'nda yaşayan insanlara yardım etmekten çekinmediğimi biliyorsun."

İşte. Tekrar. Bekçi ve şimdi de o. O zaman Yıldızlı Şehir'in fakir insanları olduğunu anladım ve beni onlardan biri olarak hemen teşhis edebildiklerini fark ettiğimde kalbim sızladı.

"Teşekkür ..." Mırıldandım.

Tezgâhın arkasından çıktım ve ön kapıya gidip açmadan önce tereddüt ettim.

"Yarın burayı temizlemeni bekliyorum!" diye arkamdan.

"Süpürgeyi dışarıda bırakacağım."

Bu kadına beni bir daha asla göremeyeceğini söylemek istemedim. Fakir kesimden olduğumu düşünse bile Yıldızlı Şehir'de yaşadığımı düşünmesi fikri hoşuma gitmişti. Bu yüzden ona tekrar teşekkür ettim ve babam için bir şifacı üzere dükkândan ayrıldım.

Pazarlık ettiğimden çok daha fazlasını bulacağımı fark etmemiştim.

iki

Akademi, siyah tuğladan yapılmış, altın kuleleri ve kubbeli kemerleri olan büyüleyici bir binaydı. Ama karanlık olan tek şey binaydı, çünkü neredeyse her dış duvara rengârenk bir çiçek ya da sarmaşık yapışmıştı. Benim favorilerim pencerelerin etrafına damlayan ve onları çerçeveleyen mor olanlardı; ay ışığında neredeyse parlıyor gibi görünüyorlardı. Sanki binanın kendisi canlıydı, nefes alıyor ve kenarlarına tutunmuş çiçeklerle yaşıyordu. Beş kattan daha yüksekti, şimdiye kadar gördüğüm en uzun yapıydı. Ön kapılar ardına kadar açıktı, bu yüzden doğrudan iyi aydınlatılmış avluya girdim, burada bazı öğrenciler bir bankta oturmuş konuşurken gülüyorlardı.

Bu "Batı Yakası" fae şeyini oynamaya ve burada yaşıyormuşum gibi davranmaya karar vermiştim. Öğrencilere yaklaştığımda sessizleştiler ve içlerinden biri bana küçümseyerek baktı.

"Evden uzakta mısın Westie?" diye alay etti sarışın bir kız ve arkadaşları onun yorumuna kıs kıs güldü.

Tamam, bu insanlar hakkında daha çok şey öğrendikçe, onlardan daha az hoşlandım.

"Bir şifacıya ihtiyacım var. Çok acil." Başımı öne eğdim ve neden bahsettiğimi biliyormuş gibi davrandım.

Kız güldü. "O zaman gitmen gibi Batı Yakası kliniğine git." Üst dudağı kıvrıldı ve ayakkabılarıma baktı.

Vay canına, yani zengin ve fakir arasında tam bir izolasyon mu vardı? Bu beni nedense iğrendirdi. Her zaman Yıldızlı Şehir'in büyük güce sahip fae'lerle dolu olduğunu, hepsinin eşit yaratıldığını ve eşit muamele gördüğünü hayal etmiştim. Sadece büyü olmayan Isa'ya sürgün edilenler dışlanmış muamelesi görüyordu.

"Ücretsiz çalışacak bir şifacı öğrenciye ihtiyacım var. Babam ölüyor!" Panik sesimin keskinleşmesine neden oldu.

Banktaki kızlar hiçbir şey söylemedi ama uzak duvara yaslanmış sessizce bizi izleyen bir fae boğazını temizledi. "Sizi öğrenci şifa kliniğine ." Kız duvarı itti ve bana yaklaştı. Kısa, vahşi, kıvrırcık kızıl saçları ve gözlerinde kararlı bir bakış vardı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Bir Westie mi? Hadi ama Eden, burada olmasına izin verilmediğini biliyorsun," dedi yeni rehberime sümüklü kız.

Eden zorbaya ters ters baktı. "Sanki sen hiç bir kuralı çiğnemedin, *Blair*."

Blair o zaman sustu ve Eden beni uzun bir İki dev bina arasındaki geçit.

Yalnız kaldığımızda bana küçük bir gülümseme verdi. "Onun için üzgünüm. Zayıf bir büyüyle doğmuş olman senin suçun değil. Şehir arasındaki bölünmeyi hiç anlamadım."

Yani Batılılar zayıf büyüleri olduğu için Batı Yakası'nda yaşarken, güçlü fae'ler şehrin Doğu Yakası'nda yaşıyor ve havalı Akademi'ye gidiyorlardı. Şimdi her şey anlam kazanıyordu. Güç üzerine kurulu bir hiyerarşi.

Çok fazla şey söyleyip kimliğimi açığa çıkarmak istemediğim için sadece başımı salladım.

Koridorlarda dolaşırken her şeyi içime çekmekten kendimi alamıyordum. Sınıfların kapıları açıktı ve kendimi içeriye bakarken buldum. Temiz sıralar, yepyeni kitaplar, silahlarla dolu bir duvar ve yastıklı bir eğitim odası gibi görünen bir yer. Öğrenciler bir tür tatbikat yapıyordu ve bir öğrencinin avucundan fırlayan ateş topu diğer öğrencinin metal göğüs plakasına çarpıp dağılınca boğazımdan bir nefes koptu.

Eden yanımda kıkırdadı. "Okuldaki çocuklar gösteriş yapmayı çok seviyor."

"Kampüste mi yaşıyorsun?" Okulun bu saatte hâlâ açık olmasına şükrederek ona sordum.

Başını salladı ve vahşi bukleleri yüzünün etrafında uçuşturdu. "Bugün bir okul gezimiz vardı, bu yüzden hepimiz sınıf ödevlerini yetiştirmek için geç saatlere kadar kaldık ve öğrenci kliniği her zaman geç saatlere kadar açıktır." Büyük odayı geçip okul kampüsünün ortasındaki bir binaya doğru ilerledi.

Cevap vermedim, sadece bakışlarımın boşlukta izin verdim, her şeyi içine aldım.

"Dinle, babanın durumu kötü gibi görünüyor, değil mi?" Eden sordu.

Elimdeki işe odaklanmaya çalışarak başımı salladım.

"Güzelbunu oyna. Bunu ne kadar ölüm kalım gibi gösterirsen, baban için Batı Yakası'na gitmeye istekli güçlü bir şifacı bulma şansın o kadar artar."

Hiçbir şey yapmama gerek yoktu, üzücü olan da buydu. -Ve Batı Yakası'na seyahat etmek... Umarım bu pazarlığa açık bir konudur. Ama nezaketini gerçekten takdir ettim ve bana bir çöp parçasıymışım gibi bakmıyordu, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyordum.

Aynı siyah tuğlaları, altın renkli süslemeleri ve çiçekli sarmaşıkları taşıyan yeni binaya adım attığımızda, çift kapının önündeki levhaya göz attım. ÖĞRENCİLER TARAFINDAN İŞLETİLEN KLİNİK metalik harflerle yazılmıştı.

siyah tabela. Gümüş boyayla yazılmış "KENDİ RİSKİNİZLE GİRİN" yazı

Kaşlarımı çattım ama Eden sırttı. "Hepsi gerçekten yetenekli. Sadece en iyilerin en iyileri Akademi'ye girebilir. Ayrıca, babanı Batı Yakası Kliniği'ne götürürsen saatlerce sıra bekler ve muhtemelen muayene bile olamadan dışarıda ölür."

Değerlendirmesi karşısında içim sıkıştı.

"Batı Yakası hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordum.

Yüzü değişti, bir an için gevşedi, ama hiçbir şey söylemedi, sadece çift kapıyı açmak için öne uzandı ve beni içeri götürdü.

Baldırlarına kadar sarkan gümüş ipek tunikler giyen iki çocuk bir masanın arkasında oturmuş sohbet ediyorlardı. Elleri masanın üstünde kenetlenmişti ve ellerinin arkasına kazınmış dövmeli gümüş işaretler karşısında şaşkınlığımı kontrol etmeye çalıştım. Birinde diğerinden daha fazla işaret vardı.

Yaklaştığımızda başlarını kaldırdılar ve Eden'e kolayca gülümsediler, sonra ikisi de ayağa kalktı.

"Hey, E," dedi siyah saçlı ve yeşil gözlü olan. Çene hizasında ay ışığı renginde saçları ve çelik grisi gözleri olan uzun boylu bir fae olan diğer adam bana doğru baktı ve sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Bakışları benimkilere kilitlenip varlığımın derinliklerinde bir farkındalık uyandırınca nefesim kesildi. Elimde olmadan onun varlığıyla büyülendiğimi hissettim.

Dikkatini yavaşça üzerimde gezdirdi, siyah saçlarımdan dirsek hizasındaki yırtık eldivenlerime, oradan da kirli, yırtık ayakkabılarıma kadar. Yüzümün üzerinde oyalanarak dudaklarımın üzerinde durdu ve midem düğümlendi.

"Babası gerçekten kötü durumda. Bir şifacıya ihtiyacı var. Bozuk parası yok." Eden benim adıma konuştu, bunu takdir ettim çünkü o anda sıkışmıştım, yere yapışmıştım ve bu çelik gözlü tanrı tarafından muayene ediliyordum. Daha önce hiç

hayatım boyunca bu kadar çıplak hissetmemiştim. Bana bakışı kendimi çıplakmışım gibi hissettirdi. Sanki sadece bana bakarak bana dokunuyormuş gibiydi. Yeşil gözlü adam çelik grisi gözlerini göğsüme vurduğunda ve üzerimdeki güç kırıldığında bir tür büyü olup olmadığını merak ettim. "Ariyon, uyan," dedi ve gri gözlerini kırıştırarak başını hafifçe salladı ve Eden'e baktı.

"Hey, E."

Ariyon. Adını duymak bile vücuduma garip şeyler yapıyor, içimde bir ısı oluşmasına neden oluyordu.

Başını salladı. "Ona yardım edebilir misin? Seyahat etmen gerekecek. Baban hareket edemiyor, değil mi?" Bana baktı, sanki babamın durumunu abartmamı söylemiş gibi gözlerini kocaman açmıştı. Sertçe yutkundum ve onlara gerçeği söyledim. "Birkaç gün önce bir ağaç dalı karnını kesti. Sonra ateşi çıktı, sonra bilincini kaybetti ve şimdi de... yaradan kalbine doğru ilerleyen kızgın, kırmızı çizgiler."

Eden dahil tüm odanın nefesi kesildi ve Ariyon tezgahın üzerinden sıçrayıp bana doğru koşarak beni şaşırttı.

"Bu benim davam, Hayes!" diye bağırdı yeşil gözlere. "Ne *oluyor be* adam! Sistemik bir enfeksiyon vakasına ihtiyacım var.

çok!" Hayes şikayet etti.

"Gidelim," dedi Ariyon bana aceleyle ve beni dışarı çıkarmak istercesine üst koluma uzandı. Pelerinin ve eldivenlerim tarafından korunuyor olmama rağmen irkildim ve babamı iyileştirmek için gösterdiği heves karşısında başımı salladım. Aslında bu davayı kendi iyiliği için değil de bir okul projesi için almış olmasına aldırmadım. Umurumda değildi. Sadece yardıma ihtiyacım vardı.

"İyi şanslar!" Biz kapıya doğru adım atarken Eden bize bağırdı.

Döndüm ve ona el salladım. "Teşekkür !"

"Bekle, ne senin?" diye seslendi arkamdan.

"Fallon!" Ben de ona bağırdım, o da tekrar el salladı. "Görüşürüz!"

Hayır, yapmazdı.

Kampüsün içinden hızlı adımlarla ilerledik ve ne olduğunu anlamadan at ahırlarının önündeydik.

"Atımla Batı Yakası'na daha çabuk gidebiliriz. Kırmızı çizgiler babanın fazla birkaç saat ömrü kaldığı anlamına gelir." Güzel, siyah bir atın üzerine bir eyer attı.

Aklımdan korkunç düşünceler geçiyordu, hepsi de babamın ölümüyle sonuçlanan "ya olursa" senaryolarından oluşan bir sel. Kalbim çılginca çarpıyor ve eldivenlerimin içinde avuçlarımın nemlendiğini hissediyordum.

Kendine hakim ol *Fallon*, dedim kendi kendime, siyah kısrağa bakarak.

Isa'da atımız yoktu. Onlar içindi, bu yüzden nasıl binileceğini bilmiyordum. Acil durumlarda hastaları taşımak için kullandığımız iki süt ineğimiz vardı ama onun dışında yürürdük. Eğer süt ya da et sağlamıyorsa, beslemek için boşa giden bir boğazdı. Kasabamızdan at üstünde geçen başka insanlar da vardı, hatta iki kişinin birlikte ata bindiğini bile görmüştüm, kadın erkeğin sırtına sarılıp sıkıca tutunuyordu ama burada böyle bir şey olmuyordu. Pelerinin ve eldivenlerimle bile lanetimin tutuşması için çok fazla temas noktası vardı. Saçlarım adamın boynuna değebilirdi. Ayak bileklerim ata değebilirdi, çünkü evet, hayvanlar da sayılırdı. Sanki beni lanetleyen her kimse, yaşayan bir varlıktan asla fiziksel bir sevgi hissetmeyeceğimden emin olmak istemiş gibiydi. *Asla*.

Birinden uzun, kalın bir seyahat pelerini aldı. Heybeyi çıkarıp açıkta kalan kollarının üzerine koydum ve kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım. Belki bu işe yarayabilirdi... Dikkatli olursam, kıpırdamazsam, kendim bir sorun yaşamadan bu şifacıyla birlikte Isa'ya dönebilirdim. Babamın sadece birkaç saat ömrü kaldığını söylemişti... Geri dönmek için üç saat yürüyemezdik.

"Demek bu davaya gerçekten ihtiyacın var, ha?" Onun da benim kadar çaresiz olduğunu umarak sordum.

Başını salladı. "Gerçekten de geçen yıldan beri sistemik bir enfeksiyon vakası bekliyordum. Usta öğretmenim çok heyecanlanacak."

Kaşlarımı çattım. "Nereden bilecek ki?"

Bana aptalmışım gibi baktı ve sonra ellerinin arkasını gösterdi. "Sistemik enfeksiyon şifacısının işareti babanı iyileştirdikten sonra ortaya çıkacak."

O zaman çark benzeri işaretin birçok farklı sembolün bir toplamı olduğunu fark ettim. Yaptığı tüm farklı iyileştirmeler mi? Hayes'li çocuktan daha fazla işareti vardı, yani bu iyiydi. Daha deneyimli bir şifacı bulmuştum.

Büyüleyiciydi ama onu bu konuda sorgulayacak zaman yoktu. Atın üzerine çıkıp bacağını üzerinden salladığında bana baktı.

Kendimi gözle görülür bir şekilde solgun hissediyordum. "Hiç ata binmedim," diye itiraf ettim.

Sinirlenmiş görünüyordu. "Sana öğretecek zamanım yok. Sadece bekle."

Şimdi ona lanetli olduğumu ve bana dokunursa dayanılmaz acı dalgalarına kapılacağımı söylemenin tam zamanıydı. Ama Isa'nın dışına hiç çıkmamıştım ve Isariah'da herkes lanetimi biliyordu ve bana acıyarak bakıyordu. O bakmıyordu ve bu hoşuma gidiyordu.

Bu yüzden, daha iyi bir yargıya karşı, ayağımı üzengiye kaydardım, açıkta kalan etimi pelerinimle kapattım ve atın üzerine atladım. Kıçım eyere değdiği anda ahırdan dışarı çıktık ve bir çığlık attım. Ani hareket beni uzanmaya ve belini kavramaya zorladı ve kendimi acıya hazırladım. Neyse ki hiç acı yoktu. Açıkta et yoktu.

Işığa şükürler olsun!

"Hangi sokaktasınız?" Daha büyük ve atlar için olduğu belli olan farklı bir okul kapısından çıkarken Ariyon sordu.

Ona gerçeği söylemeli ve bana hâlâ yardım etmesini ummalıyım.

"Ben... Yıldızlı Şehir'den değilim. Buraya Isariah'dan yürüyerek geldim," dedim kulağına. Dizginleri o kadar sert çekti ki at havaya kalktı ve sonra sertçe yere indi, neredeyse beni üzerinden atıyordu.

Ariyon eyerinde yavaşça döndü, çelik grisi gözleri irileşmiş ve burun delikleri açılmıştı. Çenesi sıkılıydı ve kızgın olduğunu biliyordum ama aynı zamanda o güne kadar gördüğüm en korkunç güzellikteki erkekti. Yüzüne bu kadar yakından bakarken nefesim boğazımda düğümlendi, yüz hatlarının güzelliği bir anlığına aklımı başımdan aldı. Her çizgisi titizlikle yontulmuş gibiydi. Güçlü, yontulmuş çene hattı sanki her açısı mükemmel bir şekilde yontulmuş gibiydi ve keskin burnu yüzüne sofistike bir hava veriyordu. Ama beni esir alan o gözler oldu. İki sıvı gümüş havuzu gibi hem büyüleyici hem de gizemli bir derinliğe sahiplerdi.

"*Sürgün* mü edildin?" diye homurdandı ve bir anda büyülenmiş halimden sıyrıldım.

Başımı salladım. "Ama babamın hâlâ iyileşmeye ihtiyacı var ve senin de hâlâ işarete ihtiyacın var, değil mi? Yani-"

"Çekil," diye tersledi, sanki beni silkelemeye çalışıyormuş gibi belini hafifçe salladı.

"Hayır!" Ben de karşılık verdim. "Bir atımız var, iyi zaman geçirebiliriz ve sen de iyileşme kredini alırsın. Sadece bin, seni yönlendirebilirim-"

"Getir. *Ofi*," dedi tekrar ve ben çaresizlik noktasına ulaştım. Gelmemesini umduğum an gerçekten de . Çizmelerimin içine uzanarak hançerimi çıkardım ve tek bir hamlede boğazına dayadım.

Kaskatı kesildi ve bana baktı.

"Hayır," dedim tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "O benim babam. Onu seviyorum ve ölümünü izlemeyi reddediyorum!" Sıcak gözyaşları gözlerimin kenarlarını yakarken soğukkanlılığımın kaybolduğunu hissettim ve Ariyon boş bir ifadeyle yüzümü izledi.

"Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" dedi aniden. Tüylerim diken diken oldu. "Kim olduğum hakkında mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

Boğazına dayadığım bıçağa baktı. "Bilseydin, bunu asla yapmazdın."

Beni korkutmaya mı çalışıyordu yoksa gerçekten büyük şeyler yapabilecek biri miydi emin ama babamı kurtarmak için ölmeye hazırdım.

"Elinden yap. Ondan vazgeçmektense ölmeyi tercih ederim." Çenemi dik tuttum, bıçağımı boğazına dayayarak ona meydan okudum.

Beni incelerken gözleri kısıldı. Burun delikleri açılarak nefes aldı ve yüzünü bir şaşkınlık kapladı. Başını hafifçe yana eğerken kaşları alnının ortasında düğümlendi. "Sen Isariah'a ait değilsin," dedi ve şimdi şaşkın şaşkın bakma sırası bendeydi.

Kulaklarımı yırtan bir ses ve baş ağrısı beni çarpınca bunu düşünmek için iki saniye kadar zamanım oldu. Tısladım, hançeri bırakıp yüzümün yanlarını tuttum. Boğazımdan bir feryat çıktı ve burnumdan sıcak bir sıvı fişkırdı.

Sonra bir anda oldu. Burnuma dokunmak için uzandım ve kanla karşılaştım. Nefes nefese Ariyon'a baktım. "Bunu bana sen mi yaptın?"

Sistemim şok geçirdi; Fae büyüğü hakkında çok az şey biliyordum ama bir şifacının insanlara zarar vermemesi gerekirdi, değil mi?

"Bir şartla ," dedi, cevabın ne olduğunu açıkça belli eden sorumu görmezden gelerek. Piç kurusu, burnumdan sıvılaşmış gibi hissetmesine neden oldu. Bir şifacı! Beni öldürmeye çalışmıştı.

"Ne?" Hançerimi geri verdiğinde homurdandım. Benden daha güçlü olduğunun ve en başta hançeri ona doğrultmanın bile faydasız olduğunun farkındaydım.

"Yarın benimle gelin ve Akademi'de Müdür Clarke'ı görün."

Başım şok içinde geriye döndü. "Bunu neden yapayım ki?"

Bana tekrar yavaşça yukarıdan aşağıya baktı ve midem ısındı. "Çünkü sende tanıdığım herkesten daha fazla büyü var. Sende kokusunu alabiliyorum, keskin, yıllanmış bir viski gibi. Sen *buraya aitsin*."

Söyledikleri beni çok etkiledi. ve kelimeler boğazımdan döküldü. Beni konuşamaz hale getirmişti.

Üç

Görünüşe göre Ariyon tanınmış bir aileden geliyordu çünkü atını Yıldızlı Şehir'in ana kapısına kadar getirmiş ve muhafızlara dışarıda ilgilenmesi gereken Akademi işleri olduğunu söylemişti. Sadece başlarını salladılar ve soru sormadan geçmemize izin .

Kimdi bu adam?

Büyü dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Şifacıların yaygın olup olmadığını ya da onun fae'ler arasında nadir bulunan bir yaratık olup olmadığını bilmiyordum. Isa'ya olan yolculuğumun büyük bölümünde eldivenli ellerimle karnına yapıştım, yüzümü ve saçlarımı açıkta kalan boynundan ve ayak bileklerimi attan uzak tutmak için vücudumu dengeledim. Işığa şükürler olsun ki uzun saçları yoktu.

Vücudumu o kadar sert bir şekilde tutuyordum ki her yerim yanıyor ve ağrıyordu. Yolculuk uzadıkça yoruldum ve göğsümü sırtına arkadan ona sarılmaya başladım. Kaslı sırtı atın hareketiyle hareket etti ve göğsümü sırtına bastırırken bana karşı esnedi, hayatımdaki en uzun süre boyunca bir erkeğe sürekli temasla tutunduğum gerçeğini işlerken sertçe yutkundum.

O kadar iyi hissettirdi ki, köyümün ortaya çıktığını gördüğümde onu bırakmak istemedim.

Hiç dokunulmamış biri olarak bu at gezintisi göğsümde bir yapboz parçasının yerine oturması gibi bir şey hissetmeme neden oldu.

O anda yalnız olduğumu fark ettim. Böyle sıcak, nefes alan bir bedene tutunmak, içimde var olduğunu bilmediğim derin bir ihtiyacı dolduruyordu. Dürüst olmak gerekirse henüz çarpılmadığıma şaşırmıştım. Saçlarımdan biri sıkı topuzumdan kurtulmuştu ve geri çekemeden boynunu yemin edebilirdim ama zamanında yakalamayı başardım.

Yol boyunca, müdürle konuşmam ve Akademi'ye ait olduğum hakkında söylediklerini düşünmeden edemedim.

Damarlarımdan sihir aktığını sanıyorsa fena halde yanıliyordu. Hayatım boyunca hiç sihir yapmadım.

"Ahırlar nerede?" diye sordu kısırağını gecenin köründe köyümün içinden geçirirken. Uykunun uzuvlarımı çektiğini hissettim ve kimsenin dışarıda olmadığını fark ettim. Yatma vaktiydi. Sorrel'in biz oraya varana kadar otlarıyla babamı hayatta tutması için dua ettim.

"Bizde hiç yok. Atınızı kulübemin dışına bağlayabilirsiniz, ben de ona su ve yulaf veririm."

Bunun skandal olduğunu düşündüyse de bahsetmedi. Babamla benim yaşadığımız sağ arka bölgeye giden yolu gösterirken kısırağa rehberlik etmekle yetindi.

Kulübeye vardığımızda içeride hâlâ yanan ateşi görünce rahatlardım. Belki de Sorrel uyuyakalmıştır diye endişelenmiştim. Ariyon atını kulübemin girişine kadar çekti ve onu orada durdurdu.

"Önce ben ineyim," dedim ve ellerimi belinden çözerek sert toprak zemine atladım. Zıplamanın ayaklarımda yarattığı acı verici tokatla tısladım.

Ariyon benim sahip olmadığım bir zarafetle attan indi ve merakla bana baktı. "İnmene yardım ederdim."

Kısrağını yakındaki bir ağaca bağlarken, "Ben iyiyim," diye ısrar ettim ve sonra kulübemizin kapısını açmak için harekete geçtim.

Ariyon'un gözleri köyde, kulübemizin arkasından akan çamurlu derede ve sarkık deri çatıda gezindi. Kaba davranmıyordu, ama kendi ortamının olduğunu söyleyebilirdim.

"Yaldızlı Şehir'den hiç ayrılmadın mı?" diye sordum. Sertçe yutkundu ve başını salladı.

"Hiç Batı Yakası'na gittin mi?" Batı Yakası'nın neye benzediğini bilmiyordum ama Doğu Yakası gibi temiz ve renkli bir çiçek patlaması olmadığına dair bir his vardı içimde.

Tekrar başını salladı.

"Daha sonra gezeriz. Babam zor durumda." O arkamdan gelirken ben de kulübeye adım .

Bakışlarım babamı bıraktığım noktaya gitti ve Sorrel'in alnına ıslak bir bez koyarak başında beklediğini görünce rahatlayarak iç çektim. Onu bir yatak rulosunun üzerine yatırmış ve boynunun altına bir yastık koymuştu. "Dönmüşsün!" dedi aceleyle. "Ateşi kötü. Yaklaşık bir saat önce kasılmaya başladı. Çok endişelendim."

Panik göğsümde yükseldi, ama ben bir şey söyleyemeden Ariyon'un sesi boşluğun içinde gürledi. "Enfeksiyonun kaynağını izin ver."

Sorrel yeni geleni görünce şok içinde irkildi. Gözleri önce adamın yüzüne, sonra da ellerinin üstündeki gümüş izlere gitti.

"Yaldızlı Şehir'den bir şifacı mı?" diye sordu hayretle. Adam başını salladı. "Eğitimdeyim. Kesiğe bir bakayım."

Sonra Sorrel işe koyuldu, babamın sargılarını ve kesiğin etrafına yerleştirdiği bitkileri çıkardı. Oda boğucuydu, bu yüzden ilk kez pelerinimi ve eldivenlerimi çıkarıp nefes almaya karar verdim.

Babamın diğer tarafında bir yer seçerek, güvenli bir mesafede uzaktaki duvara oturdum ve izledim.

Ariyon babamın göğsündeki kesiğe ve kırmızı çizgilere baktı ve dilini şaklattı. "Ölüm

zaten onu almaya çalışıyor. Büyük bir dövüş olacak. Henüz bunun için yeterince eğitildiğimden emin değilim."

Kaşlarımı çattım, içimdeki panikle boğazım düğümlendi. Büyüyle iyileştirme hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bu kulağa korkutucu geliyordu. Kırmızı izler ben ayrıldığımdan beri üç ya da dört santim büyümüş görünüyordu, neredeyse kalbine ulaşmıştı.

"Lütfen, sahip olduğum tek şey o," diye sızlandım ve Ariyon bana baktı, çelik gözleri çelişkiler içindeydi. Babama, bana ve sonra da mütevazı evimize baktı.

"Yardım etmek için ne yapabilirim? Ben bir bitki bilimciyim," diye önerdi Sorrel.

Sonra tüm ciddiyetiyle ona baktı. "Eğer bayılırsam, beni için ne yapman gerekiyorsa yap. soğuk su dökün, tokat atın, ne gerekiyorsa yapın."

Sanki onu doğru duymamışım gibi dizlerimin üzerinde sürünerek ilerledim. "Affedersiniz, ne dediniz? Neden bayıldın?"

Ariyon bana şefkatle baktı. "Ruhu çoktan ölüm için işaretlendi. Onu geri almak için Grim'le savaşmam gerekecek."

Baş dönmesi üzerime çökerken tüm kulübe devrilmiş gibi hissettim. *Grim*. Grim, bize Sonsuzluk Diyarı'na kadar eşlik etmeye gelen Ölüm Fae'siydi. Eğer babam onun elindeyse... Sertçe yutkundum.

"Ama... bunu görebiliyor musun?" Gözlerimden yaşlar süzüldü ama onları geri kırıptırdım ve babamın önünde diz çöktüm.

Ariyon acı dolu bir ifadeyle babama baktı. "Daha kötü. Bunu *hissedebiliyorum*."

Nefes alıp verirken ellerindeki izlere baktım. derin derin nefes alıyor, görünüşe göre kendini savaşa hazırlıyordu. Birinin ölümün eşiğinde olduğunu hissetmek nasıl bir şeydi? Bilmek istemiyordum. Asla.

Sorrel'le bakiştık ve onun yüzünde de paniğin derin endişe çizgileri oluşturduğunu görünce rahatlardım. Şifacı bir fae'nin yöntemlerini bilmeyen tek kişi ben değildim.

"Daha önce hiç Grim'le savaştın mı?" Ellerindeki işaretleri gösterdim, daha parlak görünüyorlardı. Belki de bu her hafta sınıfta yaptığı bir şeydi.

Ariyon bana baktı ve ne kadar yakışıklı olduğu bir kez daha dikkatimi çekti. Onu şimdi, ateş ışığının yüzüne düşürdüğü gölgelerle gördüğümde, güzelliğine vurulmuştum. Sanırım gözlerinden kaynaklanıyordu - onunki gibi bir rengi daha önce hiç görmemiştim. Daha önce çelik grisi gibi görünen gözleri şimdi toz mavisiydi. Değişiyorlar mıydı?

"Hayır," dedi açıkça, "ama yapmazsam ölecek." Sonra iki elini babamın çıplak göğsüne koydu.

Kendimi büyük bir elektrik patlamasına ya da sihirli bir şeye hazırladım ama hiçbir şey olmadı. Göğsümde huzursuzluk kabardı. Ariyon'un gözleri kapalıydı ama hareket etmiyordu. Sorrel ve ben temkinli bir bakış attıktan sonra Ariyon'u izlemeye geri döndük. Babamın kurtarılacağı beklentisi vücudumda bir elektrik akımı gibi dolaşıyor, endişeyle ayağımı yere vurmama neden oluyordu.

Şifacının babamın göğsünün üzerinde hafifçe duran elleri aniden kenetlendi ve parmakları babamın derisine saplandı. Ellerin üstündeki izler tekerlek gibi dönmeye başladığında ve Ariyon acı içinde homurdandığında nefesim kesildi. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve yüzü şiddetle sağa sola çarpıyordu.

Gözünün üzerinde morluklar belirdi ve ben ayağa kalktım, ağzım açık kalırken yaşadığım şok içimi parçaladı.

"Nightling neler oluyor!" Hayal görmediğimden emin olmak için Sorrel'e bakarak çılgılık attım. Ariyon'un babamın bedeni üzerinde çırpınışını izlerken gözleri bir baykuşunki kadar genişti. Ariyon'un parmakları babamın derisini o kadar sıkı kavırıyordu ki tırnaklarının altı kanamaya başlamıştı. Tüylerim diken diken oldu ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Sorrel hayretle, "Sanırım... Sanırım babanı Grim'den uzaklaştırıyor," dedi.

Buna ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim. Bu genç öğrenci buraya bana ücretsiz şifa vermek için gelmişti ve şimdi Ölümün Bekçisi ile babamın ruhu için bir savaşa mı girmişti?

Zaman yavaşlıyor gibiydi ve beklentiden yerimden fırlayacakmışım gibi hissediyordum. Küçük odayı adımlamaya başladım.

Ariyon bir an babamı sıkıca kavradı ve sonra gevşedi, ellerini babamın göğsünden kurtardı ve ağır bir gümbürtüyle geriye doğru düştü.

Bizi uyardığı an gelip çattığında dehşet tenime yayıldı.

"Uyandır onu!" Sorrel'e bağırdım, o da öne atıldı ve Ariyon'un söylediği gibi yüzüne hafifçe vurmaya başladı. Alt dudağımı çiğnedim, zihnimin kenarlarının tam anlamıyla paniğe dönüşmeye başladığını hissediyordum. Aceleyle mutfığa koştum ve masanın üzerinde duran çelik içme suyu sürahisini kaptım. Beş kolay adımda Ariyon'a doğru koşarak Sorrel'e geri çekilmesini söyledim ve sonra dizlerimin üzerine çökerek sürahinin tamamını Ariyon'un yüzüne ve boynuna doğru fırlattım.

Genç şifacının gözleri birden açıldı ve uzanıp çıplak elimi kavradı, sertçe sıktı.

"Hayır!" Sorrel kaçınılmaz olanı durdurmaya çalışarak bağırdı.

Eldivenlerimi takmamakla büyük bir hata yapmışım ama artık geri almak için çok geçti. Kendimi acıya hazırladım, acı vurduğunda dilimi ısırarak için dişlerimi sıktım. Geçen sefer çok kötü olduğu için bayılmışım ve bu kadar ten tene olunca bu sefer kesinlikle bayılacaktım.

Heyecan verici bir acı ve bilinç kaybı beklentisiyle kapattığım gözlerim birden açıldı.

Acımadı.

Canım .

Sıcak teni hâlâ benimkinin üzerindeydi ve bu iyi hissettiriyordu. Bu normal bir his miydi? Biri tarafından dokunulmak? Bileğimde yumuşak bir baskı vardı ama heyecan verici bir işkence yoktu.

Bu an için duygusal olarak hazır değildim. Gözlerimde yaşlar birikti ve bakışlarım Ariyon'un bana baktığını görmek için aşağı kaydı.

Sorrel'in nefesi kesildi ve ardından Ariyon elimi bırakarak ayağa kalktı ve babamın omuzlarını tuttu.

"O benim!" Ariyon odaya çılgılık attı ve sanki savaşa geri dönüyormuş gibi gözlerini bir kez daha kapattı.

Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum. Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı uzaklaştırmak için hızla gözlerimi kıptım ve birden Sorrel orada belirdi. Hayalet görmüş gibiydi, yüzü soluktu ve gözleri şoktan açılmıştı.

"O... o... sen... dokundun," diye mırıldandı, şaşkınlıkla çıplak elime bakarken.

Elimi kaldırıp parmaklarıma baktım; parmaklarımda hâlâ onun son dokunuşunun sıcaklığının izleri vardı.

Bana dokundu ve acımadı. Çıplak tenli bir adam çıplak tenime dokundu ve acımadı.

O anda aklımdan bir sürü düşünce geçti. Acaba Sadece o mu? Şifacı olduğu için miydi? *Herhangi bir* şifacı bana dokunabilir miydi? Sadece ellerinde aktif şifacı işaretleri ya da her neyse, tam anlamıyla şifanın ortasında olduğu için miydi? Sadece ellerimize dokunabilir miydik? Öpüşebilir miydik? Başka bir şey?

Boynuma bir kızarıklık yayıldı ve yanaklarımdan ısındığını hissettim. Sorrel'e baktım ve başımı salladım. "Belki de şifacı olduğu içindir?"

Sorrel başıyla onayladı ve sonra hıçkırıklara boğuldu. "Oh, Fallon. Sana sarılmak istiyorum. Saflığınla birlikte ölmeyeceksin."

Onun bu çılgınca yorumu karşısında boğazımdan kahkahalar fişkırdı, ama ben onun ne demek istediğini biliyordum. Bir ilişkisi,

Evlilik, çocuklar... Bugünden önce bunların hiçbirini aklımda yoktu.

Şimdiye kadar.

Bu. Değişti. Her şeyi değiştirdi.

Ama babam ölümün kapısında yatarken bunları düşünmenin zamanı değildi. Ariyon'un boğazından bir hırıltı koptu ve babam kasılmaya başladı. Baş ve bacakları sudan çıkmış balık gibi sarsılıyordu ve ben nefes nefese kaldım. Mutfağa koştum, eldivenlerimi giydim ve babamın yanına döndüm, kafasını ellerimin arasına alarak geriye doğru çarpmasını engelledim.

Sorrel kendini Ariyon'un arkasına yerleştirdi çünkü o da kasılıyordu ve yanağında sanki görünmeyen bir bıçak tarafından kesilmiş gibi büyük bir yara belirmişti.

"Benim," diye tekrar homurdandı Ariyon, gözleri hâlâ kapalıydı. Sonra, bir anda, babamın nefesi kesildi, o kadar hızlı ayağa kalktı ki neredeyse alınlarımız çatlayacaktı. Ariyon geriye, onu yakalayıp yere yatıran Sorrel'e doğru savruldu.

"Fafa!" Ağladım, lakap dilimden yuvarlandı. Küçükken *babamı* henüz tam olarak telaffuz edemiyordum. Bu yüzden *Fafa* dört yıl boyunca onun adı oldu.

Babam Ariyon'a bakarken gözleri kocaman açılmıştı. önündeki yere ve sonra bana baktı. "Ne... oldu?" diye sordu nefes nefese.

Doğru ya. Onun bakış açısına göre, bugün erken saatlerde bayılmıştı.

"Yaldızlı Şehir'e gittim ve-" "Sen ne?" diye kükredi.

Ariyon'a baktım, Sorrel onu oturur pozisyona getirmişti ve şimdi ona bir bardak su getiriyordu. Yanağındaki kesikle ilgileniyordu ve bu manzara karşısında içimi bir kıskançlık dalgası kapladı ama bu saçma duyguyu görmezden geldim.

"Sana bir şifacı buldum. Artık iyi olacaksın," dedim ona ve sonra yerde sürünerek Ariyon'un yanına gittim.

Ariyon beni ilk kez görüyormuş gibi kaldırıp bana baktı. Bakışları o kargaşada topuzundan kurtulmuş olan vahşi, siyah saçlarımın üzerinde gezindi ve sonra kısa bir an için dudaklarıma yerleşti.

"Teşekkür ederim. Bunu *asla* unutmayacağım," dedim Ariyon'a ciddiyetle.

Hafifçe titreyen ellerini kaldırdı ve arkalarına bakmak için ters çevirdi. Gümüş işaretlerden oluşan çark artık daha büyüktü. Parlayan, buz mavisi mürekkepten daha kalın bir şerit tüm kenar boyunca uzanıyordu.

Ariyon'un ağzı açık kaldı. "Efendi Marks."

Bunun iyi bir şey olduğunu umarak kaşlarımı çattım. "İstedğin bu "

Bana baktı, biraz korkmuştu ve başını salladı. "İkinci yılımdaki şifacı işaretlerimi istiyordum. Sistemik enfeksiyon. Bu..." Babama baktı. "Bu ondan daha fazlasıydı, ama oraya girene kadar bunu bilmiyordum ve... Mezun olana kadar bu *notları* alamazsın, eğer alamazsan."

Midem altüst oldu. "Başın belaya girecek mi?"

Titrek bir nefes verdi ve Sorrel onunla ilgilenirken kesik yanağına dokundu. "Hiç sanmıyorum. Ama... belki. Karmaşık bir durum." Sorrel'in elini çekti. "Otomatik olarak iyileşecek. Küçük yaralanmalar vücudumda kalıcı olmayacak."

Bu çok işe yaradı. Babamın böyle bir yeteneği olsaydı, bu durumda bile olmazdık.

"Bana yardım eden sen misin?" Babam şimdi dizlerinin üzerinde doğrulup Ariyon'un önünde diz çökmüştü.

Genç şifacı kendini silkeledi, içinde bulunduğu şoktan kurtulmuş gibi görünüyordu.

"Evet efendim, daha iyi hissediyor musunuz?" Ariyon bakışlarını babamın karnına dikerek sordu. Onun görüş açısını takip ettim ve babamın kesiğinin sadece kırmızı çizgilerden yoksun olmadığını, aynı zamanda tamamen iyileştiğini ve şimdi sadece açık pembe bir yara izi olduğunu gördüğümde nefes nefese kaldım.

"Oğlum," dedi babam ve gözlerinin içine bakarak, "Büyü hakkında pek bir şey bilmem ama sanırım az önce hayatımı kurtardın. Sana yemek hazırlayayım mı?"

Hepimiz güldük ve babam şaşkınlıkla bize baktı. "Bu kadar komik olan ne?"

Eldivenli elimi ağzıma götürdüm. "Muhtemelen kahvaltıya yaklaştık ve hiçbirimiz uyumadık."

Bu açıklamayla birlikte Ariyon kocaman bir esneme sesi çıkardı ve bu ses bir salgın hastalık gibi odanın içinde dolaştı. Önce Sorrel esnedi, sonra ben.

"Neden biraz dinlenmiyorsun, oğlum. Yatağımı alabilirsin," dedi babam ona.

Ariyon ona el salladı. "Hayır, şehre geri dönmeliyim." Aniden ayağa kalktı ve dengesini kaybederek geriye doğru tökezledi.

"Whoa." Babam ayağa kalktı ve ona destek olmak için uzandı. "Biraz uzan. En azından bunu yapabiliriz."

Ariyon gözlerini kırptırdı, gözlerinin altında ağır torbalar belirmişti. Tam orada düşecekmiş gibi görünüyordu. "Büyük bir iyileşmeden sonra yorgun düşünüyorum, bu yüzden kısa bir uyku harika olurdu."

"Hayır cevabını kabul etmeyeceğim," dedi babam ve Ariyon'u koltuk altından tutarak uyuduğu arka odaya sürükledi.

Babama ona böyle davranmamasını söylemek istedim. Ariyon onun beynini sıvılaştırabilirdi. Ama Yıldızlı Şehir şifacısı, yatak odasına geri dönüp perdenin arkasında kaybolurlarken şikâyet etmedi.

Sonra Sorrel önüme geçti, gözleri kan çanağına dönmüştü ve yarı uykuluydu. "Sana dokundu," diye fısıldadı. "Babana anlatmalısın."

Doğru ya. Dokunmayı tamamen unutmuşum. Başımı salladım ve o da kollarını açtı. "Hava sarılması."

Sırıtarak ben de benimkini açtım. "Havadan sarılma. Her şey için teşekkürler."

Kulübenin önünden ayrıldı ve babam dönene kadar bir süre orada durdum. "Zavallı çocuk şimdiden horlamaya başladı. Sence şifa ona bir şekilde zarar vermiş midir?"

Korku içime yayıldı. "Umarım değildir. Yıldızlı Şehir'den ayrıldığımızda oldukça önemli görünüyordu. Muhafızlar onu ismiyle tanıyordu."

Babam kaşlarını çattı ve parmağını karnındaki iyileşmiş yara izinin üzerinde gezdirdi. "Ona para mı borçluyuz?"

Başımı salladım. "Süslü bir büyü okuluna gidiyor. Sınıfını geçmek için şifaya ihtiyacı vardı. Bedavaydı."

Babam bir sandalye çekip oturdu ve elini siyah saçlarında gezdirirken bana şaşkınlıkla baktı. "Yıldızlı Şehir'e gittin ve beni bedavaya iyileştirecek bir şifacı mı buldun?" Sesi çatallaştı ve gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü ama onları sildi. Babam genelde duygularını pek belli etmezdi, sert bir ama bu geceki ölümden dönme deneyimi belli ki onu etkilemişti. Eldivenli elimi uzattım ve onunkini sıktım. "Yaptım ve baba, bir şey daha var."

Eldivenin içinden elimi sıktı ve bana baktı. "Ne oldu canım?"

Sertçe yutkundum ve Ariyon'un uyuduğu arka odaya baktım. "İyileştirme sırasında Ariyon yanlışlıkla çıplak elimi tuttu."

Babam tısladı. "İyi misin? Sana soğuk bir banyo hazırlayayım mı?"

Bana dokunduktan sonra cildimin saatlerce yanıyormuş gibi hissettiğini biliyordu ama başımı salladım. "Acımadı."

Elimi bıraktı, yüzü düştü. "Ne demek istiyorsun?"

Boğazım düğümlendi. "Bu... normal olmasını beklediğim bir şey gibi mi geldi?"

O kelime. Şimdiye kadar hiç tam olarak anlamadığım bir kelime. Normal. Normal hissettim. Belki normal olabilirdim.

"Sence şifacı olduğu için mi?" diye sordu babam. "Biliyorsun, seni bir şifacıya götürmeye çalışmıştım."

ama yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediler."

Bu hikayeyi biliyordum. Ben daha küçük bir çocukken kasabadan bir şifacı geçmişti ve babam ne yapılabileceğini görmek için beni muayene etmesi için ona yalvarmıştı. Tüm köy ona değerli bir şeyler vermeyi teklif etmişti. Ama o yüzümde bir el salladı ve bunun kalıcı olduğunu söyledi. Kim olduğumu. Bu şekilde doğmuştum. Alınacak bir şey olmadığını söylemişti. Öz annemin rahminde lanetlenmişim, asla iyileşemeyecektim.

"Belki ben iyileşemem ama belki şifacılar bana acı çekmeden dokunabilir?" Ona umutla baktım ve yüzünde dizginlenemez bir sevinçle gülmeye başladı. "Bu da bir şeydir! Emin misin?"

Ona *ne düşünüyorsun* bakışı attım ve o da başını salladı. "Laneti biliyor mu?"

Başımı salladım.

"Güzel. Git biraz dinlen. Git biraz dinlen, birkaç saat sonra ben kahvaltı hazırlarım, sen de ona bir şeyler uzatırsın ve parmaklarının birbirine değdiğinden emin olursun."

Sertçe yutkundum, kalbim bu düşünceyle göğsümden fırlayıp yere düşecekmiş gibi hissediyordu. "Ya acırsa?" diye sordum.

"Ya olmazsa?" diye karşı çıktı ve göğsümden gerçek dışı bir umut filizlendi.

Ya acımasaydı?

Uzanarak eldivenli elimi kavradı ve sıktı. "Karımı hiç tanımadın ama hayatıma o kadar büyük bir neşe kattı ki, bazı geceler hala senin böyle bir sevgiyi asla yaşayamayacağın düşüncesiyle çaresizce uyanık yatıyorum."

Birden duygularıma yenik düştüm ve ağzımı kapatarak hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. Bu bana söylediği en beklenmedik ve en çığ şeydi.

Babam elimi tekrar sıktı, bizim versiyonumuz bir derin sarılmaydı. "Fallon, eğer sende bir varsa

Normal hayat yaşama, sevilme, evlenme ve aile kurma şansını... bilmek zorundayız."

Başımı salladım. ". "

Babam ayağa kalktı. "Biraz dinlen."

"Peki ya sen?" Ben sordum.

Bana el salladı. "Uyuyamıyorum. Ölümünden yeni kurtuldum. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

"Tamam. Bu arada, atı dışarıda bağlı. Onun için yulafınız ve suyunuz var mı?"

Babam ayağa kalktı, kulübemizin ön kapağından dışarı baktı ve sonra gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Orada bir at *var*."

Gülümseyerek başımı salladım. "Yaldızlı Şehir'den buraya bir şifacı ile at sırtında."

"Muhtemelen bunun için seni cezalandırmalıyım. Bir sürü kuralı çiğnemişsin gibi görünüyor. Ama kendimi buna zorlayamam."

Kıkırdadım. Babam beni hayatında bir gün bile . Şimdi de başlamazdı. Odama gitmek niyetiyle dönüyordum ki aklıma başka bir düşünce geldi: Ariyon'un bana büyü yaptığını söylediği ve ertesi gün onunla okula gelmemi istediği vahşi bir anı. Babamdan bir şey saklamazdım, bu yüzden Ariyon'un söylediklerini aktardım.

Babam bana el sallayıp gitmeden önce tam bir dakika sessiz kaldı. "Büyü mü yapıyorsun? Üzgünüm, bu çok fazla. Biraz dinlen ve tüm bunları yarın konuşalım."

Rahatlayarak iç çektim. Şu anda gerçekten bu konuya girmek istemiyordum, çünkü bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sürüne sürüne odama gittim, ayakkabılarımı tekmeleme zahmetine bile girmedim. Yüzüstü yatağıma uzandım ve sızdım.

DÖRT

Pişmekte olan etin kokusuyla uyandım. Ağzım sulandı ve sonra her şey aklıma geldi. Babam neredeyse ölüyordu, Ariyon şu anda bu evde uyuyordu. Dokunuş. Acıtmayan dokunuş.

Vücudum itiraz etse de hızla doğruldum ve dünkü kıyafetlerimi çıkardım. Kısa kollu, soluk mavi bir bluz ve siyah süet pantolon giydim, eldivenlerimi yatağımın üzerinde bırakıp tuvalete koştum. Mutfağın önünden geçerken Ariyon'çoktan masaya oturmuş babamla yemek yediğini fark ettim.

"Günaydın!" diye seslendi
babam. "Hemen çıkıyorum!"
Ben de geri aradım.

Uzun, siyah saçlarımı hızla taradım ve omzumun üzerinden aşağıya doğru ördüm. Sonra dişlerimi temizledim, çişimi yaptım ve babamın bana Kış Gündönümü için aldığı sandal ağacı yağı parfümünden biraz kullandım.

Bir erkek için giyinirken kendimi aptal gibi hissettim. Daha önce bir erkek arkadaşım olmaya çalışmışım -tatlı Gregory Hitchens- ama dokunmama olayı bu ateşin çabucak sönmesine neden olmuştu. Ama babamın kahvaltıda Ariyon'a bilerek dokunmamı planladığını bildiğimden, bir şekilde çekici görünmek istiyordum. Güzel olduğumu düşünmesini istiyordum.

Dokunulabilir miydim? Bu düşünce beni kıkırdattı. Tüm hayatımı ilgiden ve dokunuşlardan kaçınmaya çalışarak geçirmiştım.

Şimdi onları istedim... ondan.

"Daha iyi hissediyor musun?" Odaya girdiğimde Ariyon'a sordum, eldivensiz ve saçlarım açıktı. İkisi de nadir görülen şeylerdi.

Ariyon'un bakışları yavaşça üzerimde gezinerek saçlarımı ve kıyafetimi inceledi. "Evet, çok daha iyi, teşekkür ederim."

"Ariyon'la senin Akademi'ye gitmen için yaptığı teklifi konuştuk," diye araya girdi babam ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Öyle mi?

Bu konuya girmeyeceğimizi sanıyordum.

"Ekmek?" Ariyon bana taze, sıcak bir ekmek uzatarak sordu.

Aynı öğünde nadiren ekmek ve et yedik. Sadece özel günlerde.

Babam bu zengin kahvaltı için elimizde kalan tüm unu kullanmış olmalıydı ve bu benim kalbimi ısıttı. Ariyon'a teşekkür etmek için elimizdeki tek şey buydu. Cesaretlenmek için babama baktım ve o da başını salladı.

Ariyon'un tuttuğu ruloya uzanırken, çıplak parmaklarımız birbirine değdiğinde gerilmekten kendimi alamadım.

Ama hiçbir şey olmadı, kötü bir şey olmadı. Sadece ben ruloyu alırken parmaklarının benimkilere serin bir dokunuşu oldu. "Teşekkürler." Duygularımı yüzümden uzak tutmaya çalıştım. Babama baktım, elinin tersiyle gözyaşlarını siliyordu.

O gördü.

Ariyon neyse ki kahvaltısına o kadar odaklanmıştı ki ne kadar tuhaf davrandığımızı fark edemedi. "Bu sabah şehirdeki şifa ustası öğretmenime iyi olduğumu ve öğleden sonra Isariah'ta saklanan son derece büyümlü bir fae olan Fallon Brookshire ile döneceğimi bildirdim," dedi bize gülümseyerek.

Vay canına, tam adımı biliyor muydu? O ve babam bir süredir uyanık olmalılar.

Babam Ariyon'a gülümsüyordu. "Gerçekten sihrin kokusunu alabiliyor musun?" diye sordu.

Ariyon başını salladı. "Ve enfeksiyon, hamilelik ve daha yüzlerce şey."

Babam koklaması için bileğini uzattı ve Ariyon kıkırdadı. "Bana çocukken kardeşimle oynadığım bir oyunu hatırlattı. Onu büyü gücüne göre sıralamamdan nefret ederdi ama benden daha güçlü olup olmadığını öğrenmeye de dayanamazdı."

"mi?" Ben sordum.

"Hayır." Ariyon sanki bu onu gururlandırmış gibi sırıttı.

Uzanarak babamın bileğini kavradı ve burnuna doğru çekerek içine çekti. Sonra kaşlarını çatı. "Bir damla bile yok. Ne tuhaf. Daha önce hiç böyle bir koku almamıştım."

Babam sırıttı. "Ben sadece sivri kulaklı güzel bir yüzüm."

Buna hepimiz güldük ve ben de çıplak bileğimi Ariyon'a doğru kaldırdım. "Benim sıram."

Elleri yemek tabağının üzerinde hareketsiz kaldı. Uzanarak bileğimi hafifçe kavradı ve bir iniltiyi yutmak zorunda kaldım. Parmak uçları bileğimin iç kısmını okşadı ve beraberinde vücudumdan aşağı süzülüp bağırsaklarıma yerleşen bir sıcaklık getirdi. Kalbim göğsüme çarparak baş döndürücü bir telaşın üzerimden geçmesine neden oldu. Bu dokunuş, daha önce babamın iyileşmesi sırasında yaptığı dokunuştan farklıydı. O dokunuş beni şok etmişti ve hazırlıklı değildim. Bu seferkini sabırsızlıkla bekledim ve o kadar iyi hissettirdi ki, tamamen ezik olmak ve sarılmak istedim. Yıllardır sarılmamıştım ve hep bir battaniyenin içinden sarılmıştım. Bana ne yaptığının farkında değildi. Bana şefkatle dokundu ama yine de bana elini sürüp acı çekertirmeyen ilk erkek olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Bu hareket kalbimde onun isminin harfleriyle bir iz bıraktı.

Onu asla unutmayacağım. Bugün gitse ve onu bir daha hiç görmesem bile bileğime yaptığı o hassas baskıyı ya da burnuna götürüp usulca içine çekişini asla unutmazdım.

Gözleri dalgalanarak kapandı ve zorlukla yutkundu. "Çok fazla sihir. O kadar çok sihir ki tadı damağımda

boğaz." Gözlerini açıp bana baktığında, çelik grisi irislerinin neredeyse parladığını görünce şok oldum. "Teyzemden daha sihirlisin."

Kaşlarımı çattım. "Teyzen güçlü mü?" Başını salladı. "Çok güçlü."

"Ne tür güçlerim var? Ben de şifacı mıyım?" Birden ona inanarak sordum.

Sihrim vardı. Olmak zorundaydı. O bir şifacıydı ve yalan söylemezdi, değil mi? Ne anlamı olabilir ki?

Ariyon başını salladı. "Bunu bilmiyorum. Ama muhtemelen birden fazla uzmanlık alanı taşıyorsun. Üstat Clarke sana daha fazlasını söyleyebilir ve eğitimde ortaya çıkacaktır."

Omuz silkmiş olan babama baktım. "Sepetteki küçük, lanetli kızın güçlü bir fae olduğunu kim bilebilirdi ki?" Kıkırdadı.

Ariyon birden dondu, bileğimi bıraktı ve keskin bakışlarla beni süzdü. "Sepetteki lanetli kız mı?"

Babama bir bakış attım ve hikâyemi anlattığım için özür diler gibi yüzünü buruşturdu. Ama Ariyon'a baktığımda, çelik grisi gözlerinde öfkenin dolaştığını görünce irkildim. Belki de ona lanetimden bahsetmediğim için kızgındı çünkü bulaşıcı olabilirdi. Her neyse, zamanı gelmişti. Bu sırrı daha fazla saklamak istemiyordum. Bilmesini istiyordum.

"Ariyon, biri bana dokunduğunda acı hissetmekle lanetlendim. Ta ki *sen* bana dokunana kadar," dedim ona.

O kadar hızlı yükseldi ki oturduğu küçük tabure ters döndü. geriye doğru.

"Az önce ne dedin sen?" diye sordu.

"Sakin ol oğlum. Bulaşıcı değil," dedi babam, onu rahatlatmaya çalışarak.

Ariyon tehditkâr bir hırıltıyla babama baktı. "Ben senin oğlun *değil*."

"Hey, sorun ne?" Ayağa kalktım ve ona doğru uzandım. Dostça ve kaygısız bir tavırdan düpedüz düşmanca bir tavra bürünmüştü.

"Sen... Buna inanamıyorum." Kulübenin ön kapağına doğru geri geri gitti ve sonra aniden kulübeden dışarı fırladı.

Şok içinde babama baktım ama yardım edecek bir şey bulamadım. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Hemen döneceğim," dedim babama ve Ariyon'u neyin korkuttuğunu görmek için dışarı koştum. İlk tanıştığımızda ona söylemediğim için kızmış mıydı?

Bu alemde dokunabileceğim tek adam olduğu için korkmuş muydu? Bu çok büyük bir baskı.

Dışarı çıktığımda Ariyon çoktan atıyla köyün içinden hızla geçiyordu.

"Bekle!" Çığlık attım ve peşinden koştum. Bana baktı ve sonra durdurmak için atın dizginlerini çekti. Komşularımdan bazıları artık dışarıdaydı ve at sırtındaki Yıldızlı Şehir şifacısına hayranlıkla bakıyorlardı.

Ariyon atından atladı ve yüzüme doğru hışımla yaklaşarak beni şaşırttı. Bakışlarında o kadar çok nefret vardı ki, anlamadım ama kalbimde bir yırtık gibi hissettim.

"Seni öldürmediğim için şanslısın. Yıldızlı Şehir'e bir daha gelme. *Asla*," diye hırladı ve sonra dönüp atına binerek ormana doğru uzaklaştı.

Onun çirkin sözleri karşısında saf bir şok yaşadım.

Onun bana daha fazla dokunmasını hayal etmek ya da en azından bana neden dokunabildiği hakkında bilgi almak ve belki de onun gibi başkalarının da olduğunu öğrenmek için kendime izin vermiştim ama bir şeyler korkunç bir şekilde ters gitmişti ve bunun ne olduğunu bilmiyordum. Şimdi normal hissetmek için sahip olduğum tek şans beni öldürmekle tehdit etti ve gitti.

Piç kurusu.

Bu ne cüret. Lanetlenmem benim suçum değildi!

Kalbimin üzerine bir ağırlık çökmüştü, her atışı her geçen saniye artan bir ağırlık taşıyordu. Ariyon'un reddi itiraf edebileceğimden çok daha fazla acı veriyordu.

Geri çekilen atına öfkeli bir bakış fırlatarak kulübeme koştum ve babamın yanından geçerek çok ihtiyacım olan yalnızlığa çekilmek için odama kapandım.

Bir daha asla Ariyon ve Yıldızlı Şehir hakkında düşünmek istemedim.

Neredeyse bütün gün uyudum ve babam beni meyhanedeki akşam yemeği vardiyam için uyandırdı. Ariyon'la aramızda geçen garip konuşmadan sonra tek kelime etmemişti. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu, ben de bilmiyordum. Her nasılsa Ariyon'a lanetimden bahsetmek onu tetiklemişti ve şimdi benden nefret ediyordu.

Daha fazla düşünmek istemediğim için kendimi salladım.

İşe gitmek için hazırlandım, uzun kollu bir bluz, pantolon ve eldivenlerimi giydim, sonra saçlarımı sıkı bir topuz yaptım. Köydeki herkes lanetimden haberdardı ve bana dokunulmamasını sağlamakta yardımcı oluyorlardı ama hatalar oluyordu. Bu şekilde giyinerek önlenebilecek hatalar.

"Hoşça kal baba," diye mırıldandım için yanından geçerken.

Elini uzattı ve eldivenli elimi kavrayıp sertçe sıktı.

Bir kucaklaşma.

"Fallon, bugün o çocukla ne oldu bilmiyorum ama senin lanetini duymak, her ne sebeple olursa olsun onu gerçekten etkiledi."

"Biliyorum," diye homurdandım, utanç üzerime çökmüştü. Sanki zaten kendimi dışlanmış hissetmiyormuşum gibi, bu diyarda bana dokunabilecek tek adam lanetimi öğrenir öğrenmez beni bir kenara fırlatıp atmıştı.

"**Ama.**" Babam elimi sıkıca tutmaya devam etti. "Bu, sana dokunabilecek başkalarının olmadığı anlamına gelmez. Diğer şifacılar belki?"

Ona baktığımda bana gülümsediğini gördüm. "Sadece umudunu kaybetme, tamam mı?"

Söylemesi hoş bir şeydi ama mantıksal olarak düşünmesi gereken başka bir şeydi. Mesela bu teoriyi test etmek için diğer şifacı fae'leri nereden bulabilirdim? Umudunu kaybetme? Tüm şifacılar Yıldızlı Şehir'deydi, Ariyon'un az önce gelmemem için beni uyardığı aynı şehirde. Asla. Babam bir gün ilk öpücüğümü başka bir şifacı bulacağımı nasıl düşünmüştü?

"Tamam," dedim sahte bir gülümsemeyle ve elini bırakıp işe gitmeden önce tekrar sıktım.

Hipsie's Tavern'e yürürken, bu sabah Ariyon'la yaptığım konuşmayı tekrar ettim ve tüm bunların saçmalığına güldüm. Zavallı Ariyon bana bir kez dokunmuştu ve ben hemen onunla bir gelecek planlamaya başlamıştım. Sırf bana dokunabildiği için, kişiliklerimiz uyuştugu, iyi anlaştığımız ya da beni güzel bulduğu için değil.

Kendimi aptal, çaresiz bir kız gibi hissediyordum ve şimdi en başta hiç elde etmediğim bir şeyi kaybettiğim için depresyondaydım.

Meyhanenin arka kapısından içeri süzıldüm ve mutfığa geçtim.

Hipsie'yi dev bir güveç tenceresini karıştırırken buldum. Hipsie ölümden bile yaşlıydı ama yine de gün doğarken kalkıp yahnisini yapıyor, bal likörünü demliyor ve şikâyet etmeden meyhaneyi işletiyordu. Bu da bu geceyi Ariyon'un şikâyet etmeden atlatabileceğim anlamına geliyordu.

"Hey, Hip!" Ona sıcak bir gülümseme verdim.

Yüzünü kaplayan bir buhar dalgası yükselirken bana doğru baktı. Bazıları Hipsie'nin, öldürülmedikleri sürece sonsuza dek yaşadıkları bilinen bir grup varlık olan Ealdor Fae'lerinin soyundan gelebileceğini düşünüyordu. Babam onun en az iki yüz yaşında olduğunu söylemişti ve Yıldızlı Şehir'deki en yaygın fae yüz yaş civarında ölürdü. Burada, Isa'da, yaklaşık yarısı

o kadar zaman. Şifacı yok, akan su yok; bu gibi lüksler olmadan bu kadar uzun süre dayanamazdınız.

On dört yaşına girip köy okulundan mezun olduğumda, lanetimden dolayı kasabadaki insanların beni işe almaktan korkabileceğini biliyordum. Hipsie öyle yapmadı; bana lanetli kışımı kaldırıp meyhanesine gelmemi ve vardiyaya başlamamı söyledi. O zamandan beri burada çalışıyorum.

Bana sertçe baktı. "Yaldızlı Şehir'e giriyorsun ve babanı kurtarmak için bir şifacıyı buraya sürüklüyorsun!"

İrkildim. Küçük bir köyde söylentiler hızlı yayılırdı. "I-"

Hipsie sırtıttı. "Daha fazla gurur duyamazdım. O piç kurusu kendini beğenmiş sihirbazlara kurtarılmaya değer olduğumuzu gösterin."

Gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamadım. Yaşlı bir kadının insanlara piç dediğini duymak komikti.

"Teşekkürler, Hip."

Süpürgeyi aldım ve görevime başlamak için ana yemek salonuna çıktım. Hipsie'nin Tavernası sağlam çentikli ahşaptan inşa edilmişti. İki yüz yıldan fazla bir süredir ayakta duruyordu ve bir keresinde kötü bir fırtına hepimiz buraya sığınmıştık. Ağır, cilalı kütükler ve kükreyen ateş bana her zaman sıcak bir ev hissi verirdi. Yerleri süpürüp müşteriler için hazırlanırken dün geceye dair bir anıyla sarsıldım.

Avis Eczacısı... Tentür hâlâ pantolonumun cebindeydi ve yerde yatıyordu.

Ona gelip temizlik yapacağımı ve borcumu kapatacağımı söylemiştim, o da süpürgeyi dışarıda bırakacağını söylemişti. Suçluluk duygusu göğsüme doğru ilerledi ve aklıma kullanmadığımız tentür geldi. Sertçe yutkunarak, gece vardiyamdan sonra gizlice şehre geri dönmeye ve kullanılmamış tentürü iade etmeye karar verdim. En azından bunu yapabilirdim. Muhtemelen camı çoktan temizlemiştir ama pencereyi kartonla onarabilirdim.

Düşüncelerimden arınmak için başımı sallayarak hızla işime koyuldum. Akşam yemeği vakti gelip de neredeyse dolana kadar köyden insanlar yavaş yavaş gelmeye devam etti. Hipsie meşhur baharatlı akçaagaç yahnisini yapıyordu ve sadece kokusu bile

herkesi buraya çekiyordu. Takas sistemiyle çalıştığımız için her bir kişi, ne sipariş ettikleri ve karşılığında ne teklif ettikleri hakkında titiz notlar tutmam gerekiyordu. Hipsie, kendisine malzeme sağlayan çiftçiler gibi insanlarla sürekli anlaşmalar yapıyor ve onları besleyip içki içmelerini sağlıyordu. Diğerleri zaman, tamirat, alet edevat, giysi, iyilik teklif ediyordu; gerçekten çok çeşitliydi ama hepsi yarıyordu. Babam bir yıl yağmurdan sonra meyhaneyi su basmasın diye tüm meyhanenin etrafındaki drenaj hendeklerini kazmıştı. Bu onu aylarca besledi. Yemeklerim için çalıştım ve babama da biraz kazandırdım. Daha karmaşık gibi görünüyordu, ama hepsi işe yaradı; ancak herkesi ve ne yaptıklarını veya ne sunmak zorunda olduklarını bilmemi gerektiriyordu.

Tam Konan'ın emrini not alırken, normalde gürültülü olan taverna taş gibi sessizliğe büründü. Üzerime ürkütücü bir his çöktü ve yarım düzine Yıldızlı Şehir muhafızı kılıçlarını çekmiş halde meyhaneye girdiğinde sertçe yutkunarak döndüm.

Ayaklarımın üzerinde sallanırken, benim için burada olduklarından hiç kuşku yoktu. Dün gece şehre girdiğimi öğrenmişlerdi ve şimdi başım beladaydı.

"Fallon Brookshire?" Muhafızlardan biri bana doğru yürüdü. Saçları sırtının yarısına kadar sarkıyordu ve kalın bir örgüyle bağlanmıştı. Göğsünde Yıldızlı Şehir'in altın alevli amblemi vardı.

Konuşamıyordum - kaçmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Yıldızlı Şehirde sorgulanmak üzere aranıyorsunuz," dedi siyah örgülü muhafız.

"Bu da ne demek oluyor?" Konan aniden ayağa kalktı ve yanımda yerini aldı.

Konan da babam gibi bir işçiydi ama daha asabi ve daha çok bira içen biriydi. Ayrıca bir at gibi yapılıydı ve muhafızların üzerinde yükseliyordu.

Muhafız onun sorusu karşısında sinirlenmiş görünüyordu. "Bu seni ilgilendirmez. Otur yoksa seni ." Muhafız kılıcını kaldırdı ve Konan'a doğrulttu. Kılıcın kenarı aniden turuncu alevlerle parladı ve ben de dahil olmak üzere tüm tavernanın nefesi kesildi.

Kutsal Fae!

Zihinleriyle ateş çıkarabilenler hakkında söylentiler duymuştum ama hiç görmemiştim.

"O sadece bir çocuk!" Bayan Tinley ayağa kalktı ve adamlara yaklaştı, Konan beni sağımdan sıkıştırırken soluma adım attı. "Onu sorgulamak için şehre götürmeye ne yetkiniz var?"

Baş gardiyan Bayan Tinley'e mutlak bir nefretle baktı. Tüylerim bir yılan gibi diken diken oldu.

Bizden nefret ediyorlar.

"Ben Kraliçe Solana'nın otoritesi altına girdim, onun altında tüm fae'ler yönetilir. Senin gibi sihirsiz haşaratlar bile." Hırladı ve adamları bana doğru ilerledi.

"Durun!" Hipsie'nin sesi tüm mekânda yankılandı ve hepimiz dönüp mutfaktan muhafızlara doğru yaklaşan yaşlı kadına baktık. Elindeki on iki inçlik kasap bıçağını kaldırdı.

"Onu sorgulamaya mı geldin?" diye sordu Hipsie. "O zaman bunu yapmakta özgürsünüz ama bu çocuğu Isariah'dan savaşmadan alamayacaksınız."

Köylülerim aniden yumruklarını masalara vurarak anlaştılar ve ayağa kalkarak ana yürüyüş yoluna çıktılar ve adamların bana ulaşmasını zorlaştıracak kalabalık bir alan yarattılar.

Yapmaya çalıştıkları şey için duyduğum minnet göğsümde kabardı. İnanılmaz derecede tatlıydı ama benim halkım sihirsizdi ve bu adamlar değildi. Ariyon'un neler yapabileceğine dair küçük bir anlık bir görüntü görmüştüm ve bu beni dehşete düşürmüştü.

Siyah örgülü muhafız güldü. "Bir avuç değersiz insanı kesmek zorunda kalacağım umurumda mı sanıyorsun-"

"Ben giderim!" Bağırdım. "Sadece lütfen kimseye zarar verme."

Muhafız bana başıyla işaret etti ve diğer savaşçılar kılıçlarını kaldırdı, kılıçlardan aynı turuncu ateş fişkırıyordu. Kafası tıraşlı bir muhafız, "Bırakın geçsin, kimse zarar görmesin," diye anons etti.

Meyhane müşterileri ne yapacaklarından emin değilmiş gibi birbirlerine baktılar.

Kalabalığın içinde bir hareketlenme oldu ve birden Hipsie öne doğru ilerledi. Şimdi benim yanımda duruyordu ve Konan onun diğer tarafına geçti ama oturmadı. Hipsie uzandı ve parmaklarını kumaşla kaplı bileğime doladı.

"Bu çocuğu benden sadece ölümle alacaksın, beni anlıyor musun güzel çocuk? O Isarian ve seninle gelmeyecek," diye hırladı.

Beni savunma şekli kalbimi sıkıştırdı. Dürüst olmak gerekirse, onlarla gitmekten korkuyordum ama aynı zamanda o kehribar alevler bir insana dokunduğunda ne olduğunu öğrenmekten de korkuyordum. Sihirli ateşin gerçek ateşten farklı yandığını duymuştum. O sırada muhafız hareket etti, kadar hızlıydı ki neredeyse takip edemiyordum ve kılıcıyla Hipsie'nin göğsüne doğru hamle yaptı.

Sanki kafesteki vahşi bir hayvanın kapısını ilk kez açıyormuşum gibi içimde içgüdüsel bir şey . Serbest kalan elimi dışarı uzattım ve kılıcını havada yakaladım. Kılıcın ucu eldivenlerimi kolaylıkla kesip parmaklarıma ve avuç içime girdi ama acıyı görmezden geldim. Acıyla aram iyiydi; acı bildiğim tek şeydi. Turuncu ateş tenimi yaktı, yaktı ama bunu da görmezden geldim. Bunun yerine, bıçağı Hipsie'nin kalbine iki santim mesafede tuttum ve derinliklerinden vahşi bir öfke fişkırdı. Birden bıçağın üzerindeki alev söndü ve sonra bıçağın kendisi siyaha dönmeye ve parmak uçlarımdan bir kül yığını halinde düşene kadar parçalanmaya başladı.

O anda hissettiğim öldürücü öfkeyi dizginlemeye çalışarak muhafızın bakışlarını üzerimde tutarken insanlar nefes nefese kaldı ve geri çekildi.

"Bu insanlardan *herhangi* birini incitirsen pişman olacak kadar yaşayamazsın," dedim zar zor tanıdığım bir sesle. Alçak ve öfke doluydu, sesim neredeyse hiç normal gelmiyordu.

Muhafızın yüzünde korku parladı ve hızla gözlerini kırpıştırarak benden toz yığını içinde yerde duran kılıca baktı. Boşlukta donup kalmış gibiydi ama diğer muhafızlar öyle değildi. İçlerinden biri öne atıldı ve ben daha ne yaptığını anlayamadan çıplak parmaklarıyla açıkta kalan boynumu yakaladı.

Acı bana çarptı ve acı dolu feryadım tavernayı yardı. Dizlerimin üzerine çöktüm, nefesim kesilmişti ama muhafız boynumu tutmaya devam etti.

Muhafız, "Fallon Brookshire, bir kraliyet subayına saldırdığınız için tutuklusunuz," dedi.

Sıcak, yakıcı bir ateşe benzeyen acı, derimin her santimini yaktı. Artık çığlık atamıyordum, nefesim kesilmişti. Nefes alamıyordum. Her şey acıyordu. Ölmek istiyordum. "Bırakın onu! Acıyı çıplak bir şekilde hissetmekle lanetlendi. Dokun!" Hipsie panik içinde bağırdı.

"Biliyorum," diye karşılık verdi gardiyan, elini boğazımda tutarak.

Daha önce hiç bu kadar uzun süre temas etmemiştim. Her zaman kazara bir sıyrık olur ve kişi hemen geri çekilirdi. Çocukken bile, babam hala neyle başa çıkabileceğimi denerken, hiç bu kadar uzun sürmemişti. Keskin, sıcak ıstırap her şeyi kuşatıyordu, sanki vücudumdaki her bir sinir alev almış gibiydi. Zaman, varlığımın her santimetresinden yayılan dayanılmaz acıyı artırarak yavaşlıyor gibiydi. Acı dalgaları vücuduma çarparak her türlü soluklanmayı bastırıyordu. Titremeye başladığımda kaslarım bana ihanet etti.

Gitmesine izin vermiyordu ve görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar dans ediyordu. Ölmek istiyordum. Bunu sona erdirecek her şeyi.

Bir saniye önce, boğazıma uzanmış eliyle soğuk kalpli adama bakıyordum ve bir saniye sonra Hipsie'nin

Et satırı geldi ve kolunu .

Parmaklar boynumdan çekildi ve acı az da olsa . Acı, diri diri yanmışım gibi tenimde dans ediyordu ve aniden giysilerimin her lifi vücudumu çiğ ve dövülmüş hissettirdi. Yerde kıvrılırken ve sonunda karanlığa yenik düşerken çığlık ve kavgadan oluşan bir kargaşanın patlak verdiğini duydum.

BEŞ

Sersemlemiş bir halde kendime geldim. Zihnim bulanıktı ve tenim bütün günü güneşin altında çıplak geçirmişim gibi yanıyordu. Sertçe yutkundum, boğazım kurudu ve gözlerim açılırken kavruldu. Bir hapishane hüccresinde olduğumu fark ettiğimde paniğe kapıldım. Siyah demir parmaklıklar etrafı çevreliyordu ve iki karanlık figür loş ışıktaki tartışıyordu.

"Onu öldürebilir miyiz?" diye sordu bir kadın. Bir iniltiyi yuttum.

Beni öldürmek mi? Şehre gizlice girdiğim için mi? Cezasının ölüm olduğunu duymuştum ama yalan olduğunu ummuştum.

"Light, hayır!" diye karşılık verdi bir adam. "Bu diğer laneti aktive eder ve varisinizi ortadan kaldırır."

Kadın hayal kırıklığı içinde homurdandı. "O Marissa Bane'in kızı. Bunun seni korkutmadığını söyleme bana."

Donup kaldım, bana bakarlar diye gözlerimi kapattım. Dinlemeye devam etmek istedim ama her şey çok bunaltıcıydı. Benim hakkımda mı konuşuyorlardı?

Öz ailem hakkında hiç araştırma yapmamıştım. Umurumda da değildi. Çaresiz bir bebeği bir sepetin içinde bir notla bırakmışlardı. Bir çocuğa bunu kim yapar? O gün benim için ölmüşlerdi ama bu bilgiyi duymak içimde bir merak uyandırdı.

Marissa Bane. İsmi bilmiyordum ama kesinlikle korkuyorlardı.

"Elbette öyle. Ama annesiyle aynı büyüü taşıdığını gösteren hiçbir kanıt yok-"

"Kraliyet Muhafızlarımdan birinin kutsanmış fae kılıcını çıplak eliyle küle çevirdi! Karanlık gücü kullandı," diye bağırdı kadın ve artık biliyordum - beni öldürüp öldüremeyeceğini soran kadın... Kraliçe Solana'ydı. Kraliyet muhafızlarım olduğunu söyledi. Kraliyet muhafızlarına komuta eden tek kişi kraliçenin kendisiydi.

Işık bana yardım et.

Kılıç olayını unutmuştum. Hayal ettiğimi ya da onun yaptığı bir şey olduğunu ummuştum. Ama şimdi benim yaptığımı söylediklerine göre... Kendimden korkuyordum. Belki de parmaklıklar ardında olmam iyiydi. Belki de Ariyon haklıydı ve gerçekten de inanılmaz bir güce sahiptim.

Karanlık bir güç.

"O zaman onu hayatının sonuna burada kilit altında tutacağız," dedi kadın. Yine hıçkırmak istedim ama kaderimi duymak için kendimi tuttum. Hayatımın geri kalanını bu hücrede mi geçirecektim? Ölmeyi tercih ederdim.

"Hayır." Adam bastırdı. "Bunu yaparsak bizden nefret etmeye başlayacak ve daha da artacak. Bu kafesten kaçacak ve hepimizi öldürecek."

"Peki, ne öneriyorsun Clarke?" Kadının sesi biraz çaresiz geliyordu. Umarım bu Clarke denen adam ona öldürülmemi ya da sonsuza dek buraya kapatılmamı içermeyen bir tavsiye vermek üzeredir.

"Bırakın Akademi'ye benim vesayetim altında girsin. Annesi gibi karanlığa gömülmesini engelleyebilirim."

Sessizlik.

Daha fazla

sessizlik.

Yaklaşan kıyamet hissi beni felç edici bir korkuyla doldurdu. Ellerim hafifçe titremeye başladı. Karanlık mı olacaktı? Bu benim için mümkün müydü? Sertçe yutkundum, korkuya yenik düşmemeye çalıştım.

Sonra kadın güldü. "Oh Light, ciddi misin? Bu çocuğu hepimizi öldürecek bilgiyle mi donatacaksın? Delirdin mi sen?"

Adam bıkkın bir şekilde iç çekti. "Hayır. Bu çocuğa şefkat gösterin ki kehanet edilen Nightling savaşı başladığında bizim tarafımızda savaşsın."

Nightling savaşı! Bunu kaçınılmaz bir şeymiş gibi anlattıklarında kalbim göğsüme çarptı. Sadece bir tane Nightling görmüştüm ve bu yüzden çok nadir olduklarını varsaymıştım. Onlarla koca bir savaşı hayal bile edemezdim.

"Annesinin yaptığı gibi mi?" diye sordu kadın. "Ban'ların hepsi kara büyüyle delirir. Büyünün onları kontrol etmesine izin verene kadar içlerini kemirir, tam tersi değil. Bunu sen *de biliyorsun.*"

Adam tekrar iç çekti. "Tarihsel olarak, evet."

Delirmekten bahsedilince tüm vücudum kaskatı kesildi. Soyum aklını yitirmiş insanlarla mı doluydu? Bu düşünce beni dehşete düşürdü.

"Clarke, Marissa ile yapmadığın neyi onunla farklı yapabilirsin? Bir silah değil de bir savaşçı yaratacağına dair bana nasıl bir güvence verebilirsin?" diye yalvardı. Kadının konuşmasını beri ilk kez beni kurtarmak istiyor gibiydi.

Beni kendimden kurtarmak mı? Bu düşünce dehşet vericiydi.

Bir savaşçı, silah değil. Bu sözler kafamın içinde yankılandı. Sertçe yutkundum, çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Kraliçem, hayatınız boyunca size hiç dokunulmadığını ve acı çekmediğinizi bir an için hayal edebiliyor musunuz?" sordu. Bu konuşmaya o kadar dalmıştım ki, uyanık olduğumu fark edip konuşmayı kesmemeleri ya da uzaklaşmamaları için dua ettim.

İç çekti. "Elbette korkunç olurdu ama onun türü hakkında bir şeyler yapılması gerekiyordu."

Sözleri karşısında şok üstüne şok yaşadım. Beni dokunma acısıyla lanetleyen kişiyi onayladıklarını mı söylüyorlardı? Bir şey yapılması mı gerekiyordu? Ben masum bir çocuktum!

"Marissa insanlardan nefret ederdi çünkü onu sadece hayal kırıklığına uğratırlardı. Kendini bir hata gibi hissediyordu ve bunu pek çok kez dile getirdi," diyor Clarke. "Zihni genç yaştan itibaren karanlıktı. Fallon hakkında farklı şeyler duydum. Köyündeki insanlar onun etrafında toplanmış ve onu orada tutmak için muhafızlarınızla savaşımlar. Onu sevmişler. Sevildi ki bu Marissa'nın sahip olmadığı bir şeydi."

O sevildi. Annem sevilmedi mi? Beni Isariah'ın kapısında sepetin içinde bırakan kadını yanlış değerlendirmiş olabileceğimi fark ettim.

"Evet, biliyorum, muhafızlarımdan birinin şu anda bir eli eksik!" dedi kraliçe öfkeyle.

"İnsanlardan nefret eden ve küçük yaştan beri kaba olan küçük bir kızı korumak için kendi büyüünüz olmadan silahlı bir kraliyet muhafızıyla savaşır mıydınız?"

Sessizlik.

"Ne istiyorsun?" sordu kraliçe.

"Bence o farklı biri. Isa'da aldığı mütevazı terbiye onu iyiye hazırlamış. Okulda onunla çalışmama izin verin, onu çok yakından takip edeceğim ve karanlığa doğru giderse size rapor vereceğim."

Karanlıklaşıyor. Sertçe yutkundum. Bu, sihrimin beni ele geçirip kontrol etmesi anlamına geliyordu. Henüz büyüye sahip olduğumu bile !

"Peki," dedi kraliçe. "Bu arada ben de onu kaçınılmaz olana kadar tutacak bir hücre inşa edeceğim."

Ayak sesleri duyuldu ve kraliçenin uzaklaştığını anladım. Az önce söylenenleri düşünürken kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı.

"Artık numarası yapmayı bırakabilirsin," dedi adam.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Parmaklıkların önünde çömelmiş, merakla bana bakıyordu.

Otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu, koyu kahverengi, arkaya doğru kaymış, koyu, kalın sakalıyla uyumlu bir saçı vardı. Nazik, kahverengi gözleri vardı ve bana mutlak bir acıma duygusuyla bakıyordu.

Doğrudum, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum, alt dudağım titriyordu. "Dinlediğimi biliyor muydun?"

Başını salladı.

"Ama bütün bunları sen mi söyledin?" Özel şeyler gibi görünen şeyler.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmenizi istiyorum," dedi sakince.

Sessizlik aramızda gerildi. "bir Nightling savaşına katılarak... ne, Fae dünyasını ele geçirmek mi?"

Bu şakaya bekledim ama onun yerine ciddi bir şekilde başını salladı.

Bununla birlikte ayağa kalktı ve elini cebine attı. "Yarın derste görüşürüz. Baban son bir saattir kapıdaki nöbetçileri rahatsız ediyor. Onu içeri alacağım ve Batı Yakası'nda kalman için bir yer ayarlayacağım."

Batı Yakası. Zavallı, zayıf büyü Fae'lerin yaşadığı yer mi? "Bekle, burada *yaşamamı* mı istiyorsun?"

"Her gün üç saat yürüyerek seyahat etmenizi beklemiyorum. eğitim için bir gün," diye karşı çıktı.

Yani, o okula mı gidiyordum? Akademiye mi? Tüm bu yeni bilgilerle zihnim dönmeye başladı.

"Babam gelebilir mi? Burada yaşamak için?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için tekrar sordum.

Adam başıyla onayladı. "Bir iş bulmasını sağlayacağım."

Her şey çok hızlı geliyordu. Babamla birlikte Yıldızlı Şehir'de mi yaşayacaktım? Büyü öğrenmek için Akademi'ye mi gidecektim?

"Gücümün seviyesi daha çok bir Doğu Yakası fae'sine uygun değil mi?" Babama bir şans vererek sordum

ve ben şehrin daha iyi bir kısmına.

Burnunun ucuyla bana baktı. "Babanın büyüğü yok. Sanırım ikiniz de okuma bilmiyorsunuz ve Isariah'ta büyüdünüz. Bana güvenin. Doğu Yakası ikinizi de canlı canlı yer."

Bu çok aşağılayıcıydı. "Okuyabiliyorum!" Ben de karşılık verdim.

Bir elini kalçasına koydu. "Peki ya baban? Matematikle arası iyi mi? Ona kraliyet muhasebeciliği işi bulayım mı, sen de atları ve ev personeli olan saray gibi bir malikâneye sahip olursun?"

Kaşlarımı çattım. "Tamam. Anlaşıldı."

O başını salladı Bir kere, görünüşte memnun o Ben olsam konu hakkında geri adım attı.

"Yani başım belada değil mi?" Kraliçenin az önce indiği koridora bakarak .

O görünüyordu için düşünmek Bu Soru. "Sen gözetim altında."

"Doğduğum için mi?"

Bana çok sert bir şekilde baktı. "Tüm nesiller boyunca bilinen en karanlık fae soyundan geldiğin için, *evet*."

Eyvah. O söyleyince, tüylerim diken diken oldu. omurgamdan aşağı.

"Ben karanlık değilim. O adamın kılıcını kül etmemin tek nedeni kılıcı arkadaşşıma saplamaya çalışmasıydı. O çaresiz yaşlı bir kadın. Utanmalı," dedim ona dizlerimi göğsüme çekerek.

Clarke iç çekti. "*O çaresiz yaşlı kadın* etkisiz hale getirilmeden önce üç gardiyanı indirdi. Koridorun karşısındaki hapisanede cezasını bekliyor. Doğuştan büyüsüz bir Ealdor Fae'si olduğunu düşünüyoruz." Uzaklaşmak için döndü.

"Ne, hayır!" Kendimi parmaklıklara attım ve çılgınca koridora baktım. "Onu öldüremezsın. O beni koruyordu. Muhafızlarınız canımı yaktı. Ben bayılana kadar boynuma dokundular."

Döndü ve omzunun üzerinden bana baktı, yüz hatlarına en ufak bir merhamet gölgesi düşmüştü. "Sen bir Bane'sin. Karşılık vermen ihtimaline karşı muhafızlara sıcak müdahale emri verildi ki sen *de bunu yaptın*," diye hatırlattı. "Bir Kraliyet Muhafızına saldırmak ona ölüm değilse bile ömür boyu hapis cezası getirir."

Sonra uzaklaştı ama ben durması için bağırdım. "Yaklaşan bir savaşta senin tarafında olmamı istiyorsun!" Öfkem arttıkça yanaklarım kızardı ve kaşlarım çatıldı. "O zaman bana uğruna savaşmaya değer olduğunu göster. Masum arkadaşımın gitmesine izin ver ki Yaldızlı Şehir halkının iyi olduğuna güvene bileyim. Çünkü oturduğum yerden bakınca bana hep kötülük yaptın. Belki de karanlık olan ben değilimdir. Sensin!"

İyi bir önlem için parmaklıkları salladım.

Döndü, uzun bir süre beni izledi, o kadar uzun bir süre ki alnımdan terler boşandı ve bluzumun eteğindeki gevşek bir iplikle kıpırdandım.

"Endişenizi kraliçeye ileteceğim," mırıldandı ve sonra en uzak duvardaki bir muhafıza doğru yürüyerek hücremi işaret etti.

Hipsie. Benim yüzümden burada kilitli kalacağını düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Burayı onsuz terk edemezdim. Ama başka ne yapabilirdim ki? Söyleyeceğimi söylemiştim. Bir gardiyanın kolunu almış ve görünüşe göre üç de yaralamış.

Clarke'ın konuştuğu gardiyan hücreme doğru yürüdü ve bir anahtar çıkardı.

Kilidi açıp çıkmama izin verdiğinde nefesimi tuttum.

Bu çok garipti. Bir saniye önce tutsaktım ve şimdi özgür müydüm? Koridora baktım ve Clarke adındaki adamın gitmiş olduğunu fark ettim.

"Yani öylece gideyim mi?"

Kafası tıraşlı ve boynunda dev bir kılıç dövmesi olan gardiyan sadece homurdandı. Hücreden çıktım ve onu koridorda takip ettim. Diğer hücrelerin yanından geçerken içeride Hipsie var mı diye bakmaya çalıştım ama çoğu boştu, diğerleri ise tanımadığım insanlarla doluydu.

Çok geçmeden bir merdivenden çıkıyorduk ve Hipsie'nin serbest kalması için küçük bir dua ettim. Daha sonra geri gelip onu kontrol edecektim ama önce babamı görmem gerekiyordu. Çok endişelendiğinden emindim.

Merdivenlerin başında, kırpılmış siyah saçlı bir başka muhafız beni dikkatle izliyordu.

"Onu serbest mi bırakıyorlar?" diye sordu siyah saçlı gardiyan. Yirmili yaşlarının başındaydı ve bana küçümseyerek baktı.

Eldivenli kollarımı göğsümden kavradım, ellerimin artık kesik ya da yaralı olmadığını ancak şimdi fark ettim. Beni bir şifacıya tamir ettirmiş olmalılar.

Ariyon muydu?

Yanımda duran dövmeli gardiyan başını salladı. Kısa siyah saçlı gardiyan bir dakika boyunca yerinden kıpırdamadı. Ancak yanımdaki adam boğazını temizlediğinde ayağa kalktı ve anahtarını kullanarak kapının kilidini açtı. Kapı açılıp güneş ışığıyla dolu bir avluya girdiğimde birden özgürlüğümü istedim. Bu gardiyanın bana bakışı tüylerimi diken diken ediyordu.

Açık kapıdan içeri adımımı attığımda kısa saçlı muhafız, "Beladan uzak dur," diye homurdandı.

"Dostum, o sadece bir çocuk," dedi diğer gardiyan.

"O bir Bane," dedi zalim muhafız hırılayarak ve ben zorlukla yutkundum.

Kendime not: arkanı kolla.

Dış kapıdan uzaklaştım ve biraz sersemlemiş bir halde bir bahçeden geçerek arkamda beliren dev şatodan uzaklaştım.

Bir saniye önce tutsaktım ve şimdi beni öylece bıraktılar ve nerede olduğumu bilmiyordum? Bir tepeye tünemiştik.

Tepenin aşağısında, ötedeki uçsuz bucaksız şehri ve onu çevreleyen yaldızlı kapıları görebiliyordum.

O bir Bane.

Marissa Bane'in kötü annesi olayını henüz tam olarak sindirememiştim. şu anda sadece babam ve Hipsie umurumdaydı. şehrin içinden geçip ana kapıya kadar koşarken, kapının hemen içinde bekleyen babamı gördüğümde çığlık attım.

"Baba!" Bağırdım.

Başını bana doğru çevirdi ve neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. İkimiz de birbirimize doğru koştuk. Eldivenli ellerime uzanıp onları tutmaya ve sıkmaya çalıştı ama ben geri çekildim. Ellerimi kaldırıp ona muhafızla girdiğim mücadeleden kalan yanık ve kesik delikleri gösterdim ve o da gözleri yaşararak başını salladı.

"Oh, Tanrı'ya şükür iyisin, Fallon. Üç saatlik yürüyüş boyunca dua ettim."

Etrafıma bakındım, insanlar bizim varlığımızdan rahatsız olmadan günlerine devam ediyorlardı. "Biri seninle konuşmaya mı geldi?" Ona sordum. Kapıların içindeydi, bu yüzden bunu Clarke beyefendinin ona bir şeyler açıkladığına dair iyi bir işaret olarak kabul ediyordum.

Babam başıyla onayladı. "Yeni ayrıldı. Benden biraz daha genç bir arkadaş, gideceğiniz okulda usta öğretici olduğunu söyledi."

Babamın hastalandığı gece avluda tanıştığım züppelerle birlikte o okula gideceğimi düşününce irkildim. Eden harikaydı ama diğer kızların ve Ariyon'un hepsi çürük elmaya dönüşmüştü.

"Kulağa zorunlu mu geliyordu?" İhtiyatlı davrandım. Belki de konuşmamızı yanlış yorumlamıştım ve İsa'nın yanına dönüp tüm bu olanları unutabilirdim.

Babam omzunun üzerinden baktı ve on adım ötede duran bir muhafızın eli kılıcında, ters ters baktığını fark ettim

bana baktı. "Şehirden ayrılmamıza izin verilmediğini ve her gün okula devam etmeniz pazarlık konusu *olmadığını* söyledi."

İç çektim. Bizi neye ?

"Özür dilerim baba..." Onu bu işe bulaştırmanın suçluluğu üzerime çökünce sesim kesildi. "Tüm bunlar nasıl oldu bilmiyorum, bir saniye önce Hipsie'de çalışıyordum ve sonra..." Artık konuşamıyordum ve babam uzanıp örtülü omuzlarımı kavradı.

"Daha kötülerini de atlattık. Bunu da atlatacağız," dedi kararlı bir şekilde, benden daha fazla güvenle.

Gümüş bir anahtar uzattı, "Okulunuzu bitirmeniz için bize dört yıllık kira kontratı olan bir ev verildi. Kira da bedava. Kulağa o kadar da kötü gelmiyor, değil mi?" Gülümsedi ve hafif bir rahatlama tüm bedenime yayıldı. Free inanılmaz derecede nazikti ama Isariah'ı dört yıl boyunca terk etme düşüncesi kalbimi kırdı. Sorrel, kulübemiz, Hipsie'nin Tavernası...

"Nerede bu?" Etrafımdaki yollara ve binalara bakarak sordum. Hâlâ buralarda ne yapacağımı bilmiyordum.

Babam muhafıza baktı ve başını salladı. Muhafız daha sonra yaslandığı sütunu itti ve önümüzde yürümeye başladı.

Babam bana doğru eğildi. "Şu Clarke denen adam yerleşmek için birkaç günüm olacağını ve sonra bana para karşılığı bir iş verileceğini söyledi."

Bozuk para ile ödeme! Madeni paranın nasıl kullanıldığını bile bilmiyorduk. Burada her türlü şey için farklı boyutlar ve kupürler vardı. Ve babam matematikte berbattı. Ailesini geçindirmek için köy okulunu erken bırakıp işçi olarak çalışmaya başlamıştı. Ama tanıdığım en güçlü ve en çalışkan adamdı. Benden daha büyük bir kayayı kaldırıp elli metre uzağa fırlatabilirdi! Çok güzel duvar işleri de yapardı. Eminim burada çok faydalı olurdu.

"Bir yolunu buluruz," dedim ona yumuşak bir sesle, her şeyi aklımdan geçirirken.

Ana kapıdan, mahremiyet duvarını oluşturan yüksek yeşil bir çit boyunca ilerledik. Şimdi metal harfler olan kemerli bir açıklığa ulaşmıştık.

Batı Yakası.

Ahh, ünlü Batı Yakası. Görevli kemerin altından ve ben de kendimi fare istilasına uğramış bir şehir enkazına karşı hazırladım. Eşiği geçip yukarı baktığımda boğazımdan bir kahkaha havlaması yükseldi.

Babam ve muhafız şaşkınlıkla bana baktılar. Önümdeki şehir çok güzeldi. Yani, Doğu Yakası'nın renkli binaları ve çiçek aranjmanları kadar yeni boyanmış ve bakımlı değildi, ama sıra sıra sağlam kırmızı tuğlalı binalar vardı. Evet, arnavut kaldırımlı yol çatlaktı ama Isa'daki geçitler gibi toprak değildi. Ne bir çadır ne de sazdan bir kulübe görülebiliyordu ve anladığım kadarıyla evlerde elektrik kristalleri vardı!

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve yüzümdeki gülümsemeyi sildim. Buradaki insanların dekorasyon ya da leylak rengi boya için fazladan parası olmayabilirdi ama bunlar kimin umurundaydı ki? Bu yerde yanlış bir şey göremiyordum, bu da bana Yıldızlı Şehir'in züppeliği hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Eğer eviniz bir robin yumurtası renginde değilse ve taze çiçeklerle dolu değilse, onlardan aşağı görülüyorsunuz.

Burada yaşamaktan zaten rahatsızdım.

Bekçi D Sokağı'ndan sağa kadar dört sokak saydım. Alfabenin harfleriyle sıralanmışlardı, bu da işimi kolaylaştırdı. Babam cümleleri okuyamazdı ama tek tek kelimeleri ya da harfleri iyi bilirdi, bu yüzden nerede yaşadığımızı ezberlemeyi çabucak öğrenebilirdi. Olmazsa, sokağımızı tanımlamak için başka işaretler bulurdu, örneğin sokağın sonundaki çalılığın içine sıkışmış paslı küçük bisiklet gibi. Isa'da bisiklete hiç ihtiyacımız yoktu, çünkü toprak çok

engebeli ve orman o kadar sıktı ki binecek yer yoktu. Ama Hipsie'nin zaman zaman pazar tezgahlarından malzeme taşımak için kullandığı sarı bir bisikleti vardı ve ben de bir iki kez ona binmişim. Onunki ahşaptı, bunlar ise metal gibi görünüyordu ama fikir aynıydı.

Gardiyan, üzerinde "4" yazan siyah boyalı bir kapıya gelene kadar düşüncelerimde kaybolmuştum.

"Siz D Sokağı, dört numarasınız." Bekçi ilk kez konuştu ve sesi o kadar alçaktı ki yerimden sıçradım. "Burayı standartlara uygun tuttuğunuzdan emin olmak için ev sahibi tarafından aylık denetimler yapılacak. Evcil hayvan yok. Üç gecedен fazla ziyaretçi yok."

Babam başıyla onayladı ama ev sahibi meselesi bana biraz garip geldi. Isa'da kulübemiz bize aitti. Babam doğmadan önce de bizimdi, nesilden nesile aktarılmıştı. Bir şey kiralamak ve yaşadığınız yerle ilgili kurallara sahip olmak bizim için yeniydi. Ama çok katı görünmüyorlardı. Beslenecek fazladan boğaz oldukları evcil hayvanımız yoktu ve Isa'da herkesin kendi evi olduğu için yatıya misafir de pek sık bir şey değildi. Şimdi Sorrel'in ziyaret etmek isteyebileceğini düşündüm ama...

"Teşekkür ," dedi babam, düşüncelerimi yarıda keserek. Ve sonra gardiyan gitti.

Babam sokakta bir sağa bir sola baktı, şüphesiz eve girmemize izin verecek başka biri olup olmadığını merak ediyordu. Ona baktım ve kapıyı açmasını söylercesine omuz silktim.

Cebinden gümüş anahtarı çıkardı ve kapı açıldı.

Bir kapı. Kilidi olan gerçek ahşap bir kapı. Kanatçıklı değil. Bu zaten alışık olduğumuzdan daha süslüydü.

Babam içeri girdiğinde durdu ve ben de tenime dokunmamaya dikkat ederek sırtına doğru koştum.

"Mobilyalı," dedi şaşkınlıkla.

Onu atlattım ve manzaraya baktım. Pelüş yeşil kadife bir kanepede, parlak ahşap bir sehpa ve hafifçe çizilmiş parke zemin üzerinde duran güzel bir krem halı ile tamamlanmış açık bir oturma odasına girmiştik.

Duvarlar soluk sarı renkteydi ve birkaç çizik dışında burası bizden daha temizdi. Etrafta tek bir toz ya da kir zerresi bile yoktu.

"Ayakkabılarımızı çıkarmalıyız," dedi babam ve ben de başımı salladım.

Daha içeride soluk mavi bir renge boyanmış dört kişilik küçük bir yemek masası ve Hipsie'nin meyhanesinde olduğu gibi eksiksiz bir mutfak vardı.

"Dolu bir mutfak!" Evin içinde yalınayak koştum ve babam da beni takip etti.

Ona döndüğümde sırtıttığını gördüm. Yemek pişirmeyi ve fırıncılığı çok severdi; başka bir hayatta fırıncı olabilirdi. Ekmekleri ve tatlı çörekleri, onları yapmak için zamanı olduğunda Isa'nın en yumuşak ekmekleriydi. Mutfakta tanımadığım bir tür taş tezgah vardı ve dolaplar koyu meşeye benziyordu. Bir lavabo, bulaşıklar için güzel bir kurutma rafı ve...

"da ne?" diye sordu babam, dev buz sandığına bakarak.

Sırttım. "Bunları okumuştum. Buraya gel."

Buz sandığına doğru yürüdük ve kulpundan tuttum. "Elini içine sok," dedim ve açtım.

Elini içeri soktu ve gözleri .

"Yiyecekleri soğuk tutar, böylece bozulmazlar. Elektrik kristali tarafından çalıştırılır."

Sonra lavaboya doğru yürüdüm ve musluğu açtım. Taze, temiz su fişkırdı ve babam şaşkınlıkla irkildi.

"Su akıyor!" diye bağırdım. "Hadi ama, bahse girerim sifonlu tuvaletleri de vardır."

Koridorda koştım, pelüş battaniler ve yastıklarla dolu yükseltilmiş yatakları olan iki güzel yatak odasını geçtim ve sonra banyoyu buldım. Hayatımda gördüğüm en temiz şeydi. Zeminde ve duvarlarda küçük beyaz fayanslar ve pençe ayaklı küvetin etrafını saran bir mahremiyet perdesi vardı.

Uzak duvarın karşısında parlak, beyaz porselen bir tuvalet vardı. Onlar hakkında Sorrel'in geride bıraktığı kitaplarda okumuştım. "Ne oldu?" Babam tekrar sordu, açıkça şoktaydı ve bunalmış.

Bunu nasıl nazikçe ifade edebilirim?

"Bu bir lazımlık ama... atıkları emiyor ve toprağın temizleyebileceğı bir yere götürüyor."

Gözleri o kadar büyüdü ki ürkmüş bir baykuşa benzedi. Kendimi tutamadım ama kahkahalara boğuldum.

Uzanıp sifon kolunu tuttum ve yukarı kaldırmaya çalıştım. Hiçbir şey olmadı. Sonra aşağı ittim ve kükreyen bir su hunisi tuvalet deliğine çekildi, babamın ve benim geriye doğru zıplamamıza neden oldu.

"Buna alışmamalıyız," dedi. Ne demek istediğini çok iyi anladım. Ben de bunu düşünüyordum. Zamanımızın çoğunu su getirmek, tuvaleti temizlemek ve balmumundan mum yapmakla geçiriyorduk. Bu bizi tembelleştirebilir, bunları nasıl yapacağımızı unutturabilirdi.

"Korkuyorum," dedim, geçen gün yaşadığım tüm duygular bir anda üstüme üstüme geliyordu.

Hipsie hapisteydi. Bir gardiyanın çelik kılıcını küle . Marissa Bane'in şeytani bir koluydum, o her kimse, ve şimdi burada yaşamak zorundaydık ve büyü okuluna gitmem gerekiyordu.

Babam dikkatlice uzandı ve saçlarımdan ya da açıkta kalan tenimden uzak durarak örtülü dirseklerimi kavradı. "Ben de korkuyorum. Ve bu değil. Hissettiklerimizi hissetmekte sorun yok ama yine de tüm bunlar hakkında akıllıca davranmamız gerekiyor. O Clarke denen adam, söyledikleri her şeyi yapmazsak senin tehlikede olacağını söyledi."

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. "Yani, biz... dediklerini mi yapacağız?" Ona sordum.

Babam okuyamıyor olabilirdi ama zekiydi. Yıllar boyunca bizi birçok tuzaktan kurtarmıştı: köye yayılan çiçek hastalığı, patates yanıklığı, bahar selleri ve bir düzine başka şey. O okula gitmem ve dediklerini yapmam gerektiğini söyleseydi, yapardım.

"Şimdilik. Şimdilik. Seni koruyacak sihrim yok ve kaçarsak bizi bulurlar." Sözleri kollarımı titretti ve alt dudağım titredi.

Benim yüzümden tehlikede olmasından nefret ediyordum.

"Küçükken beni yanına aldığına pişman olduysan sorun değil," diye mırıldandım. "Bu çok fazla ve neredeyse reşit oldum, bu yüzden eğer Isa'ya geri dönmek istiyorsan ve-"

"Bunu bir daha asla söyleme!" diye bağırdı. Şaşkınlıkla sıçradım. O hiç .

"Sen benim kızımsın ve seninle geçirdiğim tek bir andan bile pişmanlık duymadım." Beni kucaklayacakmış gibi uzandı ama sonra vazgeçti.

"Bana bak," diye emretti.

Yere bakıyordum ve şimdi onun bakışlarıyla karşılaştım. Utanmış görünüyordu... Neden o şekilde bakıyordu?

"Sana hiç söylemediğim bir şey var ama artık yeterince büyüdün. Gel, oturalım." Banyodan çıktı ve ben de onu takip ettim. Oturma odasına geri döndük ve kanepede karşılıklı oturduk.

Babam endişeyle boğazını temizlerken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

"Eşimi kaybettikten sonra... yaşamak için pek bir neden kalmamıştı. Devam etmeye, mutlu olmaya, anlam bulmaya çalıştım ama Isa'da hayat zor ve yalnız olmak bunu da zorlaştırıyor. Hiç neşe yoktu. Kimsenin bana ihtiyacı yoktu," dedi ve ben üzere olan gözyaşlarımı kırıştırmak zorunda kaldım. Hipsie bir keresinde bana babamla karısının ruh ikizi olduklarını söylemişti. Islak akciğer onu aldıktan sonra babamın bunu başarabileceğinden emin değilmiş.

Başımı salladım.

Babam derin bir nefes alıp verdi. "İsa'ya geldiğin gece kendi canıma kıymayı planlamıştım."

Şok içinde nefesim kesildi. Babam mı? Bu... Buna inanamadım. "Konuşacak kimsem olmadan bir gece daha yalnız kalmaya dayanamadım. Kutlayacak birinin olmadığı bir bayrama daha. Yalnızlık ruhumu eziyordu."

Elimi örtmek için bir battaniye kullanarak uzandım ve elini kendime çektim, o kadar sert sıktım ki irkildiğini gördüm.

Sıkı sarılın. İnsanlar sarılmanın gücünü nasıl da hafife alıyorlardı. Şu anda babamı kollarıma alıp ona sarılmayı ne kadar da çok istiyordum.

"Her neyse, her şeyi planlamıştım sonra bir bebeğin ağlama sesini duydum," dedi.

Hikayelerden bebeğin ben olduğumu biliyordum.

"Ağladı, ağladı ve ben onun Bayan Costa'nın yeni bebeği olduğunu düşündüm ama durmadı. Ben de araştırmaya gittim ve o zaman bana nottan bahsettiler. Eğer seni alırsam ölebileceğim konusunda beni uyardılar."

Sesi çatallaştı ama devam etti. "Kimse seni istemiyordu ve ben de o sırada ölmekten korkmuyordum, bu yüzden gidip seni aldım."

Elini tekrar sıktım.

"Ve Fallon, senin parlak yeşil gözlerine baktığımda sanki kalbime bir ok saplanmış gibi hissettim. O an beni hayata döndürdün. Bana *ihtiyacın vardı*. Ona bakacak kimsesi olmayan çaresiz bir çocuktum. Beni kurtardın ve birlikte geçirdiğimiz hayatın hiçbir saniyesinden pişmanlık duymadım."

Hıçkırıklara boğuldum, duygularımı kontrol altında tutmak için kendimi zorlarken boğazım düğümlendi. Son birkaç saat çok bunaltıcıydı.

"Ben de hiçbir şeyden pişman değilim. Bunu söylediğim için özür dilerim" dedim.

Kanepeye yaslandı ve bana gülümsedi. "Bu benim yatak rulomdan daha rahat. Burada uyuyabilirim."

Bir kahkaha patlattım. "Çok şımarmamız için haftada bir yerde yatmamız gerekecek," diye teklif ettim.

Sırıttı.

Kapı aniden çalındı ve babam cevap vermek için ayağa kalktı. Belki de bir komşu kendini tanıtıyordu?

Onu takip etmek için ayağa kalktım ve kapıyı çekip açtığımda, Hipsie'yi aralarında tutan iki muhafız oradaydı. A
çığlık uçu gelen benim ağız ne zaman I
gördüm baygın ve gevşek bir haldeydi. Ellerinden biri
tamamen kesilmişti ve ucu kanla ıslanmış ketene sarılmıştı.
manzara karşısında bedenimi bir uyuşukluk kapladı. Kelimeler
kifayetsiz kaldı, sesim

İnançsızlığın ezici seli.

Elini tuttular.

"Bu da ne böyle!" diye bağırdı babam, korumalar ikimizi de iterek geçip onu kanepeye yatırırken.

"Yargılandı, eli olmadan yaşamaya mahkûm edildi ve serbest bırakıldı. Sonsuza dek sürgün edileceği Isariah köyüne önce üç gün boyunca iyileşmek için burada kalabilir," dedi gardiyan. Boynunda dövme olan önceki gardiyanın aynısıydı - beni hücremden çıkaran ve diğer gardiyan bana kötü davrandığında biraz nazik davranan gardiyan.

"Teşekkür ederim," demeyi başardım ve gittiler.

"Elini tuttular." Babam dehşet içinde Hipsie'nin yanına koştu.

"Çünkü bir muhafızın elini tuttu. Sanırım bu onun hayatından daha iyi." Çıldırmamaya ve bu olayın olumlu tarafına çalışıyordum. Clarke'a onların iyi insanlar olduğunu görmem gerektiğini söylemiştim ve... sanırım bir can yerine bir el almak iyi bir şeydi.

Hipsie inleyerek kendine geldi ve babam hemen harekete geçti. "Kuzukulağına ihtiyacımız var. Ya da şifalı bitkiler. Ya da başka bir şey... O bir dünyasında acı içinde olacak." O içine koştu.

ama daha iyi düşündü ve bunun yerine oturma odasında volta attı.

Sorrel üç saatlik yürüme mesafesindeydi ve şehirden ayrılmamıza izin verilmiyordu.

Hipsie tekrar inledi ve ben sertçe yutkundum. "Bir fikrim var. Birazdan dönerim." Eldivenlerimi kollarımdan yukarı çektim. Pelerinimin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ pantolonumu, bluzumu ve meyhanedeki gece vardiyasından kalma uzun eldivenlerimi giyiyordum. Avuç içlerinde birkaç delik vardı ama idare ederdi.

Babam başka bir şey söyleyemeden evden fırlayıp koşmaya başladım ve sağa döndüm. Formdaydım ve iyi bir koşucuydum, kafamı boşaltmak için sık sık köyün etrafında uzun koşulara çıkardım. Bu bana her zaman özgür hissettiren bir şeydi. Rüzgârı saçlarımda ve tenimde hissetmek. Rüzgârın üzerime yaptığı basınç neredeyse dokunmak gibiydi. Ama acı verici değildi.

Batı Yakası kemerinden fırladım ve iki topluluğu birbirinden ayıran geniş ana yolu geçtim. Doğu Yakası kemerini gördüm ve orada duran iki muhafızı görünce yavaşladım. Silahlı değillerdi, bu da ya süs için orada oldukları ya da güçlerinin bir kılıca ihtiyaç duymayacak kadar ölümcül olduğu anlamına geliyordu.

Güvenlik görevlisi beni bir aşağı bir yukarı süzerek, "Geçiş olmayan Westie'ler giremez," dedi.

Sertçe yutkundum, zihnim bir bahane bulmaya çalışıyordu. "Avis Eczanesi'nde yerleri temizliyor ve tezgahları siliyorum. İşe geç kaldım." Batı Yakası fae'lerinin Doğu Yakası'nda çalışmasına izin verilmesi için dua ediyordum. Kendi tuvaletlerini temizlemediklerine eminim.

"Geçiş kartınız nerede?" diye sordu güvenlik görevlisi. Hay aksi. Bir tür belgeye ihtiyacım vardı.

"O ," dedi tanıdık bir ses arkamdan ve sonra Eden yanıma yaklaşp korumanın okuması için üzerinde harfler olan küçük bir kart gösterdi.

Eden, "Onun sorun çıkarmayacağını göreceğim," diye ekledi ve muhafızlar başlarını sallayarak yoldan çekilip ikimizin de içeri girmesine izin verdiler.

Ona doğru döndüm, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, o anda her şey kafama dank etti - daha önce bana neden bu kadar iyi davrandığını. Akademi'den bir şifacı almasaydım babamın bütün gün Batı Yakası'ndaki klinikte mahsur kalacağını nereden biliyordu?

"Teşekkür ederim," demeyi başardım.

Bana tereddütle baktı ama başını salladı.

O biliyordu. Benim bir Bane olduğumu biliyordu. Ariyon ona söylemiş olmalı. Ona lanetimden bahsettiğim anda öğrenmiş olmalı.

"Daha önce burada yaşadığım konusunda yalan söylediğim için özür dilerim. Babamı iyileştirmek için çaresizdim," dedim ona dürüstçe. Şimdi de Hipsie'yi acıdan uzak tutmak için çaresizdim.

"Teknik olarak yalan söylemediniz. Gerçeği atladın," dedi. Yürümeye başladığında ben de onu takip ettim.

"Ama buralı olduğumu düşünmene izin verdim ve çok iyi davrandığın için kendimi kötü hissettim."

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Pazar günleri okul kapalı."

"Yarın okula başlayacağımı biliyor musun?" Sorusunu görmezden gelmek istemeyerek sordum.

Çenesini eğdi. "Söylenti tüm kampüste dolaşıyor. Clarke Usta diğer öğretmenlerle konuşuyormuş ve bazı öğrenciler de duymuş. Kolay bir gün olmayacak."

Harika. "Uyardığın için teşekkürler."

Başını salladı.

"Ağrısı olan arkadaşım için bir tentür almak üzere Avis Eczacısı'na ."

Tüm gerçek buydu. Atladığım şey, tentür için ödeyecek paramın olmaması ve camını kırdığım için o kadına zaten borçlu olmamdı. Ama bu benim tek seçeneğimdi. Gerekirse dizlerimin üzerine çöküp yalvaracaktım.

Eden bana meraklı bir bakış attı. "Arkadaşın için bunu yapman çok hoş. Nazik görünüyorsun." Sesi biraz

Şaşırdım ve yürümeyi bıraktım. O da durdu, ben de onunla yüzleştım.

"Dinleyin, hakkımda ne duyduğunuzu bilmiyorum ama Isariah'da hayatım boyunca sıfır sihre sahip olduğuma inanarak büyüdüm. Bebekken babam tarafından evlat edinildim, hiç annem olmadı. İleride arkadaş olabilirsek çok memnun olurum. Eğer seni hayal kırıklığına uğratacak ya da incitecek bir şey yaparsam, artık arkadaşım olmak zorunda değilsin, ama bana bir şans verilmesini isterim. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir aile soyu yüzünden yargılanmak bana adil gelmiyor."

Sorgulayan yüzü parlak bir gülümsemeye dönüştü. "Yeterince makul, Fallon. Arkadaşız." Elini uzattı ve ben de rahatlayarak iç çektim.

Eldivenli elimle parmaklarını kavrayarak el sıkıştık ve buraya geldiğimden beri ilk kez göğsümde heyecan kabarcıklarının patladığını hissettim.

Bir arkadaşım vardı.

Eden. Henüz yapmadığım şeyler için beni yargılamayacağını umduğum biri.

Eldivenli kollarıma baktı. "Yani lanet doğru mu?"

Bilmek istiyordu ve yüzüme sormasını takdir ettim.

Başımı salladım. "Korkunç bir acı hissetmeden dokunulamaz."

Yüzünü buruşturdu ve sertçe yutkundu. "Özür dilerim."

Omuz silktim. "Başka bir hayat tarzı bilmiyorum."

Uzaktan bir zil sesi duyuldu ve kadın inledi. "İşe geç kaldım! Sorun çıkarma yoksa gardiyanlar yüzer!" Benden uzaklaştı.

"Yapmayacağım!" Geri aradım. "Ve teşekkür."

Koşmaya başlarken el salladı ve ben nerede çalıştığını merak ettim. Yarın okulda sormam gerekecekti.

Şimdi koşma sırası bendeydi. Oldukça iyi bir yön duygusuna sahiptim ve şehrin merkezindeki Akademi'yi gösteren büyük siyah tuğla binaya dayanarak nasıl gideceğimi biliyordum

Avis Eczacısı'nı buldum. Sadece çaldığım kadını bana daha fazla tentür ödünç vermeye ikna edebileceğimi umuyordum.

ALTI

Eczacı dükkânının önüne kadar yaklaşık beş dakikalık bir koşu mesafesi vardı. Kırdığım pencere yeni bir camla onarılmış, cam süpürülmüştü. Kapının koluna uzanıp tokmağı çevirdiğimde suçluluk duygusu içimi kemirdi. İçeri adımımı atar atmaz dükkân sahibini gördüm. Bir müşteriyle konuşuyordu, ben de dükkânın arka tarafında bekledim. Müşteri ödemesini yapıp gittiğinde bana baktı.

"Sizi bir gün önce bekliyordum," dedi umursamazca, kasaya biraz bozuk para koyarken.

Eldivenli ellerimi sıkarak yaklaştım. "Çok özür dilerim. Yalan söyledim, tamam mı? Batı Yakası'ndan değildim. O gece Isariah'tan geldim ve babam ölüyordu. Akademi'deki şifacı onu kurtardı ama zamanında geri dönemedim çünkü-"

"Tutuklandın," dedi.

Ağzım açık kaldı. "Nereden biliyorsun?"

Tezgâhın altına uzandı ve bir gazete çıkardı. *Güvenlik* başlıklı bir bölüm açıktı.

Isariah'lı bir köylü kız hakkında bir makale vardı. Yıldızlı Şehir'e girme konusunda sorgulandığında bir kraliyet muhafızına saldırmış ve arkadaşının kolunu . Şu anda sorgulanmak üzere kalede tutuluyordu.

Lanetim, soyum ya da adım hakkında bir şey söylemediği için rahatlamışım.

"Bunun benimle ilgili olduğunu biliyor muydun?"

Başını salladı. "İkiyle ikiyi bir araya getir. Borcunu kapatmak için mi döndün? Şu rafların tozunu alarak başlayabilirsin." Bana bir toz bezi uzattı ve cam tentür şişelerinden oluşan büyük bir kutuyu işaret etti.

Yüzümü buruşturdum. "Edeceğim. *Kesinlikle* yapacağım, ama... yardıma ihtiyacım olursa sana sormamı söylemiştin ve şey. Artık Akademi'ye gideceğim ve babam da işe giriyor, yani yakında parası olacak ve-"

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu ve sesinde bir şefkat vardı - eğer karşılaştırabileceğim bir annem olsaydı, annelerin çocuklarına karşı kullandığını hayal ettiğim bir şefkat.

"Yani, muhafızın kolunu kesen makaledeki kadın beni koruyordu. Çok tatlı, yaşlı bir kadın ve karşılığında kraliçe onun elini tuttu. Çok acı çekiyor."

Kadın yüzünü buruşturdu. "Arkadaşın şimdi nerede?" "Batı yakasında. Yeni evimde." Yalan söylemek istemedim. Bu kadını bir daha asla. Kendimi çok suçlu hissediyordum ve daha önce bana çok nazik davranmıştı. Beni gördüğü yerde öldürebilir ya da tutuklatabilirdi.

Tezgâhın arkasındaki tentürleri karıştırmak için döndüğünde, "Baban ona bakabilir mi?" diye sordu.

"Evet, Isa'ya dönmeden önce üç gün bizim evde kalmasına izin verildi."

Kadın arkasını döndüğünde elinde üç tentür tutuyordu. "Biri ağrı için. Biri enfeksiyon için. Biri uyku için." Onları alırken kalbim göğsümde sıkıştıyordu. Bir elini kaldırdı ve bir tane daha aldı. "Bu travma için. Elinin çekilmesi... eğer akli yerinde değil gibi görünüyorsa bunu ona ver."

"Adını bile bilmiyorum," diye mırıldandım minnettarlıkla. Böyle insanlar gerçek miydi?

Sonra ışıl ışıl gülümsedi. "Ben Avis."

Ahh. Dükkanın adı da buradan geliyor.

"Ben Fallon. Bunların hepsi ne kadar? Bir hesap tutup çalışmak ya da ilk ödemesini aldığında babamın parasından ödemek istiyorum."

Başını salladı ve bir makbuz alıp içindekileri karalamaya başladı. Dört tent r n fiyatı kırk bakırdı. Bunun ne kadar s recek i hakkında hiçbir fikrim . "Pencere tamirini ve daha önce aldığım enfeksiyon tent r n  de ekle," dedim ona.

Tereddüt etti ama sonra dediğimi yaptı. Ahh. Kırk bakır şey bir gümüş ve elli bakır olmuştu. Tahminimce pencere bir gümüşe mal olmuştu. Gümüşün bakırdan daha değerli olduğunu ve geri kazanılmasının muhtemelen daha uzun s recek ini biliyordum. Fişi cebime soktum ve sertçe yutkundum.

"Bunları eve götüreceğim ve sonra hemen geri gelip toz alma içine başlayabilirim."

Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Salı ve Perşembe günleri okuldan sonra borcunu kapatmaya ne dersin? Önümüzdeki birkaç günü de babana arkadaşın konusunda yardım etmek için ayır."

Bu nezaket benim için çok fazlaydı ve gözyaşlarımı kırpıştırmak zorunda kaldım. "Neden bana yardım ediyorsun?"

  ini çekti. "Eğer Isariah'lıysan, büyü hakkında pek bir şey bilmiyorsundur, değil mi?"

Başımı salladım.

"Ben bir Aydınlatıcıyım. Benim büyüm doğası gereği iyileştiricidir ve bunu tent rlere aşılıyorum. Ama aynı zamanda birinin en gerçek halini de görebiliyorum. Onları renklerle görüyorum. Yalan söylediklerinde, bunu anlayabilirim. İncindiklerinde, anlayabilirim. Kötü niyetli olduklarında ya da zarar vermek istediklerinde, hepsini görüyorum" dedi. Etrafımızdaki tentürleri işaret ederken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Bu, kişiye ihtiya ı olan doğru ilacı vermek için inanılmaz bir yetenek sağlıyor." Sonra bana baktı. "Ayrıca kime g venebilecek imi bilmeme de yardımcı oluyor."

Bana güvendiğini mi söylüyordu? Rengimin iyi olduğunu mı? Kesinlikle öyle umuyordum, özellikle de Marissa Bane hakkında bana söylenenlerden sonra. Hakkında daha fazla bilgi edinmeyi çok istediğim bir isim. "Borcumu kapatana kadar her Salı ve Perşembe okuldan sonra burada olacağım," diye söz verdim. "Geleceğini biliyorum," dedi nazıkçe ve sonra yanımda Kollarımdaki Hipsie için hayat değiştiren dört tentür.

İLK GECE ZOR GEÇTİ. Babam ve ben sırayla Hipsie'ye baktık ve şişede belirtildiği gibi her üç saatte bir ağrı kesici tentürden bir yudum verdik. İki saat civarında ilacın etkisinin geçmeye başladığını ve inlemeye başladığını anlayabiliyordunuz. Ama tentürden bir yudum aldığında rahatlayarak iç çekiyordu, bu yüzden ağrıyı kontrol edilebilir hale getirerek işini yaptığını biliyordum. Kraliçeye kolunu aldığı için kızmaya çalıştım ama sonra Hipsie'nin sakat bıraktığı askeri düşündüm, muhtemelen o da iki saatte bir inleyerek yatağında yatıyordu. Çocukları var mıydı? Karısı? Bana böyle zarar vermemeliydi ama sadece emirlere uyuyordu.

Sabah olduğunda gözlerim kararmış ve bitkin bir haldeydim ama aynı zamanda babamın bir gece önce bana hatırlattığı gibi zorunlu olan okuldaki ilk günümü de geçirecektim.

Babama henüz bir iş verilmemişti ve buzlukta hiç yiyeceğimiz yoktu, bu yüzden akşam yemeği için bir şeyler bulana kadar oruç tutmam gerekecekti. Daha önce de üç günlük su orucu tutmuştum. Köyümüzde sağlığa faydalı olarak lanse edilirdi ama yiyecek azaldığında da faydalıydı. Vücudumuzu küçük için yiyeceksiz kalmaya . Burada su boldu ve musluktan akıyordu, bu yüzden bu süre zarfında iyi olacağımızı biliyordum.

Biraz et suyu Hipsie'nin iyileşmesi için harika olurdu ama bunu okuldan sonra düşünecektim. Banyo yaptıktan ve iki gündür giydiğim kıyafetleri giydikten sonra,

Oturma odasına çıktığımda babamın Hipsie'nin su içmesine yardım ettiğini gördüm. Gece bulduğumuz fazladan bir battaniyeyle kanepede uyumuştı.

"Selam." Ona el salladım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Beni korurken kolunu kaybettiğini bildiğim için kendimi suçlu hissediyordum.

"Hey, ufaklık." Sağlam elini bana uzattı, ben de eldivenli elimi ona uzattım ve sıktım. Babamın bu sabah bana getirdiği kalın, çirkin iş eldivenlerini giyiyordum. Kahverengi deri ve hantaldılar ama o yanan bıçağı aptal gibi tutarak zarar verdiğim uzun ince eldivenlerimi onarana kadar işimi göreceklerdi.

"Çok üzgünüm," demeyi başardım ama Hipsie beni başından savdı. "O piçler başlarına geleni hak ettiler. Hala bir şeyler karıştırabilirim Tek kollu bir tencere, o yüzden bir olmaz," diye homurdandı. Gülümsemekten kendimi alamadım. Onu seviyordum. Onunla ilgili her şeyi, ama özellikle de samimi kişiliğini.

"Demek sihrin var?" diye .

"Sanırım öyle." Omuz silktim.

Tam ağrısının nasıl olduğunu soracaktım ki kapı çalındı. "Ben hallederim," dedim babama, başımı bir şeyle belaya sokacak bir bekçi olduğu için biraz gergindim.

Kapıyı çekip açtığımda Eden'i gördüm, elinde büyük kahverengi bir kutu vardı. Yanında parlak kıızıl, kıvrırcık saçlı, yaşlı bir kadın duruyordu. Bu annesi olmalıydı. Eğer burun deliklerim doğru kokuyu aldıysa, elinde dumanı tüten sıcak bir çeşit tuzlu turta taşıyordu.

"Kıyafet ya da yiyecek alma şansın olup olmadığından emin olamadım." Eden sordu.

Minnettarlıkla başımı salladım.

"Evet, işte. Hemen hemen aynı boydayız." Eden kutuyu uzattı ve ben de sesimi çıkaramayarak kutuyu ondan aldım.

"Ve etli patatesli börek yaptım." Kadın turtayı uzattı, babam da yanına yaklaşp turtayı ondan aldı, parmakları hafifçe birbirine sürtündü.

Kadın ona gülümsedi.

"Nazikçe teşekkür ederim," dedi ona.

Eden bana "Bu benim annem, Mable Westcourt," dedi.

El salladım. "Ben Fallon, bu da babam Jeremy Brookshire."

"İyi karşılaşmalar." Mable başını hafifçe eğdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ama hayatım boyunca böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştım. Yıldızlı Şehir'e özgü bir şey olmalı.

"Ben aynı zamanda ev sahibiyim." Mable içinde durduğumuz eve el salladı. "Kendimi bildim bileli büyükannem ve büyükbabam burada yaşadı. Eden evlendiğinde ev ona kalacak."

Eden evlenme düşüncesi karşısında dehşete düşmüş görünüyordu ve ben kıkırdadım.

"Yakın zamanda değil," diye uyardı Mable kızını parmağıyla işaret ederek, Eden'in sırtmasına neden oldu.

Babam buna kıkırdadı. "Çok güzel bir ev. Teşekkür . Ona iyi bakacağız."

Mable tatlı tatlı gülümseyerek başını salladı.

"Oh, neredeyse unutuyordum." Eden cebinden bir kimlik kartı çıkardı. "Bu sizi Doğu Yakası'na ve Akademi'ye sokar. Ama sokağa çıkma yasakları var. Bunları sana okula giderken öğretebilirim. Seni yarım saat sonra alırım."

Kimlik kartını alırken memnuniyetle başımı eğdim. Üzerinde ismim, fiziksel tanımım ve daha sonra eklenecek bir resim için bir yer vardı ve arka cebime koydum.

Mable mutlu görünüyordu. "Pekala kızlar, Jeremy ile biraz yalnız konuşmamın sakıncası var mı?"

Eden bana el sallayarak veda etti ve görünüşe göre evine dönmek üzere sokağın aşağısına doğru koşmaya başladı.

Giysi kutusuyla birlikte evin içinde gözden kayboldum ama koridorda durdum, ne söyleyeceğini duyabilmek için kulağımı dışarıda tuttum. Hipsie kanepeden şeytani bir sırıtışla beni izledi ama hiçbir şey söylemedi.

"Burnumu sokmak istemem ama duyduğuma göre, gecenin bir yarısı evinizi terk etmek zorunda bırakılmışsınız ve geri dönmenize izin verilmiyor?" Mable sordu.

Babam boğazını temizledi. "Bu doğru. Fallon önümüzdeki dört yıl boyunca eğitim için burada kalmalı. Önümüzdeki günlerde bana bir iş verilecek."

"Şey, gücendirmek istemem ama Hummingbird Inn'i işletiyorum ve fazladan sabunlarımız, diş fırçalarımız, taraklarımız ve bunun gibi şeylerimiz var, eğer daha sonra bırakmamı isterseniz?"

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sessizlik vardı.

Babam gururlu bir adamdı. Bize her zaman yardım ederdi. Süslü şeylerimiz yoktu ama benim her zaman bir diş fırçam, bir parça sabunum ve tarağım vardı. Şimdiye kadar. Bu sabah dişlerimi bir havlu kenarı ve suyla temizlemek zorunda .

Sonunda, "Zahmet olmayacaksa çok memnun olurum," dedi. Sadakayı kabul etmenin onu öldürdüğünü biliyordum. Yemek bir şeydi ama bu daha büyük bir şeydi. Bu ona başarısız olduğunu hissettiriyordu ama bunun doğru olmadığını biliyordum. O şeylere sahiptik, sadece Isariah'da sıkışıp kalmışlardı.

"Tamam o zaman Jeremy. Mahalleye hoş geldin." Sesindeki mutluluğu duyabiliyordum.

"Teşekkür ederim, Mable." Babam nazik bir adamdı ve umarım bunu görmüştür, umarım bizim iyi insanlar olduğumuzu biliyordur. Ön kapı kapanır kapanmaz koridorda koşturarak yeni odama gittim ve giysi kutusunu yatağımın üzerine yığdım.

Oh Light!

Şaşkınlıkla hepsini eledim. Kalın, neredeyse yepyeni kırmızı bir seyahat pelerini. Biraz yıpranmış görünen ama şimdikiler gibi yırtık olmayan kahverengi çizmeler. Bir numara büyüktüler ama iki çift çorabın düzeltemeyeceği bir şey değildi. Üç çift pantolon: biri gri, biri siyah, biri de dizinde hafif bir yırtık olan parlak mor. Sonra bir sürü bluz.

Uzun kollu olduğu için minnettardım, böylece tenimi örtebilirdim. Son olarak, ayak bileği uzunluğunda ve kolsuz olan güzel, zümrüt yeşili bir sundress vardı, ancak firfırlar ve danteller muhtemelen şu anda veya şimdiye kadar sahip olduğum en güzel şeydi.

Ama kutudaki en güzel şey ince, siyah, dirsek hizasında eldivenlerdi. Bir tür esnek ipek kumaştan yapılmışlardı ve muhtemelen çok muhteşem bir gece elbisesiyle uyumlu görünüyorlardı. Suçlulukla kumaşı okşadım, neredeyse onları geri vermek . Onlar çok iyi bir ödüldü. Bu kutudaki diğer her şeyin ötesinde imreneceğim bir şeydi. Babamın iş eldivenlerini çıkarıp giydim, hafiflik hissinin, kadınsı kesimin ve nefes alan esnek kumaşın tadını çıkardım.

Sonra yeni gri pantolonumu, kahverengi botlarımı ve siyah uzun kollu bluzumu giydim, ardından saçlarımı ensemde sıkı bir topuz yaptım. Son olarak kırmızı pelerini aldım ve oturma odasına çıktım.

Hipsie inliyordu ve acı çektiğini düşünerek gerildim.

"Işığı patlat! Bu yediğim en güzel etli börek!" diye bağırdı babam kanepede ona bir lokma daha yedirirken.

Gülümsüyordu ve ben kıkırdamaya başladım.

yemek masası olarak kullanarak yere oturdum ve babam bana bir çatal uzattı. Turtanın içine daldım, kalın kabuklu bir parça aldım ve ağzıma attım. Lezzet dilimin üzerinde patladı ve inledim. Tereyağlıydı ama aynı zamanda otlarla doluydu. Adaçayı, biberiye ve başka bir şey. Babam ve Hipsie'ye şimdi ve öğle yemeğinde yemeleri için yetecek kadar ayırarak büyük bir dilimi içime çektim ve sonra ayağa kalktım.

"Sanırım okula gitsem iyi olacak," diye teklif ettim.

Babam hafif bir endişeyle bana baktı. "Sanırım öyle. Dikkatli ol, tamam mı?"

Onaylamak için çenemi eğdim. "Eden iyi birine benziyor. Bana etrafı göstermesini isteyeceğim."

Çatalı yere bıraktı ve gözlerimin içine bakarak ayağa kalktı. "Tatlım, dikkatli ol, tamam mı? Eden ve annesi çok iyi görünüyorlar ama bir sonraki kişi öyle olmayabilir. Erken kalktım ve etrafı tanımak için yürüyüşe çıktım. İnsanlar konuşmaya başladı bile. Senden korkuyorlar. Ve korku insanların kötü kararlar almasına yol açabilir."

Sertçe yutkundum. Benden korkuyorlar mıydı? Kalbim buna dayanamadı ama aynı zamanda öfkeyle doldu. Korkmalarını gerektirecek hiçbir şey yapmamıştım.

Yoksa ben mi?

Muhafızın kılıcını kavrayıp onu küle çevirdiğime dair bir anı zihnimi işgal etti ama hâlâ bunun ben olduğuma ikna olmamıştım. Clarke'ın ve kraliçenin hakkımda söylediği onca şeyi henüz tam olarak sindirememiştim.

Marissa Bane'in kızı.

"Güvende olacağım," dedim ona tam o sırada kapı çalındı. Elimi sıktı, sıkıca sarıldı ve ben de karşılık verdim. "Seni seviyorum baba. Daha iyi ol, Hip!" Kapıya doğru döndüm.

Eden beni bekliyordu ve dışarı çıktığımda kıyafetimi değerlendirdi. "İyi görünüyorsun. Sana bu kıyafetleri veren gerçekten güzel bir stil sahibi bir arkadaşın olmalı."

Güldüm, onun kişiliğini ve espri anlayışını şimdiden sevmiştim. "Evet, teşekkür ederim."

Eden her şeyi anlatıp bana Batı Yakası'nı gezdirirken D Sokağı'ndan çıktık. B Sokağı'nda, üç numaralı evde yaşıyordu. Şehrin Doğu Yakası'nda Cara's Coffee Shop'ta çalışıyordu. Doğu Yakası'na sadece okula, işe ve okul etkinliklerine gitmek için kimlik kartlarımızla girmemize izin veriliyordu, ancak sokağa çıkma yasağı olan akşam onda evde olmamız gerekiyordu. Eden nadir bulunan bir pyroportal fae'ydi, bana söylediğine göre, yıllarca çalıştıktan sonra insanları uzak yerlere taşıyan ateş portalları yaratabilecekti. Ayrıca ateşi

ki bu pyro fae'ler arasında daha yaygındı. Yüz yıldan uzun bir süredir bir pyroportal fae olmamıştı ve bu yüzden annesi daha zayıf büyülü bir fae olmasına rağmen kraliçe onun Akademi'ye girmesine izin vermişti. Mable ısıyı sadece çok küçük bir şekilde kontrol ve manipüle edebiliyordu. Eden annesinin ateşi yaratamadığını ama daha uzun süre yanmasını sağlayabildiğini açıkladı. Kraliçe ya da Akademi için işe yarar bir şey değildi.

"Yani büyümüz soyumuzdan mı geliyor? Bu yüzden mi ateşle bir şeyler yapabiliyorsun? Ve sen güçlü olmana rağmen annenin büyüğü daha zayıf olduğu için mi Batı Yakası'nda yaşıyorsun?" Doğu Yakası kapısındaki nöbetçilere kimlik kartlarımızı gösterirken sordum. Kısa bir süre baktılar ve el sallayarak geçmemizi sağladılar.

Başını salladı. "Annem zayıf pyro fae geliyor. Bu yüzden Batı Yakası'nda yaşıyor."

"Peki bu kadar güçlü bir büyüğü nasıl elde ettin?" Çok fazla meraklı olmadığımı umarak sordum.

Yanakları kızardı ve çok ileri gittiğimi anladım. "Özür dilerim, çok meraklı biriyim! Söylemene gerek yok."

Bana salladı. "Herkes biliyor. Annem bizden biraz daha büyükken Doğu Yakası'nda güçlü bir piro fae ile tek gecelik bir ilişki yaşadı."

Oh... "Anlıyorum."

Eden başını salladı. "On sekiz yaşındaydı, bebeği doğurmasını istemedi ama beni kovmak için otları almayı reddetti... ve işte buradayım."

Hamileliğin sonlandırılması hakkında bu kadar kayıtsızca konuşması kalbimi sızlattı. Elbette Isa'da da böyle oluyordu ama asla hafife alınmıyordu.

"Ya senin... baban?"

"Ona öyle hitap etmiyorum," diye uyardı. "Onun adı Jameson Beckett. Onu yılda bir kez Akademi'nin bağış gecesinde görüyorum. Zengin biri. Güçlü bir su fae'siyle evlendi ve artık bir ailesi var. Kızlarından biri birkaç yıl içinde Akademi'de okula başlayacak."

Bu çok zor olmalı. Onu başka bir ailenin yanında görmek ve annesine veremediği şeyi onlara vermek.

"Özür dilerim," dedim, Akademi'nin açık kapılarına ulaştığımızı fark etmemiştim bile.

Bana el salladı. "Eski haberler. Eğer güçlü bir fae ile evlenirsem, *onun* adını ve soyunu alacağımı ve Doğu Yakası'nda yaşamama izin verileceğini söylediler," dedi sahte bir zengin fae aksanıyla. Kıkırdadım ve sonra kapıların önünde durduk ve o bana baktı.

"Bak, seni içeride neler olabileceği konusunda uyarmayarak... sana kötülük etmek ," dedi güzel, çilli yüzünde korku parlarken.

Güldüm. "Doğduğumdan beri okulda zorbalığa maruz kaldım. Bana isimler taktılar, yerde acı içinde kıvranmamı ve çılgılık izlemek için tenime ve saçlarıma dokunarak lanetimi test ettiler. Bununla başa çıkabilirim."

Gözleri büyüdü, dehşet içinde bana bakarken ağzı açık kaldı. "Bu korkunç bir şey! Eğer biri sana bilerek böyle dokunursa, saçlarını ateşe veririm!"

Vay be.

"Sorun değil," dedim ve onu sakinleştirmek için eldivenli elimi uzattım. "İnsanlar merak ediyor - lanetimin gerçek olup olmadığını, bana dokunulduğunda neye benzediğini."

İğrenerek kendini salladı ve vahşi kırmızı bukleleri titredi. "Bu iyi *değil*. Eğer biri sana bilerek böyle dokunursa, bana söyle. Ben ciddiylim." Suçlayıcı bir şekilde parmağıyla beni işaret etti, ben de başımı salladım.

Sonra bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Demek istediğim... şey... Annen, yani seni doğuran kadın buraya gitti ve *korkunç* şeyler yaptı. İnsanlar bunu biliyor ve seni o yetiştirmemiş olsa bile senin onun sihrinden geldiğini biliyorlar. Yani... Bilmiyorum, sadece... Umarım harika bir gün geçirirsin ama dikkatli ol." Yüzünü buruşturdu ve ben de güldüm.

"Umarım siz de harika bir gün geçirirsiniz. Her şey için teşekkürler. Ciddiyim."

O ve annesi olmasaydı, boş bir karnım olur ve dünkü kıyafetlerimi giyerdim. Kara büyü ya da damarlarımda dolaşan her neyse onunla doğmak elimde değildi. Sadece onunla ne yapacağımı kontrol edebilirdim. Ve benim karanlığa gitmeye hiç niyetim yoktu.

Arkasını döndü ve ben de onu siyah tuğlalı binanın içinde takip ettim. Avludaki her bir kafa bana bakmak için döndü ve ben de derin bir nefes aldım.

İşte .

YEDİ

Programım için Üstat Clarke'ın ofisine gitmem söylendi, bu yüzden Eden pyro derslerine ya da gittiği yere gitmeden önce beni oraya bıraktı. Akademi'nin dört yıllık bir okul olduğunu ve yılın üç ay önce başladığını öğrenmiştim, bu yüzden şimdiden geride kalmıştım.

Ben de Eden gibi birinci sınıftaydım ve birlikte ders umuyordum.

Tamam, umduğumdan da fazla. Birlikte en az *bir* dersimiz olması için içimden gelen her şeyle Işığa dua ediyordum.

Büyük çift kapıyı çaldım ve bir saniye sonra açıldı. Etrafa bakındım, tek bir kişi bile göremedim ve geniş açık ofis alanına adım attım. Sadece küçük bir ahşap masa, bir sandalye ve birkaç seyrek kitap rafı ile çok düzenliydi.

"Uh, Efendi Clarke?" Seslendim.

Adam usta bir öğretmen olmak için oldukça genç görünüyordu, ama bildiğim kadarıyla güçlü bir büyü taşıyordu.

İçerisi tamamen boştu ve kapıyı kimin açtığını anlamaya çalışırken kollarımda ürpermeler başladı. Sağımdaki kitap raflarından biri aniden hareket etti ve bir menteşe üzerinde dönüp bir kapı gibi açılınca çılgık atarak geriye doğru savruldu.

"Buraya gel Fallon!" Üstat Clarke'ın sesi kitaplığın arkasındaki karanlıktan seslendi. Kalbimin hâlâ içinde olduğundan emin olmak için göğsümü sıktım ve rafın arkasında alt kata inen bir merdiven olduğunu görmek için yaklaştım.

Harika. Burası öldürüldüğüm ve cesedimi bulamadıkları kısımdı.

"Aşağı gelmemi ister misin?" Karanlığa doğru bağırarak onayladım.

"Evet! Şu anda bağlıyım," diye homurdanarak cevap .

Tamam.

Adımlarımı temkinli bir şekilde atarken, hapisane hücresinin içinden kulak misafiri olduğum Efendi Clarke ile yaptığım konuşmayı hatırladım. Benim tarafımda gibi görünüyordu ama aynı zamanda kraliçeye de bağlıydı ve kesinlikle ölmemi ya da ömür boyu hapsedilmemi istiyordu ki bu babama asla söyleyemeyeceğim bir şeydi.

Aşağı indikçe ışık daha fazla dışarı sızıyor ve yolumu aydınlatıyordu. En alt basamağa geldiğimde, bir düğün salonu ya da taverna olabilecek kadar büyük bir odanın içindeydim. Duvar boyunca gelişigüzel dizilmiş kitaplar, kristaller ve masalar vardı. Duvarın daha yukarısında, zemin seviyesinde, içeri yeterli miktarda ışık alan birkaç küçük pencere vardı. Burasının Üstat Clarke'ın gerçek ofisi olduğu açıktı. Odanın ortasında, bir grup ipe asılı olarak efendinin kendisi duruyordu. Kolları ve bacakları bağlıydı ve tavandan bir örümcek gibi sarkıyordu.

Genç bir kız öğrenci kollarını açmış olarak onun altında duruyordu ve ipler canlanmış, yılan gibi hareket ediyor gibiydi. İpler Üstat Clarke'ın vücudunun etrafından çözülüp onu serbest bırakmaya başladığında nefesim kesildi.

"İşte oldu! Şimdi anladın," dedi öğrencisine. Genç bir erkek öğrenci kız öğrenciyi izliyordu ve

bir kenara not alıyor.

Kadının sadece arkasını görebiliyordum ama uzun sarı saçları yüksek, ipeksi bir at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı. Kadın nihayet çözöldüğünde Efendi kıyafetlerini düzeltti ve kadına beşlik çaktı.

Kulaktan kulağa sırtarak döndü. Beni gördüğünde yüzündeki gülümseme kayboldu.

Babam için bir şifacı aramaya geldiğim geceki kötü kızdı. Bana Westie demişti; bir Batı Yakası sakini için aşağılayıcı bir kelime olduğunu varsaymışım.

"Bugünlerde her eski öğrenciyi içeri alıyorlar mı, Usta?" diye sordu, parmaklarını seğirterek sırt çantasını görünüşte istediği gibi çağırdı. Çanta havada süzölerek onun eline geçti. Nefes nefese kalmak ya da ona bunun ne kadar havalı olduğunu söylemek istedim ama yüzümü taş gibi tuttum. O kötü biriydi ve ben onun egosunu kabartamazdım.

Üstat Clarke, "Öğrenci Fallon'un taşıdığı kadar büyük bir güce sahipse öyle olur canım," deyince kızın yüzü asıldı. "Şimdi git buradan. Yarın görüşürüz."

Kız sertçe yutkundu ve erkek öğrenci ayağa kalktı, çantasını aldı ve onu takip etti. Ayak sesleri tamamen geri çekildiğinde nefesimi bıraktım.

"Blair Crawford. Birlikte çalıştığım en iyi telekinetik fae'lerden biri ve içinde korkunç bir insan var."

Bu samimi değerlendirme karşısında kıs kıs güldüm.

"Öğrencileriniz hakkında böyle mi söylemeniz gerekiyor?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ben güçlü bir adamım. Güçlü adamlar gevşek dilleri için affedilebilir. Ona dikkat et. Ben ciddiğim."

"Tamam, yapacağım," dedim ona. Aklım hâlâ *telekinetik* sözcüğündeydi. Fae güçleri hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece hepsinin şifacı ya da savaşçı olmak üzere iki kategoriye ayrıldığını biliyordum. Bu, büyüün iki kurucu evine dayanıyordu: Savaş ve Kemik Evi ile Işık ve Eter Evi. Sorrel'in onlar hakkında bir kitabı vardı, ama ben hiç zahmet etmedim.

önemsemek için. Büyü Isariah'taki hayatımızın bir parçası değildi, bu yüzden öğrenmek için hiç enerji harcamadım. Şimdi bundan pişmanlık duyuyorum.

"Biliyor musun, güvenebileceğin iyi insanlar olduğumuzu kanıtlamakla ilgili küçük konuşman bana ilham verdi," dedi bana yaklaşarak. "Sen beni tanımıyorsun. Ben de seni tanımıyorum. Eğer bana güvenmek istersen, çoğu durumda soyunu görmezden gelmeye hazırım."

Ona güvenmek mi? Az önce de belirttiği gibi, onu tanımıyordum.

Düşüncelerimi anlamış gibi görünüyordu. "Seni ve sihrini kendin ve etrafındakiler için güvenli ve iyi bir şeye dönüştürmeye yardım etmek istediğime güven."

Sertçe yutkundum ve başımı salladım, çünkü konuşmamızın o ve kraliçenin benim eninde sonunda karanlığa yenik düşeceğimden kısmını hatırladım.

"Fae olarak tarihimiz hakkında hiçbir şey bilmediğinizi varsayıyorum?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hemen hemen hiçbir şey. İki fae evini biliyorum ama hepsi bu kadar."

Bir kitaplığa doğru yürüdü ve deri ciltli bir kitap çıkardı. Belirli bir sayfaya kadar açıp bana uzattı. "Bunu yüksek sesle okumanı istiyorum, böylece dil anlayışını ve bir öğretmene olan ihtiyacını değerlendirebilirim. Ayrıca az önce bahsettiğin *iki* ev hakkında da seni aydınlatabilir."

Özel öğretmen mi? Bu biraz kırılcı oldu ama belki de haklıydı. Çok iyi bir okuyucu değildim. Yavaşım ve bazen kelimeler birbirine karışıyor ve satırı tekrar bulmam bir dakikamı alıyordu. Bu bir sorun olacak mıydı? Okulun eğitim yönünü hiç düşünmemiştim. Şimdiye kadar sadece sihir kısmı beni endişelendiriyordu.

Kitabı ondan aldım, bana verirken sadece eldivenlerime dokunmasına dikkat ettim.

"Başlangıçta, Fae'ler üç eve bölünmüştü." Sorrel'in bana öğrettiği gibi yerimi korumak için parmağımı satır boyunca sürükleyerek yavaşça okudum. "Bekle, üç mü?" Şaşkınlıkla ona baktım.

Başını salladı. " et."

"Savaş ve Kemik Evi tüm savaşçı fae'ler içindi. Birlikte gruplaştılar ve tüm fae'lerin iyiliği için büyük ve küçük olanlarla savaşmayı ve onları korumayı öğrendiler." Bu uzun kelimeyi söylemekte zorlandım ve utançtan kızardım.

Efendi Clarke sabırlıydı ve hiçbir şey söylemedi.

"Işık ve Eter Evi tüm iyileştirici fae'ler içindi. Tıbbi restorasyona ihtiyaç duyanlara yardım etmek için yorulmadan çalıştılar ve savaşçı fae'lerle güzel bir şekilde bir arada yaşadılar, har-mon-ious bir toplum oluşturmak için birlikte çalıştılar," diye bitirdim.

Efendi Clarke başını salladı. "Son ev," dedi ve sayfaya dokundu.

Sertçe yutkundum, içime aniden yaklaşan bir kıyamet duygusu çöktü. "Ama üçüncü bir tür fae keşfedildi. Büyüleri çok karanlık ve güçlü olan Fae'ler tamamen yeni bir ev oluşturdular. Kül ve Gölge Evi. Büyüleri doğası gereği yıkıcıydı, ölüme, hastalığa, savaşa ve deliliğe neden oluyordu-" Okumayı bıraktım, kalbim göğsüme çarpıyordu, düzensiz ritmi kulaklarıma çarpıyor ve diğer tüm sesleri bastırıyordu. Birden kendim hakkında okuyor olabileceğim korkusuna kapıldım.

"Devam et Fallon, bilmen gerek," diye bastırdı.

Temiz bir nefes aldım ve devam ettim. "Delilik ve dehşet. Büyüleri Işık'tan değil, başka bir yerden geliyor gibiydi." Bu ima karşısında nefesim kesildi ve öfkeyle Üstat Clarke'a baktım.

Işık tüm iyi şeylerin yaratıcısıydı. İyi ve değerli olan her şey Işık'tan gelir ve sonra iyi olan her şey ona geri dönerdi. Herhangi bir şeyin Işık'tan olmadığını söylemek... çok adiydi. Kötü olduğu anlamına gelirdi.

Ellerini masumca havaya kaldırdı. "Bu kitabı ben yazmadım."

Kitabı yana çevirdim ve sırtını taradım.

Rhea Swan'dan *Fae Evi Tarihi*.

Okuduğum sayfaya geri döndüm. "Kül ve Gölge Evi'nin üyelerinin taşıdığı büyü dokundukları her şeye bulaştı. Bitkiler ölmeye başladı, yakınlarındaki insanlar delirmeye başladı ve fae'lerin kendileri de şeytani iştahlara sahip olmaya başladı. Kan iştahı."

Bir korku dalgası kalbimi öylesine sıkıca kavradı ki neredeyse nefesim kesiliyordu. Kitabı kapattım ve geniş gözlerle Efendi Clarke'a baktım. "Hayır." Bildiğim kadarıyla kana karşı iştahı olan tek fae... Nightling'lerdi.

Birden nefes alamaz oldum. Burası çok sıcak, çok küçük ve çok karanlıktı. Kitabı yere bıraktım ve sıralardan birine tırmanmak için çabaladım. En tepeye ulaştığımda pencereyi el yordamıyla açtım ve derin bir nefes alarak temiz havayı içime çektim.

Panik, zihnimin sınırlarına sızarak baş dönmesinin üzerime çökmesine neden oldu.

"Sana gücünü nasıl kontrol edeceğini öğretemezsem, o *seni* kontrol edecek ve sen sadece bir Nightling olmayacaksın. Bir Bane olarak onların kraliçesi olacaksın," diye ilan etti Üstat Clarke.

Görüş alanımın kenarlarında siyahlık dans ediyordu.

Hayır. Bu doğru değil. Yalan söylüyor.

"Yeterince duydum," diye mırıldandım. Kendimi hasta hissediyordum, az önce duyduklarımı ve okuduklarımı kusmak ve bir daha asla düşünmemek istiyordum.

Eldivenli elime bir şey dokundu ve aşağı baktığımda Efendi Clarke'ın şaşırtıcı bir şefkatle bana baktığını gördüm.

"Anneni kendinden kurtaramadığım için pişmanım. İnşallah aynı hatayı senin için yapmayacağım." Onunla *tanıştığımdan* beri ilk kez ona güvenmişim. Az da olsa.

"Buraya gel de sana ders programını getireyim." başka bir masaya delik deşik etti.

Kağıtlar. "Fae tarihini başka bir zaman konuşabiliriz."

Sonunda bir Nightling kraliçesine dönüşmemden ders programımı elime almam için beni rahatlatıyor muydu?

Mükemmel.

Masadan aşağı atladım ve bana Kül ve Gölge Evi hakkında verdiği tüm bilgileri içimdeki derin, karanlık bir kutuya ittim ve metal zincirlerle sardım. Ondan olabildiğince uzun süre uzak duracaktım.

Kâğıdı eline aldı, altına bir şeyler karaladı ve bana uzattı.

Ondan aldım ve sınıfları taradım.

"Ben sizin danışmanınız olduğum için bunlar benim uygun gördüğüm şekilde ayarlanacak. Güçleriniz egzersizlerde ortaya çıkmaya devam edecek ve bazı şeyleri değiştirebiliriz."

Fallon Bane

Fae Sınıfı: Savaşçı

Yıl: Bir

Danışman: Usta Clarke

1. Dönem: Piroteknik I Bayan Bardot **2.**

Dönem: Telekinezi I Bay Whitlock **3.**

Dönem Silahlar I Bay Supra Öğle

Yemeği

4. Dönem: Fae Tarihi I Bayan Hilton

5. Dönem: Usta Clarke ile Özel Seçmeli

6. Dönem: Usta Şövalye ile Grup Seçmeli

Ve sonra, Efendi Clarke'ın el yazısıyla karalanmış:

**Haftada üç gün okul sonrası özel ders.*

"Güçlerimin telekinezi ve piroteknik nereden biliyorsun?"
Ona sordum.

"Bane ailesinin uzmanlık alanı, gölge büyüsü, lanetler, ölüm gibi bu okulda öğretmediğimiz diğer şeylerin yanı sıra,

ve yıkım. Kraliyet muhafızlarının kılıcıyla yaptığın gibi - o yıkım büyüydü."

Lanetler ve ölüm kısmının bir şaka olduğunu düşünerek sertçe yutkundum ama gülümsemiyordu.

"Sahip olduğunuz tek dersler bunlar mı? Enerji büyü, suyu hareket ettirme, metal kontrolü ve-"

Ellerini havaya kaldırdı. "Burada pek çok büyü uzmanlığı öğretiyoruz ama siz bu ikisiyle başlayacaksınız."

Yeterince adil. Babamın dediği gibi, arabayı atın önüne koymamak en iyisi.

Bane kelimesine dokundum. "Bunun değiştirilmesini istiyorum. Bu benim adım değil. Beni babam Jeremy Brookshire yetiştirdi ve bir haftalıktan daha küçük olduğumdan beri onun soyadını taşıyorum." Başımı yukarı kaldırdım.

Yüz ifadesi hafifçe çatıldı ve kaşları çatıldı. "Ne yazık ki Akademi'ye kabul edilme koşullarınızdan biri de buydu. Aile soyunuzun öğrencilerden veya personelden gizli tutulmaması."

Yüzüm düştü. Herkesin benden nefret etmesini ve bana zorbalık yapmasını mı istiyorlardı? *Her an bir Nightling'e dönüşebilecek bir kız öğle yemeğinde yanında oturuyor. Koş.*

"Harika," ben alaycı bir şekilde dedim. "Başka bir şey var mı?"

hayatımı mahvetmek mi istiyorsun?"

Kayıtsızca omuz silkti. "Şu anda değil."

Aslında buna gülümsedim. Clarke'tan hoşlanmak istemiyordum. Soyumla ilgili gerçeği yüzüme vuran oydu ve tüm bu şeyleri bilmeye pek değildim ama iyi bir adama benziyordu.

"Şimdi de Piroteknik'e mi gidiyorum?" Eden'ın o sınıfta benimle birlikte olması için Işığa dua ederek sordum.

Onaylamak için çenesini eğdi. "Yeni evinizdeki her şeyi hoş buldunuz mu?" diye sordu.

Yaşamamıza izin verdikleri evi beğenip beğenmediğimi umursuyor muydu? "Evet, güzel. Dolaplarda biraz yiyecek olsa daha iyi olurdu ama babam işe başlayana kadar idare ederiz." I

ona el salladı ve merdivenlere yöneldi.

Boğazını temizlediğinde tam merdivenlerin dibindeydim.
"Fallon."

Ona bakmak için döndüm. "Öyle mi?"

Derin bir iç çekti. "Efendi Şövalye'ye dikkat edin. Senin güve-Marissa Bane onun tüm ailesini öldürdü. Seni öz annenden kolay kolay ayırmayacaktır."

Fiziksel olarak yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Ve sen de bana onunla bütün bir ders vermenin iyi olacağını mı düşündün?"

Ellerini havaya kaldırdı. "O Piroteknik'in usta öğretmeni, ne yapabilirim ki?"

Kalbim göğsümde küt küt atıyor ve avuçlarımı ince bir ter tabakası kaplıyordu.

Harika. Sadece harika.

SEKİZ

Üstat Clarke bana bir kampüs haritası vermişti ve bu harita kampüsün gerçek boyutunun düşündüğümünden çok daha büyük olduğunu gösteriyordu. Rustik siyah tuğlalı eski binalarla karışık, kapalı cam köprülerle birbirine bağlanan küçük ve büyük binalardan oluşan bir ağ vardı. Tam haritaya bakıp sınıfımın bulunduğu Pyro laboratuvarına doğru yönümü bulmaya çalışıyordum ki bir köşeyi döndüm ve birinin göğsüne çarptım.

Kişi eldivenlerimin hemen üstünden, açıkta kalan üst kollarımı kavrayarak beni sabitlemek için uzandığında nefesim kesildi.

Hayır.

Ama ardından acı gelmedi ve Ariyon'un yüzüne baktığımda sanki tüm dünya kendi ekseninde dönmüştü. Bana acısız bir şekilde dokunuyordu ve bu hatırladığım kadar iyiydi. Bakışlarındaki şaşkınlığı fark ettim ve sanki ateşten yapılmışım gibi beni bıraktı. Bir anda, şehre bir daha dönmeme tehdidini ve lanetimi öğrendiğinde babama ve bana zalimce davrandığını hatırladım.

Şimdi fark ettim ki bunun nedeni Marissa Bane'in varisi ya da lanetli kızı olduğumu .

Yine de ne kadar denesem de ondan nefret edemiyordum. Hayatımda gördüğüm en güzel adam olduğu için değil.

Dünyada bana dokunabilecek tek adam olduğu için değil, babamın hayatını kurtardığı için.

"Usta işaretleri yüzünden başın belaya girdi mi?" Neden burada olduğumu, buraya nasıl geldiğimi ya da lanetimi öğrendiğinde ne kadar isyan ettiğini içermeyen kolay bir konuşma çalıştım. Zaten bildiğinden emindim. Eve koşup Efendi Clarke'a benimle tanıştığını söylediğine hiç şüphe yoktu. Muhtemelen Hipsie'nin Tavernası'nda tutuklanmamın sebebi oydu.

Bana kaşlarını çattı. "Biz arkadaş değiliz Fallon. Lütfen benden uzak dur."

Sonra hışımla çekip gitti ve bu kalbime saplanan bir ok gibiydi. Bağırmadı, sesi kızgın çıkmadı. Lütfen bile dedi. Sadece o şeytani küçük Nightling Bane kızıyla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve kendi kendime başımı salladım.

Saflığınla birlikte öleceksin ve bu sorun değil. Ariyon'u unut, o bir pislik.

Kendimi toparlamak için bir an durdum ve Bu diyarda bana dokunabilecek tek adam benden nefret ediyordu. Sonra yirmi dakika boyunca kayboldum ve sonunda doğru binadaki doğru sınıfa ulaştım. Dersin neredeyse bitmek üzere olduğuna bahse girmeye hazırdım. Yine de içeri girip kendimi öğretmene falan tanıtmam gerekiyordu.

Cesaretimi toplayıp kapıyı açtım ve içeri baktım. Öğretmen uzun çilek sarısı saçlı bir kadındı ve ben kafamı içeri uzattığımda konuşmayı kesti.

"Fallon Bane?" diye sordu ve öz annemin soyadını kullanmasından dolayı irkildim.

"Evet." İçeri girdim.

"Ben Bayan Bardot. Ben de sizi bekliyordum. Oturun lütfen. Neredeyse bitirdik."

Odaya girip etrafa bir göz attım ve kalbim karnıma saplandı. Ariyon tek boş koltuğun yanında oturuyordu.

Öldür beni şimdi. Bakışlarından kaçındım, aramızdaki konuşmadan sonra onun yanına oturmak zorunda kalacağım için dehşete kapılmışım.

Eden bana dostça bir el salladı ve ben de ona el salladım, onunla aynı sınıfta olmanın verdiği rahatlamayı hissedemiyordum.

Sandalyeye kadar olan kısa mesafeyi geçip yüzümü öne çevirerek otururken tek hissedebildiğim üzerimdeki o çelik grisi gözler oldu.

"Bildiğiniz gibi, ateş büyüğü bir savaşçının ilk savunma ." Öğretmen dersine devam etti ve Ariyon bana doğru eğildi.

"Hey," diye fısıldadı.

Başımı ona çevirdiğimde bana gülümsediğini gördüm ve bu gülümseme midemi altüst etmeye yetti.

"Umm, merhaba?" Geri döndüm. Delirmiş miydi? Neden gülümsüyordu? Az önce bana arkadaş olmadığımızı ve onu rahat bırakmamı söylemişti.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, annenin günahlarını sana karşı kullanmıyorum," diye fısıldadı.

Beynim kesinlikle kısa devre yaptı. Sessiz kaldım, başka ne yapacağımı bilemiyordum. Sanki bu adamın iki kişiliği vardı.

Elini uzattı. "Ben Ayden. İkiz kardeşim babanı kurtarmaya yardım etti."

Durumun gerçekliği yüzüme çarpınca ağzım bir karış açık kaldı.

"İkizler mi?" Ben sordum. Isariah'da bir çiftimiz vardı ama birbirlerine benzemiyorlardı.

Eldivenli elimle onun eline uzandım ve sıktım.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye selamıma karşılık verdim ve o da mutlu bir şekilde gülümsedi.

Her yönden neredeyse aynıydılar, ancak şimdi daha yakından baktığımda Ayden'in saçlarının yaklaşık iki inç daha kısa olduğunu fark ettim.

Zihnim olasılıklarla çılgına döndü. Ayden bana kardeşi gibi dokunabilir miydi ve ben acı hissetmez miydim? Yoksa sadece kardeşi miydi ve eğer öyleyse, bunun tek nedeni şifacı olması mıydı?

Birkaç gün öncesine kadar hayatım boyunca hiç öpülmemiş olmanın rahatlığıyla yaşamıştım. Şimdi okulda lanetimi ateşlemeyen büyüye sahip daha fazla erkek olup olmadığını merak ediyordum. Ne yazık ki bunu öğrenmenin tek yolu bana dokunmalarını ve deney yapmalarını sağlamaktı. Ve bu kulağa gerçekten korkunç bir araştırma gibi geliyordu.

"Ve bugünlük bu kadar!" Bayan Bardot söyledi. "Yarın, tüm bunları test edeceğimiz laboratuvarda buluşuyoruz." Kapının üzerinde bir zil çaldı ve öğrenciler ayağa kalkıp eşyalarını topladılar.

Eden masama doğru koştu. "Sırada ne var?"

Çantasını toplamakta olan Ayden'e baktım. Yüzünde anlayış parlıyordu; ikiziyle yeni tanıştığımı anlamış olmalıydı.

"Telekinezi seviyesi bir," dedim ona.

"Harika. Hep tele güçler istemişimdir. Seninle yürüyeceğim."

Ayağa kalktım, elimde sadece küçük kâğıttan ders programım vardı. Sırt çantam ya da kitaplarım yoktu.

"Hoşça kal Fallon." Ayden bana tekrar gülümsedi ve onu şeytani ikizinden ayırmaya çalışmak çok garipti.

"Güle güle." Utangaç bir şekilde el salladım.

Öğretmenin yanından geçerken bana büyük bir kitap uzattı. "Bu yılki dersleriniz. Kaçırdıklarını tamamlamak için yardıma ihtiyacın olursa çalışma saatlerim panoda yazıyor," dedi sesinde hafif bir korkuyla ve göstererek. Sanki çalışma saatlerini kullanmamam için bana yalvarıyor gibiydi ve birden babamın insanların benden korkmasıyla ilgili söylediklerini hatırladım. Başımı sallayarak kitabı aldım, başlığını bile okumadan Eden'ı takip ederek dışarı çıktım. Çoktan bunalmıştım.

"Alabileceğin eski bir sırt çantam var. Tamamen unutmuşum," dedi Eden. "Bugün okuldan sonra sana vereceğim."

eve git."

Minnetle çenemi eğdim ve onu kalabalıktan uzak bir koridorda takip ettim.

Koridorda yalnız olduğumuz bir yere geldiğimizde Eden bana doğru eğildi ve ben de açıkta kalan üst koluma sürtünmeyeceğini umarak gerildim.

"Pekâlâ, sanırım size prenslerimiz hakkında bilgi vermem gerekiyor," diye uyardı.

Durdum ve gevşek bir çeneyle ona döndüm.

"Bana Ariyon'un bir prens olduğunu söyleme."

Yüzünü buruşturdu. "Öyle. Kraliçe Solana'nın yeğeni. Kraliçenin çocuğu olmadığı için taht sırası onda. Ayden'den beş dakika daha büyük, onun daha tatlı, daha mantıklı yarısı."

Kutsal Fae!

Yaldızlı Şehir'in prensiyle ata mı bindim? Yaldızlı Şehir'in prensi babamın hayatını mı kurtardı?

"Hasta gibi görünüyorsun," diye gözlemledi.

Ariyon Madden? Kraliyet Madden ailesindeki gibi mi? *Prens* Madden. Bu yüzden kapıdaki muhafızlar onu tanıyordu ve şehirden kolayca çıkmasına izin verdiler. Bu yüzden askerler tavernaya benim için geldiler. Teyzesine söylemiş. Kraliçe!

"Tamam..." Dedim ve koridorda yürümeye başladık. Bu çok fazlaydı. Zaten bitkin düşmüştüm ve sadece bir derse girmiştım.

"Ariyon şifacı. Ayden ise savaşçı. Yine kişilikleri güçlerine zıt görünüyor," diye düşündü.

Bunun üzerine sııttım ve yüzü düştü.

"Ama Ariyon'u gerçekten suçlayamazsınız. Bir Maven Şifacısı olarak uğraşmak zorunda olduğu her şey ve ortalama ömrü göz önüne alındığında, kardeşi bir ömür boyu yönetimi devralmadan önce sadece birkaç yıl hüküm sürebilir."

Kaşlarımla şaşkınlıkla birbirine düğümlendi. "Ne kadar yaşam beklentisi?"

Şimdi bir avluya çıktık ve başka bir binaya .

"Doğru ya, bizim dünyamız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Buna alışmak benim için biraz zaman alacak."

Başımı salladım. "Ben büyüsüzlerle büyüdüm, burada büyü bilgisine ve sizin yaşam tarzınıza ihtiyacımız yok."

Eden üzgün görünüyordu ama devam etti. "Biraz trajik bir durum ama Ariyon bir Maven Şifacısı, ki bu *çok* nadir görülen bir türü. Birini iyileştirdiğinde, o kişinin yarasını bedenine alır ve bu onun ömründen günler ya da yıllar götürür. Maven Şifacıları genellikle otuz yaşından sonra yaşamazlar. Çok üzücü."

Yürümeyi bıraktım, aniden şoka girdim. "Az önce ne dedin sen?"

Kaşlarını çattı. "Herkesin bir ruh saati vardır, seninkinin ve benimkinin bir sürü zamanı var, ama Ariyon ne zaman şifa verse, o kişiyi acıdan veya hastalıktan kurtarmak için kalan zamanının bir kısmını verir. Sıradan bir şifacı tentür yapabilir ve kesikleri iyileştirebilir ama sadece bir Maven onun baban için yaptığı gibi bir hayat kurtarabilir. Ama bunun bir bedeli var."

Babamı kurtarmak için hayatının bir bölümünden vazgeçtiğini bilmek gözlerimi yaşarttı. Muhtemelen izin verileden daha büyük bir parçasını, ustalık notu aldığı için başının belaya girebileceğini düşündüğünde verdiği tepkiye bakılırsa. Hiçbir fikrim yoktu.

"Neden iyileşmeyi bırakmıyor?" Bu haber karşısında hâlâ şok olmuş bir halde sordum. İyileştirme büyüsünün ya da herhangi bir büyüün bir bedeli olduğunu hiç düşünmemiştim.

Eden başını salladı. "Maven Büyük Onur Kurallarına göre yaşarlar. Eğer biri hastaysa ve yardım edebilecek durumdaysalar, tek bir ruhu bile geri çevirmezler. Başkalarının acısını hissetmelerine neden olan bir tür empatik duyguya sahiptirler ve bu acıyı kadar kendileriyle yaşayamazlar."

Bu konuşmayla tamamen sarsıldım, midem bulandı ve Eden beni kendi deyimiyle tele sınıfıma sürüklemek zorunda kaldı.

Arka sırada oturan Blair'i hemen fark ettim ama yeni öğrendiklerim karşısında o kadar afallamıştım ki umursamadım bile. Öğretmen Bay Whitlock'un beline kadar inen bembeyaz saçları vardı ve sınıfa bir kâğıt parçasını tavandan yere nasıl indireceklerini gösteriyordu.

Güzeldi ama konsantre olamıyordum; tek görebildiğim Ariyon'du, babamın cesedinin üzerine eğilmiş, elleri göğsünde, hayatı için savaşıyordu. Tüm bunlar olurken... babamın onlarca yıl yaşaması için ruhunun zamanının bir kısmını .

O anda Ariyon bana ne yaparsa yapsın, Akademi'de onunla geçirdiğim dört yıl ne kadar acımasız olursa olsun, onun saçının tek bir telinden bile nefret edemeyeceğimi biliyordum. Ona her şeyi borçluydum.

TELE SINIFI bulanıktı ve silahlar da öyle. Ariyon'un kısa ömrünü ve bunu babama verdiğini düşünmeden edemiyordum.

Öğle yemeği geldiğinde neredeyse hiç aç değildim; Eden'in annesinin etli turtası mideme taş gibi oturdu.

Yemekhane oldukça büyüktü ve yaklaşık iki yüz öğrenci sığıyordu. Kalabalık ve gürültülüydü ve daha önce hiç böyle gerçek bir okula gitmediğim için ne düşüneceğimi bilemiyordum. Eden'i Ariyon ve Ayden'in yanında sırada beklerken gördüm ve yanına gitmek için iyi bir zaman olmadığına karar verdim.

Beni gördüğü anda çılginca el sallaması dışında.

"Fallon!" diye bağırdı yemekhanenin öbür ucundan.

İki santimlik parlak sarı saç uzunluğu dışında birbirinin aynısı olan iki kardeşi görmek beni biraz nefessiz bıraktı. Elimdeki üç dev kitabı kaldırarak onun yanına doğru yürüdüm.

"Hey," dedim.

Bakışlarım önce yemeklere bakan Ariyon'a, sonra da bana tatlı tatlı gülümseyen Ayden'e kaydı.

"Bugün pizza günü," dedi Ayden bana sevinçle.

Kaşlarımı çattım. "Peet-zah nedir?" Yabancı kelimeyi seslendirmeye çalıştım.

Eden ve Ayden kahkahalara boğuldu ve ben kaşlarımı çattım. "Hiç pizza yemedin mi?" Eden'ın nefesi kesildi.

Ariyon'un gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama onları görmezden geldim. "Pizza, Yıldızlı Şehir'e bazı fae'ler tarafından getirildi.

On yıl kadar önce bir kuzey diyarı. İnanılmaz bir şey," diye bilgilendirdi Ayden beni. "Denemelisin."

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. "Kulağa hoş geliyor ama param yok... Evde büyük bir akşam yemeği yiyeceğim."

O anda ölmek istedim. En azından Isa'da herkes fakirdi, ama burada, iki prensin önünde dururken kendimi daha değersiz hissediyordum.

Ayden bana el salladı. "Ben öderim. Pizzayı denemek zorundasın. Karar verildi."

Ariyon aniden homurdandı ve bir öğrenci kalabalığının yanından geçerek sıranın dışına çıktı.

Utancı üzerime çöktü, ama ben bir şey söyleyemeden yemekçi kadın siparişimizi sordu.

"Dört peynirli pizza. Seni yakaladım Eden." Ayden onun uzattığı ve içinde birkaç bakır para bulunan elini aşağı itti.

"Teşekkür ederim," dedi utangaç bir tavırla ve parayı cebine koydu. O anda bu okula gitmenin ne kadar tuttuğunu ve babamın ücret alıp almayacağını merak ettim. Köydeki okullar ücretsizdi, bu yüzden tamamen yabancıydım.

Yemekhaneden çıkıp dışarıdaki bir masaya doğru yürüyen Ariyon'un arkasından omzumun üzerinden baktım. Tanıdık, yüksek at kuyruklu bir sarışının yanına oturdu.

Blair.

Ve tanıdık bir kişi daha vardı: Hayes, öğrenci kliniğine babam için yardım istemeye geldiğim o geceki diğer şifacı.

Bir saniye sonra Ayden bana kırmızı sos üzerinde eritilmiş peynir bulunan bir gözleme tabağı uzattı. Ağzım anında sulandı ve ona teşekkür ettim. Ayden Eden'a pizzasını uzattı ve sonra kendisi için iki pizza taşıdı. Sanırım biri huysuz kardeşi içindi.

Su bardaklarını doldurduktan sonra, Blair, Hayes ve Ariyon'la oturmak üzere dışarı çıkmamaları için dua ederek onları yemekhanenin arka tarafına kadar takip ettim. Ayden'in eli dışarı açılan büyük cam kapının üzerinde gezboğazımı temizledim.

"Sanırım burada yiyeceğim," dedim ona ve Eden'a. Ariyon'un benden hoşlanmadığı ya da etrafımda olmak istemediği açıktı, bu yüzden onun isteklerine karşı gelmemeye çalışıyordum.

İkisi de bana doğru döndü. "Olmaz, hadi ama." Eden başını dışarıya doğru salladı.

Ayden başını salladı. "Kardeşimi unut. Bu ilk gün, bazı sınırlar koymalısın yoksa bütün yıl içeride yemek yersin. Bunu aşması gerekiyor."

Değerlendirmesi karşısında sertçe yutkundum. O haklıydı. Kötü bir kadından doğmuş olmam, Nightling büyüyle Kül ve Gölge Evi'nden gelmiş olmam benim suçum değildi. Ben iyi bir insandım, lanet olsun ve bunu kanıtlayacaktım.

"Tamam." Başımı salladım ve Ayden sırtarak kapıyı açtı ve hepimiz dışarı çıktık.

Uzun bank ve masanın sol tarafında Eden ve Ayden'in yanına oturdum ve karşıımızda Ariyon, Hayes ve Blair oturuyordu.

"Eww, sonra." Blair ben oturur oturmaz kalktı ve onun kopyası gibi görünen kızlarla dolu bir masaya oturmak için içeri girdi.

Bu kaba çıkışı görmezden geldim ve Ayden'in kardeşinin önüne bir pizza koymasını izledim.

"Bir dahaki sefere ne zaman çalışıyorsun Eden? Annemin doğum günü için biraz şekere ihtiyacım var," diye sordu Hayes ona, sanki bütün hafta yediği tek şeymiş gibi pizzasını mideye indirirken.

"Yarın. Okuldan sonra uğra, sana bir şeyler ," dedi.

Pizzadan bir üçgen diğerlerinden ayırdım ve inceledim.

"Fallon, herhangi bir yerde iş bulacak mısın?" Eden bana sordu. "Biz Batılılar paramız için çalışmak zorundayız." Dilini iki prenze doğru uzattı ve Ariyon'un dudakları ilk kez gülümsemek ister gibi bir ifadeye büründü.

Başımı salladım. "Avis Eczacısı'nda yarı zamanlı çalışacağım."

Bir borcu ödemek için, söylemediğim şey buydu.

"Seninle seve seve yer değiştiririm, E," dedi Ariyon. "Krallığı yönetmenin ve otuz yaşında ölmenin ağırlığını al." Elleri sanki ona devredecekmiş gibi uzattı.

Genç yaşta ölmekten bahsetmesine sinirlendim. Yani bunu tamamen kabullenmiş miydi? Hepsi öyle miydi?

Diğerlerine baktığımda koltuklarında rahatsız bir şekilde kaydıklarını gördüm. Ayden kaşlarını çatmış kardeşine bakıyordu, Hayes birden pizzasıyla ilgilenmeye başlamıştı ve Eden sanki Ariyon sürekli böyle şeyler söylüyormuş gibi gözlerini devirdi.

"Pizza nasıl, Fallon?" Ayden konuyu değiştirerek bana sordu.

Ariyon'un yorumunu aklımdan silmeye çalışarak pizzadan bir ısırık aldım. "Aman Light!" Çiğnerken inledim.

Ayden'in yüzünde yakışıklı bir sırıtış belirdi. "Çok güzel, değil mi?"

Bir ısırık daha aldığımda gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Çok iyi," diye mırıldandım ve herkes güldü - Ariyon hariç herkes. Huysuz prens orada oturuyordu ve

kaşlarını çatarak beni izledi. Meraklı bir kaş çatma, ama yine de bir kaş çatma.

"Fallon, Yıldızlı Şehir Isariah'tan farklı olmalı. Burada bulduğun en şaşırtıcı şey nedir?" Hayes sordu ve beni tanımak için gösterdiği çabayı takdir ettim.

Ona bunun karanlıktan geldiğim gerçeğinden kaynaklandığını söylemek istedim ama sorduğu şeyin bu olmadığını biliyordum.

"Tuvaletler," dedim ve Eden ile Hayes kahkahalara boğuldular. "Bir tanesinin üzerinde durup babama açıklamak zorunda kaldım."

Ayden sırıttı. "Hiç tuvalet görmemiş mi? Ona ne olduğunu söyledin?"

Ariyon hâlâ somurtuyordu ve ben de onun benim adıma bir kez olsun gülümsediğini görmeyi kendime görev edindim.

"Sifonlu bir lazımlık," dedim hepsine ve herkes yine güldü. Ariyon hariç herkes. Ama bu onun dudaklarını eğmesi miydi? Bana baktı ve Işık'a bakılırsa, çelik gözlü bakışlarının ardında dans eden bir neşe vardı.

Oyun .

Öğle yemeğinin geri kalanı sıradan bir sohbetti, derslerden, favori öğretmenlerimizden konuştuk. Ariyon konuştu, ben konuştum ama birbirimizle konuşmadık. Garipti ama daha iyi olacağını umuyordum. Ayden, Eden ve hatta Hayes iyi davranmak ve beni de aralarına almak için çaba sarf ediyorlardı ve ben de onlarla arkadaş olmak istiyordum. Okuldaki ilk günümde öğle yemeğinde birlikte oturabileceğim bir grup insan olması hoşuma gitmişti.

"Isa'da bir gözleme var-" Büyük, siyah bir kuzgun masaya konduğunda konuşmayı bıraktım.

"Kışt!" Eden boş tabağını ona doğru salladı.

Ayden ve Ariyon kıpırdamadan kuşa bakmaya başladılar. Ayden yavaşça beline uzandı ve küçük gümüş bir hançer çıkardı.

Ne yani, kuşu öldürecek miydi? Elbette, bu bir tehdit değildi!

Kuş zıplayarak masanın üzerinden bana doğru geldi ve... eğildi.

'*Yanric Spade, Bane ailesinden tanıdık. Hizmetinizdeyim,*' dedi ama gagası hiç hareket etmedi.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki tüm masanın duyabileceğinden emindim.

Sinirli bir kahkaha ve diğer herkese baktım. Hepsi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Şüpheliydiler. Eden bile.

"Hadi git! Git buradan." Uzandım ve eldivenli elimin tersiyle kuşu ittim, az önce konuştuğunu duymamışım gibi davrandım! Birkaç santim geriye doğru uçtu ve sonra zıplayarak bana yaklaştı.

'*Fallon Bane, sana hizmet etmek için yaşıyor ve nefes alıyorum. Seni asla terk etmeyeceğim*' dedi sonra masadan kalkıp bana doğru uçarak omzuma tünedi.

Kanadı açıkta kalan boynuma çarptığında irkildim ama dokunuşun ardından acı gelmedi.

Orada donmuş bir şekilde otururken, zihnim az önce olanları kavramakta zorlanırken tenimde soğuk bir ter oluştu. Dudağımın içini çiğniyor, yaklaşmakta olan bir panik atağın başladığını hissediyordum. Nightling'de neler oluyordu? Omzumu salladım ama kuş gitmedi. Bana dokunabiliyor muydu? Acı çekmeden mi?

Ariyon ayağa kalktı, kardeşinin gözlerinin içine baktı ve başını salladı. "Sana söylemiştim. *Tıpkı* annesi gibi."

Sanki bana tokat atmış gibi geri çekildim. Utanç ve acı eşit ölçüde üzerime çöktü. Sonra uzaklaştı ve gözlerimde yaş oluşmasını engellemek için hızla gözlerimi kırpiştırmak zorunda kaldım.

"Hayır." Omzumu sallayarak kuşu yerinden oynatmaya çalıştım ama piç kurusu sıkıca tutundu. "Ben bu kuşu tanımıyorum." Daha sert salladım ama yerinde kaldı.

Az önce söyledim ya. Ben Yanric Spade, Bane ailesindenim.
- '

"Kapa çeneni!" Ona bağırdım ve Eden'in gözleri kocaman oldu. Hayes ayağa kalktı ve tabağını aldı. "Derse gitmem gerek."

Gözlerimi hızla kırıştırdım, dehşete kapılmış gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken beni tüketen panikle savaşımlı kaybettim.

Eden'a "Neler olduğunu bilmiyorum," dedim.

Omuz silkti. "Ben de bilmiyorum Fallon, üzgünüm." Kuşa patlayacakmış gibi bakıyordu.

Ayden Eden'in omzuna nazik bir el koydu. "Neden sınıfına gitmiyorsun? Fallon'la özel olarak konuşmam gerekiyor."

Korku içime ve Eden ona başını salladı, çantasını aldı ve gitmeden önce bana acıyan bir bakış attı.

Şimdi sadece Ayden ve ben vardık ve o kuşa sanki bir ölüm alametiymiş gibi bakıyordu.

Belki de öyleydi.

"Fallon, Isariah'ta büyüsüz bir babayla büyüdüğünü duydum?"

salladım ve uzanıp yanaklarımdaki aptal gözyaşlarını sildim. Kim okulun ilk günü ağlar ki? Acınacak haldeydim ama bu kadarı da fazlaydı. Daha fazla dayanamadım.

Lanet kuş hareket etmiyordu. Lanet olası *konuşan* kuş! Görünüşe göre onu sadece ben duyabiliyordum, bu da beni delirmiş gibi hissettiriyordu.

"*Bane ailesine karşı işlenen en büyük suç, senin büyüsüz yetiştirilmen!*" dedi kuş zihnimde ve ben onu susturmaya çalıştım ama delirecek gibi hissediyordum. Belki de her şey böyle başlamıştı. Üstat Clarke halkımın delirdiği konusunda uyarmıştı. Bu konuşan kuş iyi bir başlangıç gibi görünüyordu.

Ayden eldivenli elime uzandı ve ben de onun elini tutmasına izin verdim.

"Kişisel olarak seni sorumlu tutmadığımı bilmeni isterim," dedi ve irkildim.

"Ne için?" Kuşun gerçek bir ölüm alameti olması için kendimi hazırlayarak sordum.

Kuşa tekrar temkinli bir şekilde baktı. "Annen-"

"Ben ona öyle demiyorum. Onu hiç tanımadım," diye düzelttim ve o da başını salladı.

"Yeterince adil. Marissa Bane, Ariyon'un ve benim ailemi öldürdü," dedi ve sanki yer altımdan kayıp gitmiş gibi hissettim.

"Ne-ne?" Ariyon'un benden nefret etmesine şaşmamalı! Öz annem onun ailesini öldürdü!

Başını salladı. "Ve senin m-Marissa'nın bir tanıdığı vardı" - kuşa ters ters baktı- "saldırıda babamı öldüren oydu."

O anda uzandım ve kuşu ellerimle sıkıca kavradım, içimi öfke kaplarken onu masaya sabitledim.

Ayden elimi bıraktı, ani çıkışım karşısında şok olmuş görünüyordu.

"Bu doğru mu?" Kuşa ve onu boynundan masaya sıkıştırdım.

Küçük siyah gözleri panikle irileşti. *'Ben nereden bileyim, annenin tanıdığı değilim ki! Gerçi Claudius çok sinirliydi.'*

"O değildi!" Ayden ağzından kaçırdı ve kuzgunu serbest bıraktım. Yanric ayağa kalktı ve tüylerini sallayarak bana ters ters baktı.

"Marissa'nın tanıdığı zehirli bir yıldı."

Kuzguna tekrar baktım ve yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

Tüylerini son bir kez daha karıştırdı. *"değil. Belli ki terbiye ile büyütülmemişsin."*

Prensle yüzleşmek için döndüm. "Dinleyin, her şey için çok özür dilerim."

Marissa'nın aileni kaybetmendeki rolünden dolayı.

Gerçekten öyleyim," dedim ve o da başını salladı.

Yanric'e baktım. "Bu kuş sana babanın nasıl öldüğünü hatırlattıysa özür dilerim. Ondan kurtulmaya çalışacağım."

"Yapamazsın, " dedi Yanric, aynı anda Ayden de "Yapamazsın, " .

İçimi çektim. "Lütfen açıkla."

Ayden gözlerini kısarak Yanric'e baktı. "Kül ve Gölge Hanesi'nin varisi olarak bir tanıdığın var. Tanıdık sadece evinizin sahip olduğu bir şeydir. Onlar gölgeye dönüşebilen ve güçlü büyüler taşıyan karanlık yaratıklardır. Ve seçtikleri varise ömür boyu bağlıdırlar."

"*Bu doğru.* Yanric göğsünü. "*Hizmetinizdeyim.* Tekrar derin bir şekilde eğildi ve ben de ona ters ters baktım.

"Görevden alındın. Şimdi *gıt*," dedim ona.

Zil uzun süre önce çalmıştı ve geç kalacaktık ama bu önemli görünüyordu.

'*Böyle bir şey yapmayacağım. Ben senin bir uzantınım ve on yedi yıldır seni arıyorum. Seni sadece ölürken bırakacağım,*' diye söz verdi Yanric.

İçimi çektim. "Bunu bana açıkladığın için teşekkürler. Sanırım bu ne olduğunu?"

Ayden başını salladı ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Bu konuda yapabileceğin bir şey yok."

"Sınıfa gitmeliyiz." Üç dev kitabımı aldım.

Ayden onaylayarak çenesini eğdi ve ayağa kalktı.

Onu takip ederken, tanıdık kuşum peşimizdeyken, Işığın aşağıya beni sonsuza dek yutmasını istedim. Okulun ilk günü resmen berbattı.

DOKUZ

Okuldaki günün geri kalanı, kelime oyunu yapmadan, hızla *geçti*. Yanric itirazlarıma rağmen beni her derse kadar takip etti ve günün sonunda tüm okul bunu konuşuyordu.

Bane.

Tanıdık.

Geleceğin Nightling'i.

Bir katilin kızı.

Geçerken fısıldadıkları şeyler beni özletti

O zamanlar tek tuhaflığım bana dokunulamamasıydı. Üstat Knight'la olan grup seçmeli dersim o hafta şehir dışında olduğu için iptal edilmişti, bunun için minnettardım. Daha ne kadarını kaldırabileceğimden emin değildim ve Üstat Clarke'ın bana Marissa'nın tüm ailesini öldürdüğünü söylediğini düşünürsek, öz annem yüzünden benden nefret eden daha fazla insanla tanışmaya hazır değildim.

Şimdi yemek masasında babam ve Hipsie ile oturuyordum. Yanaklarına tekrar renk gelmişti ve oturuyordu, yani bu iyiydi.

Ona ve babama günümü anlatmayı henüz bitirmiştım ki, masamızdaki dördüncü sandalyeye misafirmiş gibi tünemiş olan Yanric'e bakakaldılar.

Babam elindeki etli böreğe baktı. "Onu beslememiz mi gerekiyor?" diye sordu, benden kuşa bakarak.

Nereden bilebilirim ki? Yanric'e baktım ve o da küçük kuşunun başını yukarı kaldırdı. *'Avlanabilirim. Esas olarak sizi korumak için buradayım ama arada sırada atıştırmaktan da hoşlanırım.*

"Beni ailemden korumak mı?" diye sordum.

Babam sertleşti.

"Şimdi mi konuşuyor?"

"0, o değil," diye düzeltti

Yanric. Başımı salladım.

"Öyle."

Hipsie ve babama tanıdıktan ve Ayden'in , Marissa'da bir tane olduğundan ve ailelerinin ölümüne yardım ettiğinden bahsetmişim.

Hipsie ilk kez konuşarak, "Eğer ondan kurtulmak istiyorsan güzel bir yahni yapabilirim," dedi.

Onun sözleriyle tüylerim diken diken oldu ve Yanric gözlerimizin önünde aniden tüylü bir kuştan gölge bir yaratığa dönüştü.

"Denediğini görmek isterim, sihirsiz," diye tısladı.

Ben dahil herkesin nefesi kesildi ve Hipsie babamın turtayı kesmek için kullandığı bıçağı kaptı.

"Herkes sakın olsun!" Yanric'in gölge formunun bir elimi koydum. Bana Nightling'in kadından beslendiğini ve sonra kaybolduğunu gördüğümde sahip olduğu büyüü hatırlattı. Bu korkunç şeyleri yapabilen bu yaratığa bağlı olduğum gerçeği beni korkutuyordu.

"Sizinle odamda özel olarak konuşabilir miyim?" Yanric'e sordum.

Puflayarak tekrar tüylü bir varlığa dönüştü. *"Elbette, ama buna gerek yok, doğrudan zihnime konuşabilirsin.*

Bunu henüz sindiremediğim için kaşlarımı çattım ve odadan çıktım. yemek masasından kalkıp odama geri döndüm.

Oraya vardığımda Yanric yatağımın başına uçu ve oraya tünedi.

"Sürekli burada benimle olmanın sebebi nedir?" Ona sordum.

"*Seni korumak için tabii ki.* Bana deliymişim gibi baktı, boncuk gibi küçük gözleri dışarı fırlamıştı.

Başımı salladım. "Bunu takdir ediyorum ama hayatımı zorlaştırıyorsun. Büyü benim için yeni ve bu çok fazla. Evde, beni tüm hayatım boyunca koruyan babamla birlikteyken sana ihtiyacım yok." Oraya doğru yürüdüm ve pencereyi açtım.

Alınmış görünüyordu.

"Ve ben sınıftayken-" diye başladım ama sözümü kesti.

'*Sen çok savunmasızsın. Bütün okul senden nefret ediyor. Öğretmenler de dahil.*'

Ah, bu acıttı.

"Tamam. Evde ve okuldaki tuvalette beni yalnız bırakmanı istiyorum. Mahremiyete ihtiyacım var."

Böyle fıkirden hoşlanmamış gibi başını yana eğdi. "*Peki. Dışarıda uyuyacağım ama yağmur yağarsa umarım kendini çok hissedersin!*" Siyah gölgelere dönüşüp duvardan uçtu ve ciğerlerimden bir nefes kopmasına neden oldu.

Sanırım pencereyi açmama gerek yoktu. "Teşekkür ederim!" Açık pencereden dışarı bağırdım ve sonra kapattım. Nihayet ailemle biraz huzur ve sessizlik.

Muzaffer bir gülümsemeye yemeğe geri döndüm. "Beni evde korumayacak."

Hipsie elini hâlâ et bıçağının üzerinde tutuyor, yatak odamın kapısına şüpheyle bakıyordu.

"Büyülü yaratıklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu küçük tavrı hoşuma gitmedi," diye tükürdü ve ben de sııttım.

Kapı çalındı ve babam ayağa kalkarak odayı geçti. Burada yaşamaya alışık ve ne zaman biri kapıya gelse tedirgin oluyordum.

Başım belada mıydı?

Babam kapıyı geri çektiğinde, ellerinde taze meyve, sebze, ekmek ve patates dolu sepetler tutan iki muhafız vardı. "İşe başlayana kadar Efendi Clarke'tan hediye," dedi muhafız sert bir sesle.

Kalbim sıkışıyor ve duygular kabarıyordu. Ben olsam
yapılmış bir offhand Yorum için
Usta Clarke Bu sabah bunu ciddiye ve şimdi
bunun için çok minnettarım. Babamın ilk para ödemesine
kadar karnımızı nasıl doyuracağımız konusunda endişeliydim.
"Oh, teşekkür ederim." Babamın şaşkınlığı yüzünden
okunuyordu.

Ses.

"Ve işte iş emirleriniz. Yıl sonunda değerlendirilmek
üzere bir yıllık bir yerleştirme." Babama bir zarf verdi ve
gittiler.

Yemek sepetlerini almak için öne atıldım ve babam
mektubu açtı.

"Ne aldın?" Onu yaralamayacak ve karnımızı doyuracak iyi
bir şey olması için dua ederek sordum.

Mektubu okuduğunda gülümsedi.

"Mable yeni bir tam zamanlı kapıcı ve tamirci talep etti.

Ayda üç gümüş."

Eden ve annesi sağ olsunlar, kesinlikle bize göz kulak
oluyorlardı.

"Bu çok mu?" Hipsie masada arkamızdan sordu. Omuz
silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Ve hepimiz kahkahalara boğulduk.

Avis'e geri ödemenin bir gümüş ve elli bakıra mal olacağını
biliyordum ama bunu kazanmanın ne kadar süreceğini
bilmiyordum. Babam için bir aydan az, benim içinse yarı
zamanlı ve daha düşük bir pozisyonda olduğum için
muhtemelen daha fazla.

Sepetleri masaya getirdim ve hepimiz karıştırdık, Hipsie
tüm meyvelere kocaman gözlerle baktı.

"İkiniz de burada yaşayarak iyice şişmanlayacaksınız," diye
yorum yaptı.

Yine kahkaha. Yaşadığımız onca şeyden sonra gülmek
çok iyi hissettirdi. Bunu bir kazanç olarak sayıyordum.
Belki buradaki hayat o kadar da kötü olmazdı.

Okuldaki haftanın geri kalanı hızla geçti. Clarke Usta'dan henüz herhangi bir sihir yapmaya kalkışmamam konusunda kesin emir almıştım. Onun yerine pusuda bekliyordum. Duvarlara yapıştım ve kendi sihriime sahip olmayı kabullenirken sınıf arkadaşlarımin gerçekten harika şeyler yapmasını izledim. Bazen tele dersi sırasında avuçlarıim kaşınıyordu ve yemin ederim sanki sihriim onu kullanmamı istiyordu. Avis Eczacısı'nda iki gün çalışmıştım ve Hipsie'nin iyileşmesine yardımcı olan kadına geri vermek iyi hissettiriyordu. Ödünç bir atla Isariah'a geri dönmüştü ve yakında evde her şeyin yolunda olduğuna dair haber göndereceğine söz vermişti.

Yaldızlı Şehir hâlâ evim gibi hissettirmiyordu. Ve şimdi bu lanet kuzgun beni her yerde takip ettiği için Clarke bana özel öğretmen bulmakta zorlanıyordu, bu yüzden henüz ona başlamamıştım ve okumada geride kalıyordum. Her gece üçten fazla bölüm veriyorlardı ve geç saatlere kadar ayakta kalmama rağmen bir tanesini bile zar zor bitirebiliyordum!

Ünlü Usta Şövalye, kraliçe için başka bir diyara önemli bir geziye çıkmıştı, bu yüzden o dönene kadar kütüphanede dolaşmak boş zamanım vardı. Öz annem tarafından tüm ailesi öldürülen kadınla henüz tanışmamıştım ama kesinlikle korkmuştum.

"*Yanric buradayken korkacak bir şey yok,*" diye söz verdi tüylü tanıdığım, Eden'dan ödünç aldığım sırt çantamın üzerine tünerken. Bana acı vermeden saçlarıma ve tenime dokunabilmesi beni hâlâ tedirgin ediyordu. Ona bunu sormuştum ve o da basitçe ikimizin aynı olduğunu söylemişti. Bu ne anlama geliyorsa artık.

"*Aklımı okuma!* Ona ters ters baktım. Sonunda onunla zihinsel olarak konuşmayı öğrenmişim, böylece bir kuşla yüksek sesle konuşan bir aptal gibi görünmeyecektim.

"*Bu kadar yüksek sesle düşünme!*" diye karşılık verdi.

Öğle yemeğinde çimlerin otururken yemeğimi karıştırarak inledim. Yanric ilk gün ortaya çıktıktan sonra Ariyon ve Hayes öğle yemeğinde Blair ve arkadaşlarıyla oturmaya karar vermişlerdi. Onları suçlayamazdım, Ayden'in bana anlattıklarından sonra, öz annemin tanıdığının babalarını öldürdüğünü düşününce. Ayden etrafta süzülüyor, herkese merhaba diyordu. Şimdiye kadar tanıdığım en iyi adamdı ve tek bir ölümcül düşmanı yok gibiydi. Silah sınıfında tam bir canavardı ve bir insana şok enerji dalgaları fırlatıp onu bayıltabileceği ve ateş topları fırlatabileceği anlamına gelen oldukça güçlü bir büyü taşıyordu. Ama aynı zamanda nazikti. Gerçekten kibardı. Her gün öğle yemeğinde Eden ve ben kalabalık yemekhane avlusunun önündeki çimenlikte otururken bana merhaba demeye özen gösterirdi. Küçük bir alana sıkışmış çok fazla insan, yaralanma olasılığımın artması demekti. Eden'in ben gelmeden önce biraz yalnız biri olduğu, erkeklerle takıldığı ama kızların hiçbirisiyle pek anlaşılamadığı ortaya çıktı. Herkes onun Batı Yakası'ndan olmasını yadırgıyordu ve bu yüzden bir elmanın iki yarısı gibiydik.

Ona sayısız kez Hayes, Blair ve Ariyon'la öğle yemeği yiyebileceğini söyledim ama reddetti.

"Tamam, çok gizli konuşma zamanı." Eden sesini alçalttı ve Yanric'e bir kraker uzattı. Kuşu benden daha çok sevmişti. Yakından eğildim ve yanakları pembeleşti. "Hayes'e çok büyük bir aşk besliyorum-"

Ciyakladım, sözünü bitirmesine izin vermedim, o da güldü, susmamı bekledi. "Bir süredir," diye ekledi. "Ve Kış Çanları Balosu , erkeği oraya davet edeceğiz." Aramızda işaret etti ve bir erkeği dansa davet etme düşüncesi anında midemi bulandırdı. "Sence Hayes benimle gelir mi?" Güvensizce omuz silkti.

"Şaka mı yapıyorsun? Sen odaya her girdiğinde yüzü aydınlanıyor. Çok güzelsin, güçlüsün ve çok tatlısın. Hayır demesi aptallık olur," dedim.

"Ah." Kollarını açarak öne doğru eğildi ve o geri çekilmeden önce ben irkildim. "Kahretsin, unuttum. Neredeyse sana sarılacaktım."

Bu düşünce karşısında gözleri dehşet içinde açıldı.

Anlayışla başımı salladım. "Alışmak zaman alıyor. İşte, sana babamla olan küçük şifremi göstereceğim." Eldivenli elimle onun elini kavradım ve sertçe sıktım. "Bu, şu anda sana gerçekten sarılmak istediğim anlamına geliyor."

Eden'in gözleri aniden yaşlarla doldu ve ben yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ederek elini bırakırken gözlerini kırptırdı.

"Özür dilerim, az önce... kendi babanıza bile sarılamadığınızı fark ettim. Bu çok üzücü, Fallon."

Sertçe yutkundum, başımı salladım. Bazen sırf tenimde baskı hissetmek için kendimi bir battaniyeye sımsıkı sarardım ama bunu asla kimseye itiraf etmezdim. Erkeklerin kız arkadaşlarına yaptığı gibi tüm vücudumla sarılmayı ya da kucağa alınmayı ne kadar çok isterdim. Eminim iyi hissettiriyordur.

Omuz silktim. "Buna alışkırım."

Eden kaşlarını çatı. "Olmak zorunda değilsin. Tedavisi var mı?"

Başımı salladım. "Her şeyi denedim. Sanırım annemin kim olduğu yüzünden beni lanetlediler."

Görünüşe göre Eden varlıklı yüksek sosyete aristokratlarıyla büyümediği için benim ailem hakkında da pek bir şey bilmiyordu. Bu iyi bir şeydi ve muhtemelen benimle hala arkadaş olmasının tek nedeniydi.

Birdenbire ona sırrımı, okulda kimseye söylemediğim bir şeyi söylemek istedim.

"Sır tutacağına söz verir misin?" Ona sordum.

Sağına soluna baktı, Yanric'e komplocu bir baş yaptı ve sonra eldivenli serçe parmağımı kendi parmağıyla kavradı, önce sıkarak kilitledi. "Evet."

Çocukça serçe parmağı sözüne güldüm ama daha da yaklaştım. "Ariyon babamı iyileştirmek için köyüme geldiğinde... çıplak tenime dokundu ve... acımadı."

Nefes nefese kaldı, eliyle şok içinde ağzını kapattı. "Ne demek istiyorsun? Neden? Şifacı olduğu için mi? Ya da belki senin ruh eşindir!" diye teklif etti.

Bunun üzerine kıkırdadım. "Şifacı konusunda emin . Başka bir şifacı ile test etmem gerekecek. Kesinlikle ruh eşimle değil. O benden nefret ediyor."

"Eminim istersen Hayes'in denemesini sağlayabilirim. Bakalım şifacı bir şey mi?"

Herhangi bir şifacının bana dokunabileceği düşüncesi içimi kemiriyordu ve bu yüzden başımı salladım. "Tamam, yani eğer isterse, ama Ariyon hakkında kimseye bir şey söyleme."

"Tabii ki hayır! Sadece deney yaptığımızı söyleyeceğim," dedi bana.

"Neyi deniyorsun?" Blair'in mide bulandırıcı sesi aniden arkamızdan seslendi ve ben sıçradım.

Eden rahatça doğrulup oturdu. "Hiçbir şey. Sadece Kış Çanları Balosu için saç modelleri," dedi soğukkanlılıkla.

İyi kurtarış.

"Bu kütüphaneci topuzu olmaz," diye mırıldandı Blair ve bir de baktım ki topuzumu tutmuş, çıplak elinde hafifçe sallıyor.

Bağırıp kendimi çimlere doğru atarken ve Blair'in dokunuşundan kurtulurken acı omurgam boyunca ilerledi. Tenim aniden alev almış gibi hissediyordu. Artık bana dokunmuyor olmasına rağmen işkence devam ederken acı dalgalar halinde geliyordu. Çimenlerin üzerinde nefes nefese kalmış, durumun ne kadar kötü olduğunu anlamaya çalışırken alnımdan terler boşanıyordu. Bilincimi kaybedecek miydim? Soğuk bir banyoya ihtiyacım var mıydı? Tam temaslı bir dokunuştı ama çok uzun sürmedi.

Eden'a iyi olduğuma dair güvence vermek için başımı kaldırdığımda Ariyon ve Ayden'in birkaç adım ötede durmuş beni dehşet içinde izlediklerini gördüm. Eden, Blair'in önünde avuçlarını iki yana açmış ve bakışlarında cinayetle duruyordu.

"Bunu *bilerek* yaptın," diye Eden ve avuçları titrek turuncu alevlere dönüştü, omzuna tüneyen Yanric her an uçmaya hazır görünüyordu.

Acı içinde Yanric'i ' çekil, ' diye uyardım.

"Asla," diye cevap verdi ve ben inledim.

Blair arkamdaki yerinden fırlayıp Ariyon'a doğru koştu ve sanki korunmak istermiş gibi onun arkasına geçti. "Ben yapmadım! Onun saçlarının... Ben yapmadım," diye mırıldandı ama içinde biraz suçluluk duygusu vardı. Belki merak etmişti, saçlarıma dokunulabileceğini düşünmüş olabilirdi ama emin değildi. Merak etmişti ve istediği gösteriyi elde etmişti ve şimdi umarım pişman olmuştur.

Bir başka acı sarsıntısı tenimi sardı ve seğirdim, bu da daha fazla izleyicinin etrafımda toplanmasına neden oldu.

"Sakin ol Eden." Ariyon arkadaşşıma yaklaştı ve Eden avuçlarındaki alevler daha da büyürken, hain bakışlarıyla ona baktı.

"mi?" homurdandı ve adam yüzünü buruşturdu.

"Sadece bir nefes al. Blair bunu yapmak istemediğini söyledi ve Fallon'u iyileştirebilirim, tamam mı? Sadece... biraz nefes al." Sakinleştirici bir hareketle iki elini de uzattı ve sonra bana yaklaştı.

Hayır. Bu istediğim son şeydi.

Hemen doğruldum ve sonra acının bir kalıntısı vücuduma yayılırken tekrar titredim. Harika, bu da onlardan biri olacaktı: beni bayıltacak kadar değil ama bütün gün seğirmemi sağlayacak kadar.

"Ben iyiyim," dedim ona, kollarıma sarılarak.

'Onun gözlerinden birini alabilirim. Bunu asla unutmamasını sağlarım,' diye alay etti Yanric Eden'in omzunun üstünden.

'Hayır. Okuldan atılacağız. Ben iyiyim,' dedim ve Eden'den omzuma uçarak Ariyon'a baktı.

Prens bana doğru ilerleyişini durdurdu ve tanıdığını görünce çenesi sıkıştı. Artık bir kalabalık toplanmıştı, herkes terk edip lanetli ucubenin acı içinde kıvranışını izlemeye gelmişti.

"İyileşmeye ihtiyacım yok-" diye haykırdım bir başka dalga bana çarptığında.

Tamam, kötü bir gün olacaktı. Kendimi tekrar normal hissetmem için muhtemelen bir saat gerekecekti; çok uzun süre dayanmıştı.

Ayden kardeşine ve bana yaklaştı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Hadi gidip özel olarak konuşalım." Arkamızdaki bir binayı işaret etti ve sırt çantamı aldı.

Her zamanki tatlı çocuk Ayden, benim sonsuz utancımı düşünüyor.

Işık onu korusun.

Topallaya topallaya binaya ve Ayden kitaplarla, egzersiz minderleriyle ve ofis malzemeleriyle dolu bir deponun kapısını açtı.

Ariyon ve Eden bizden sonra odaya girdiler ve tepedeki ışıklar yanarken kapıyı kapattılar.

"Onu yakmak istedim. Sen iyi misin?" Eden bana doğru koştu ve sonra eldivenli elime uzanıp sertçe sıktı. Sıkı sarıl.

Çiğ cildimi acıttığı için gözyaşlarımı ısırmak zorunda kaldım ama başımı salladım. "İyi olacağım. Eğer insanlar vücuduma çok fazla ya da çok uzun süre dokunurlarsa, bu bir süre devam eder. Sadece-" Başka bir acı zayıyla tekrar sarsıldım. Sıcak ve keskindi ama neyse ki kısa sürdü.

Ariyon kaşları birbirine düğümlenmiş bir şekilde bana baktı, sertçe yutkunurken üst dudağında ter vardı. Ders zili çaldı ve ikiz kardeşi ile Eden'a baktı. "Siz neden derse girmiyorsunuz? Fallon'la ben ilgilenirim. Etrafta daha az enerji varken daha iyi çalıştığımı biliyorsunuz."

Ayden endişeyle bana baktı ama başını salladı ve ben de Eden'a sahte bir gülümseme verdim. "Ben iyiyim," diye tekrarladım, o hâlâ buradayken başka bir acı zayının beni vurmasını umuyordum.

"Tamam, sonra bana haber ver." Ayden'le birlikte ayrıldı ve Ariyon Yanric'e ters ters baktı.

"Onun köşede beklemesine ihtiyacım var, enerjisi sizinkiyle karışıyor ve iyi bir okuma yapamıyorum."

'Cesedimi çiğnemen lazım. Senden hoşlanmıyor; nefretinin kokusunu alabiliyorum. doğru olmadığını, onun kokladığını umuyordum.

Ariyon'un ona olan nefreti, ama durum böyleyse prensi suçlayamam.

"Odanın köşesine uç yoksa seni bir çekmeceye ," diye uyardım, bunun onu tutmayacağını biliyordum ama ipucunu almasını umuyordum.

"Eğer sana zarar verirse, kulağını çekerim."

Tamam, bu grafikti. Benim küçük kuşum kesinlikle Kül ve Gölge Evi'nin adına yakışır bir şekilde yaşıyordu.

Yanric odanın öbür ucundaki kitaplığa uçtu ve tepesine tüneyerek bir bekçi köpeği gibi bizi izlemeye başladı.

"O korumacı biri." Yanric'i savunmaya çalıştım ama sonra babasına ne olduğunu bildiğim için pişman oldum.

Ariyon hiçbir şey söylemedi, sadece bana yaklaştı, aynı anda bir acı sarsıntısı beni vurdu ve tısladım.

"Ah evet. Lanet döngü halinde. Şimdi görebiliyorum, yaşam gücü enerjinle tamamen iç içe geçmiş durumda." Bakışları vücudumda gezinirken Ariyon nefes aldı ve ellerindeki izler dönmeye başladı.

Kalbim hızlandı, sahip olduğum şeyi iyileştirmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. Babam daha önce bir şifacıyla denediğini söylemişti, ama belki bir Maven Şifacısıyla, belki de Ariyon'la...

"İyileştirebilir misin? Lanetimi?"

Ariyon bakışlarımı şefkatle karşıladı. "Acıyı ama laneti değil. Lanet senin kim olduğun, onunla doğdun, tıpkı deri ve kan gibi, o... senin bir parçan."

Taşıdığım laneti değerlendirirken hıçkırıklarımı yutmak zorunda kaldım. Bana yardım edebileceğine dair bir anlığına umutlanmama izin vermiştim ama şimdi kendimi boş ve kof hissediyordum.

Başka bir acı sarsıntıyla tekrar sallandım, bu seferki daha hafifti ve Ariyon çıplak parmaklarıyla yavaşça uzanıp göğsümün üzerinde, boğazıma yakın bir yerde durdu.

Gözlerimiz kilitlendi ve ellerindeki iyileşme izleri aydınlanıp yüzüne ince bir ay ışığı parıltısı süzülürken kalbim hızla çarptı.

"Sana dokunabilir miyim Fallon?" diye fısıldadı ve nefesim kesildi. Bunu başka biri sorsa, içgüdüsel bir hayır olurdu, ama onun için her zaman bir evet olurdu. Sanki o anda hem o hem de ben Isa'daki evimde geçirdiğim o günün ve ertesi sabahın bir şans olup olmadığını bilmek istiyorduk.

Bir kez başımı salladım ve parmağının ucu boğazımın dibine .

Bir merhem gibi ılık, karıncalı bir iyileşme cildime aktı ve küçük bir şaşkınlık nefesi verirken ağzım açıldı. Ben acımadığını düşünürken Ariyon herhangi bir sıkıntı belirtisi olup olmadığını anlamak için beni izliyordu. Parmağını boynumda gezdirip kulak mememe hafifçe bastırduğunda göğsüm kabardı. Bunların iyileştirici basınç noktaları mı yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum ama umurumda değildi. Çok iyi hissettirdi, o anda kendimi çok canlı hissettim. Parmağı yanağımda ve dudaklarımın üzerinde yavaşça gezinirken gözlerim daldı.

Diğer kulağıma dokunduğunda göğsümden karnıma doğru bir sıcaklık yayıldı ve boğazımda durmadan önce boynumdan köprücük kemiğıme doğru ilerledi.

Nefesinin yüzüme hissettim ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Benden birkaç santim uzaktaydı, diliyle dudaklarını ıslatıyordu ve ben nefes almayı bıraktım.

Yanric, *"Bu iş ilginçleşmeye başladı,"* diye yorum yaptı ama ben kuşu görmezden geldim.

Beni öpecek miydi? Merak ettim.

Yanric, *"Gitmem gerektiğini hissediyorum ama ne olacağını da bilmek istiyorum,"* dedi.

Ariyon kendini salladı, elini geri çeker gibi çekti. yanmıştı. "Acı geçti mi?" diye sordu, iki büyük adım geri atarak.

Sadece başımı sallayabildim. Her ne yaptıysa sanki aloe ile serin bir banyo yapmışım gibi hissettim. Cildim çiğ yerine beslenmiş gibiydi.

"Teşekkür ," diye .

Avuçlarındaki şifa sembolleri hareket etmeyi bıraktı ve sonra kapıyı açtı. "Görüyoruz," diye homurdandı ve aceleyle çıktı.

Ancak ben bu anın tadını çıkardım ve parmağımı dudaklarıma götürerek az önce dokunduğu noktayı izledim.

Bu resmiydi, tek seferlik bir tesadüf değildi. Acı çekmeden dokunulabiliyordum ve bunun sadece Ariyon'a mı yoksa tüm şifacı fae'lere mi ait olduğunu görmek istiyordum.

Fae Tarihi dersine NADİREN dikkatimi vermiştim. Hepimiz Akademi'nin birinci sınıf öğrencileri olduğumuz için Blair ve Eden da sınıftaydı ama Ariyon ve Ayden ikinci sınıf oldukları için yoklardı. Ve şu anda tek düşündüğüm Ariyon'du. Ariyon dudaklarıma dokunuyor, nefesini hissedebileceğim kadar yaklaşıyordu. Beni öpecek miydi yoksa bunu hayal mi ediyordum?

"Seni öpecekti," diye teklif etti Yanric.

"Özel düşünceler! Zihnine doğru bağurdım ve omzumdaki yerinden irkildi.

"Tarihin bir sonraki bölümü üç fae evinin kuruluşu üzerine olacak," dedi öğretmen beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca her üç evle ilgili bilgileri size sunacağım ve ardından hangi evden geliyorsanız o evin tarihiyle ilgili dört sayfalık bir vize ödevi istiyorum."

Bunun üzerine yerimde kıpırdandım. Kül ve Gölge Evi, diğer adıyla Nightlingler ve Kanla Beslenenler Evi hakkında dört sayfalık bir makale.

Harika. .

ON

"Emin misin? Bu çok yanlış geliyor." Hayes bana endişeli bir bakış attı. Hafta sonuydu ve Eden onu Doğu Yakası'ndaki Fae Lane Park'ta buluşmaya ikna etmişti, böylece şifalı elleriyle bana dokunabilecek ve neler olduğunu görebilecekti.

Ona cesaret verici bir gülümseme verdim. "Sadece parmaklarınla küçük bir fırça atacaksın ve acıyacak ama bütün gün acı çekmeyeceğim."

Umuyordum.

"Şifacıların ona acı çekmeden dokunup dokunamayacağını bilmek istiyor. Isa'da hiç biriyle tanışmamış ve bu fikir akla yatkın görünüyor," dedi Eden ona. Bildiğim kadarıyla Ariyon'un bana acı çekmeden dokunabildiğini sadece Ariyon, babam, Eden ve ben biliyorduk. İkiz kardeşine söylediğinden bile emin değildim ve beni iyileştirmeden önce onları depo dolabından kovmuş olması da söylemediğini düşündürüyordu.

Hayes dudağını çiğnedi ve sonra başını salladı. Büyük bir meşe ağacının yanında duruyorduk, uzakta birkaç çocuk oynuyordu. Eldivenlerimden birini çıkarmıştım ve şimdi Hayes tıpkı bir zamanlar Ariyon'un yaptığı gibi bakışlarıyla vücudumu tarıyordu. "Vay canına, bu çılgınca. Laneti görebiliyorum. Bir örümcek ağı gibi, enerjine dolanmış."

Kaşlarımı çattım, kulağa hiç hoş gelmiyordu.

"Belki de acıtmaması için şifacı modunda olman gerekiyordur?" Eden önerdi.

Başını salladı ve sonra ellerinin üstündeki gümüş işaretler dönmeye başladı. Kendimi hazırladım ve bana acı çekmeden dokunabilmesi için Işığa dua ettim. Bu her şeyi değiştirecek, benim için olasılıklarla dolu bir dünyanın kapılarını açacaktı.

Parmağının ucunu aldı ve elimin üst kısmına hafifçe dokundurdu. Taze, sıcak acı vücudumdaki her siniri parçaladı ve elimi göğsüme doğru çekerek tısladım.

"Hayır! Çok özür dilerim." Hayes iri gözlerle geriye doğru sıçradı.

Yenilgi dalgalar gibi üzerime çöktü ve sahip olduğum son umut kırıntısını da parçaladı. Derin bir uyuşukluk tüm uzuvlarıma yayıldı ve üzerime ağır bir depresyonun çöktüğünü hissettim. Bu bir şifacı olayı değildi. Ariyon'un bana dokunması bir tesadüftü ve benden nefret ediyordu. Dudaklarım asla öpülmeyecekti. Babamın bahsettiği o aşka asla sahip olamayacaktım ve bunu artık kabullenmem gerekiyordu.

" değil. Teşekkür . Artık biliyoruz." Ona ezik bir gülümseme verdim.

Eden kaşlarını çattı ve bana acıyarak baktı.

Yanric yakındaki ağaçtan uçup omzuma konarken onlara, "Pekâlâ, siz takılın, ben eve gidip serin bir banyo yapacağım," dedim.

Eden başını salladı. "Hayır, seni eve bırakabilirim."

Hayes bunun üzerine hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve ben de elimi sallayarak onu . "Olmaz, daha sonra babamla planlarım var. Siz gidip bir şeyler yapın, dışarısı çok güzel."

Güneş gökyüzünde yükseliyordu ve kuşlar cıvıldıyordu.

Hayes ona, "Sana gül bahçesini göstermek istedim," dedi.

Yanaklarına bir kızarıklık yayıldı, bu da cildim yanıyormuş gibi hissetmeme rağmen gülümsememe neden oldu ve tüm iç karartıcı düşüncelerimi aşağı ittim.

"İyi eğlenceler!" Onlara söyledim ve Eden'ın sorun çıkarmayacağını umarak oradan uzaklaştım. Şu anda sadece yalnız kalmak istiyordum.

"Tamam, güle güle Fallon!" Eden arkamdan seslendi ve ben de omzumun üzerinden el salladım.

Hayes her şeyi doğru yaptı: bana zar zor sadece bir saniyeliğine dokundu. Serin bir banyo ve biraz dinlenmeden sonra iyi olacaktım ama kalbimin bana dokunabilen tek erkeğin Ariyon olduğunu ve onun da beni hor gördüğünü bilmekten emin değildim. Sonsuza kadar yalnız kalacaktım.

'Sana dokunabilirim. Yalnız olmayacaksın, çünkü ben her zaman yanında olacağım,' diye ekledi Yanric.

"İlk öpücüğümü seninle alamam, Yanric.

Kendini omzumda salladı. *'Tabii ki hayır. İşi garipleştirmenin yolu.*

Bu beni güldürdü. Küçük kuş beni büyülemişti.

HAFTA SONU beklenmedik bir şekilde geçti. Babam ve ben Batı Yakası'nı gezdi, araziye tanımaya çalıştı. Dükkânlar, pazar tezgâhları ve hastalar için kapısında kuyruk olan bir klinik vardı. Mable ve Eden bizi Pazar akşamı yemeğe davet etti ve misafirperverlikleri ve dostlukları için çok minnettar kaldım.

Şimdi Pazartesi günüydü ve derslerimin ilk haftasını atlatmıştım. Tek sorun Usta Şövalye'nin şehir dışından dönmüş olmasıydı.

Piroteknik dersinin baş öğretmeni idi ve bugün onunla tanıştığım ilk gündü; Işığın lütfuyla, Eden'in da dahil olduğu altı kişilik küçük bir . Blair ve üç arkadaşı da seçmeli dersteydi ama Eden yanımdayken bunun bir önemi yoktu. Geçen hafta Blair'le çimenlikte olanlardan sonra Eden yangın odasının karşısından ona hançer fırlatıyordu. Kaçış ihtiyacı halinde kullanılmak üzere iki küçük penceresi olan tamamen beton bir alanda durduk. Dört yangın söndürücü vardı.

Arka duvara monte edilmiş ve ön duvara sarılmış, gerektiğinde su püskürteceğini tahmin ettiğim büyük bir hortum.

"Yani Blair' *in* telekinezi *ve* piro güçleri mi var?" Eden'a mırıldandım.

Yanımda başını , hâlâ Blair'e ölümcül bakışlar atıyordu.

"Ama ateş güçleri telekinezisinden çok daha zayıf."

Sırıttım. "Yani alevleri çağırma konusunda ondan güçlü olduğunu mu söylüyorsun?"

Eden kıkırdadı. "O benim ligimde bile değil, kardeşim."

" *kadar da mütevazı bir övünme değil,*" diye seslendi Yanric küçük pencerenin dışında yerden, camdan beni izlerken.

Bakışlarım betondaki küçük açıklığa kaydı ve tanıdığıma ters ters baktım. '*Sana bu ders için burada olmamanı söylemiştim. Üstat Clarke beni Üstat Şövalye konusunda uyardı-*'

"girin, sınıf!" diye sert ama kadınsı bir ses bağırdı ve ben sert görünümlü bir kadın bulmak için döndü.

Dudakları gergin bir çizgi halindeydi ve boncuk gözleri herkesi taradıktan sonra benim üzerimde durdu. Bakışları benimkilerle kilitlendiğinde ince burun delikleri şişti ve göğsü kabardı. Bana karşı içinde beslediği nefreti tam anlamıyla görebiliyordum. Bakışları daha sonra camın arkasından bize bakan Yanric'e kaydı ve sıkıntıyla gözlerini devirdi.

Kutsal fae, korkunç görünüyordu. Aslında güzeldi ama şu anda bana attığı bakış kollarımı titretti.

Siyah saçları ensesinde sıkı bir topuzla bağlanmıştı ve kan kırmızısı ruj sürmüştü. Saldırmak üzere olan bir aslanın tüm zarafetiyle bana doğru yürürken yüksek topuklu ayakkabılarının sesi duvarlarda yankılanıyordu. Sivri kulaklarının her lobunda beşten fazla halka vardı ve beyaz bir bluzla dar kesim siyah bir pantolon giymişti. Ellisini bir gün bile geçmemiş görünüyordu. O zarif kadınlardan biriydi.

Hayatları boyunca zor bir iş günü geçirmemiş gibi görünen yumuşak eller.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, kalbim göğüs kafesimden fırlayıp yere düşecekmiş gibi göğsümde çarpıyor ve endişemi herkesin görebileceği şekilde sergiliyordu.

"Omzuna uçup onu korkutmak için izin mi istiyorsun? Yanric sordu.

"Hayır," diye karşılık verdim. Sınırlarımızı daha yeni öğreniyorduk ve öğretmenin benden daha fazla nefret etmesine neden olmasını istemiyordum.

"Fallon, sanırım? Marissa Bane'in kızı." Bunu bir suçlama gibi söyledi ve sonra havada asılı bıraktı.

"Teknik olarak evet," dedim.

"Teknik olarak mı?" Tek kaşını kaldırdı ve beni korkutacak kadar sakın bir şekilde konuştu.

"Isariah'ta büyü olmadan büyüdüm. Babam-"

"Duydum." Bir el hareketiyle sözümü kesti. "Pekala, öne çık ve neyin var görelim, çünkü duyduğuma göre kesinlikle sihirsiz değilsin."

Odanın ortasını işaret etti ve ben hızla gözlerimi kırptım.

"Usta Clarke bana şu anda tüm dersleri gözlemlememi söyledi."

"Bu Efendi Clarke'ın sınıfı mı?" diye sordu yaklaşırken ve Blair ile arkadaşları buna kıs kıs güldüler.

Hayır, ama o benim danışmanım, diyecektim ama vazgeçtim.

"Hayır, Efendim," diye resmi bir şekilde cevap verdim, ona itaatsizlik edersem başımın belaya gireceğini biliyordum. Şu anda olduğumdan daha fazla onun kötü tarafına geçmek istemiyordum.

"Ondan şimdiden nefret ediyorum. Yanric kanatlarını pencere pervazına çırttı.

"Kapa çenenî," diye tersledim Yanric'i.

"Bayan Bane, eğer o kuş buraya uçarsa, akşam yemeği için onu kızartırım. tanıdık değil hoş değil benim sınıfımda," o

ve içime bir taş oturdu.

Yanric'in aptalca bir şey yapmaması için dua ederek sadece başımı sallayabildim.

"Kızart beni! Kafamın içinde manyakça güldü. 'Onun ruhunu bedeninden ayırıp gaddarlara yedireceğim!'

"Oh Light. Umarım şaka yapıyordu ve bunu yapabilecek kapasitede değildi.

'Lütfen git buradan. Dikkatimi dağıtıyor sun,' dedim ve emre uyup uymadığını görmek için bakmadım.

"Haydi Bayan Bane, bütün gün bekleyemeyiz. Diğer öğrencilerin neler yapabildiğini gördüm ve şimdi sizi değerlendirmem gerekiyor." Ellerini çırpı ve tekrar odanın ortasını işaret etti.

Eden'la korkulu bir bakış paylaştık ve o da yardım edemediği için üzgün olduğunu söylercesine yüzünü buruşturdu.

Başımı sallayarak odanın ortasına, ustanın gösterdiği yere doğru ilerledim.

"Şimdi eldivenlerini çıkar," dedi Usta Şövalye ve ben şaşkınlıkla ona baktım.

Beklentiyle bana baktı. "Avuçlarınızdan ateş fışkırırsa, o çifti küle çevirmek istemezsiniz sanırım."

Haklısın. Çünkü avuçlarımdan ateş fışkırması burada tamamen normal olurdu.

eldivenlerimi çıkarmak beni kendimi çok savunmasız hissettirdi. Ben

Terli avuçlarımı pantolonuma sildim ve eldivenlerimi kenara fırlattım.

Usta Şövalye birkaç adım arkamda, solumda duruyordu. "Devam et. Yıldızlı Şehir muhafızının fae kılıcını küle çevirdiğinde yaptığın şeyi yeniden yaratmaya çalış."

Arkamdaki birkaç kızın nefesi kesildi ve Usta Şövalye'nin az önce ne yaptığımı açıklamış olmasından nefret ettim.

"Bunu yapmak istememiştim. Bir arkadaşımı koruyordum," diye niyetimden daha küstahça homurdandım.

"Her zaman birilerinin sevdiklerinizi tehdit etmesini bekleyemezsiniz sırayla gücünüzü çağırmak için." O

"Hadi, *hisset*. İşte orada. yaşıyor. Ağzına kadar sihirle dolu karanlık bir uçurum, sadece onu çağırmanı bekliyor," diye alay etti ve endişe birikerek bacaklarımın hafifçe titremesine neden oldu.

Henüz sihir yapmak istemiyordum. Hazır değildim. Hâlâ büyüye *sahip olma* fikrine alışmaya çalışıyordum, onu kullanmaya hazır değildim. Kendimi avuçlarımdan alevler fışkırtmasına hazırlamaya çalışırken ellerim titriyordu.

"Usta Şövalye, sanırım onu korkutuyorsunuz. Henüz hazır değil," dedi Eden yumuşak bir sesle.

"*İzninizle* - " diye başladı Yanric ama ben kestim.

"Hayır. Ben iyiyim.

"Korkuyor musun?" Usta Şövalye yanımda biraz güldü. "Bane ailesinin büyüünü taşıyorsun. Kül ve Gölge Hanesi'nin yaşayan son torunusun ve ben korku kokusu mu alıyorum?" Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

Bir öfke patlamasıyla ona döndüm, göğsüm kabarmıştı. "Tabii ki korkuyorum! Herkes bana büyülerimin kötü olduğunu söyleyip duruyor! Öyleyse neden Işık'ta onu kullanmak isteyeyim!" Ona bağırdım.

Az önce bir öğretmene bağırdığım için dehşete düşmüş bakışlarını görmek için Eden'a ve diğer öğrencilere tam zamanında baktım ama Usta Şövalye istediğini elde etmiş gibi patlamamdan memnun görünüyordu.

Çullandı, eldivenimi kaptı ve elinin üzerine geçirdi. Sonra uzanıp bileğimi sertçe kavradı ve beni şok etti. Elimi aramızdan çekerek gözlerimin içine baktı ve o anda ruhumu gördüğüne yemin edebilirim. "Çünkü Fallon Bane, eğer büyünü kullanmayı öğrenmezsen, büyü seni kullanır. Şimdi, ben yumuşak ve tatlı Efendi Clarke gibi değilim. Sonun annen gibi *olmasın* diye sana gerçekten öğretmek için buradayım."

Sözleri beni sarstı ama tamamen yeni değillerdi, onları Clarke'tan zaten duymuştum. Eğer ben kontrol etmezsem büyüm beni kontrol edecekti.

Hâlâ bileğimden tutarak avucumu uzaktaki beton duvara doğru çevirdi. "Öfke," diye homurdandı ve ben sertçe yutkundum. Bu kadar yakinken, ondan yayılan gücü hissedebiliyordum. Yıldızlı Şehir'in elektrikli kapılarının yakınında olmak gibiydi, sihirle uğulduyordu. İçgüdüsel olarak beni yakmak isterse yakabileceğini biliyordum.

"Ne?" diye sordum. Ona sordum.

"Öfke. Kara büyü için kolay bir yakıttır. O yüzden kız ve bana neyin olduğunu göster," diye homurdandı, eldivenli eliyle bileğimi o kadar sıkı tutuyordu ki canımı acıttı.

Beni gerçekten kızdırmaya başlamıştı ve Blair ile aptal arkadaşları onun beni aptal yerine koymasını izliyorlardı. Evimden alındım, hapsedildim ve kimse benden izin almadan bu Akademi'ye gönderildim. Ne istediğim kimsenin umurunda değildi.

Bu öfkenin içimde yükseldiğini, erimiş lav gibi her gözeneğimden patlamakla tehdit ettiğini hissettiğimde, bir şeyler kıpırdandı. İçimin derinliklerinde, hiç erişemediğim gizli bir yerdeydi çünkü nadiren çok sinirlenirdim. İncinirdim, evet, hayal kırıklığına uğradım, evet, ama çabuk öfkelenmezdim.

Bu hissi içimde daha derinlere doğru kovalarken, Blair'in geçen hafta saçımı tutup canımı nasıl hatırladım ve sonra bir anda ayaklarımın üzerinde sallanmama neden olan baş döndürücü bir enerji patlaması hissettim.

Bir çılgılık atarak parmaklarımı pençelere dönüştürdüm ve avucumdan koyu morumsu-turuncu bir ateş fışkırarak anında söndü. Benimki de dahil olmak üzere odayı şok olmuş nefesler doldurdu. Usta Şövalye hariç herkes.

Elimi bıraktı, eldiveni çıkardı ve diğer eliyle birlikte yere bıraktı.

"Ama... onun ateş büyüğü mor," dedi Blaire ve başını sallayan Usta Şövalye'nin yüzünü izlemek için döndüm.

"*Tıpkı* annesininki gibi." Sonra bana hayal kırıklığıyla baktı ve ben bir deliğe girip ölmek istedim.

Sınıfın geri kalanında diğer öğrencilerin gayet normal turuncu ve sarı ateşleriyle avuç içi alevleri yapma alıştırmalarını izlerken, mor ateşin derimin hemen altında olduğunu bilen bir ucube gibi orada durdum.

Zil çaldığında rahatlayarak ağlamak istedim. Çantamı kaptığım gibi oradan öyle hızlı çıktım ki Eden yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

"Hey, iyi misin?" diye sordu, endişesi yüzünden okunuyordu. "Knight gergin olabiliyor ama gerçekten iyi bir öğretmen. O zamandan beri büyüm gerçekten gelişti."

"Sihrimin büyümesini istemiyorum," dedim ona dürüstçe ve Yanric gelip omzuma kondu.

'*Gözlerini kafatasından ayırmamak için kendimi kontrol etmem gerekti,*' dedi.

Eden başını salladı. "Bunu anlıyorum. Ama anladığım kadarıyla her halükarda büyüyecek ve onu kontrol etmeyi öğrenmeniz gerekiyor. Bunu bana sen söyledin, değil mi?"

İçimi çektim. "Doğru."

Eden, "Bu yüzden onu kucaklamalısın ve Knight yoğun olsa da sihrini kontrol etmene yardımcı olacak," dedi.

Efendi Clarke'ın bana söylediklerini Eden'a söylemeye çok utanıyordum - Marissa Knight'ın ailesini öldürmüştü ve şimdi öğretmen muhtemelen benim ölmemi istiyordu. Annemi tanımıyor olsam da, yaptığı şeylerden kendimi biraz sorumlu hissediyordum.

"Hey, hey," diye seslendi Ayden'in tanıdık sesi arkamdan, Eden ve ben döndük, ikimiz de gülümsüyorduk. Ayden ne zaman ortaya çıksa mutlu olmamak elde değildi.

"Hey." Eden şakacı bir şekilde onun kolunu tuttu. "Fallon Usta Şövalye ile ilk kez tanıştı."

Ayden yüzünü buruşturdu. "Sert bir kızdır. Yine de sihrini biliyor."

Başımı salladım. "Bana öyle söylediler."

Ayden başını kütüphaneye doğru salladı. "Fallon, özel dersin var."

Kaşlarım çatıldı. "Efendi Clarke hâlâ bir şeyler bulmaya çalışıyor-" Durdum. "Sen mi?"

Göz kırptı ve midem bulandı. "Hizmetinizdeyim."

Yaldızlı Şehir'in prensi bana özel ders mi verecekti? Bahse girerim Ariyon bunu öğrendiğinde aklını kaçırmıştır.

"Emin misin?" Ona sordum. Özel ders vermeyi hayal ettiğimde, daha genç, daha inek, horul horul gülen ve burnunu karıştıran bir fae düşünmüştüm.

"Eminim," dedi kendinden emin bir şekilde ve mideme taklalar attıran o gülümsemelerden birini daha attı.

"Bu arada, Ariyon ve ben bu hafta sonu bir parti veriyoruz. İkiniz de geliyorsunuz." Eden'den bana doğru işaret etti.

Bu bir soru değildi.

Eden sırtıttı. "Ünlü Madden kardeşler partisi mi? Bunu kaçırmazdık."

"Partiler benim için iyi değil," dedim başımı sallayarak. "Çok fazla insan var, çarpılabilirim."

Ayden başını salladı. "Bunu düşündüm. Seni arka tarafa , bir yol açacağım. Kimse sana dokunmayacak, yemin ederim." Bir çeşit bağlılık ifadesi olarak yumruğunu kalbinin üzerinde tuttu ve ben de gülümsedim.

"Gidiyoruz!" Eden ona söyledi ve hafifçe kalçama vurdu.

"Tamam," diye kabul ettim.

Şimdi tek yapmam gereken babamı ikna etmektir.

ON BİR

Ayden şimdiye kadar sahip olduğum en sabırlı öğretmendi. Aslında sahip olduğum tek öğretmendi ama Sorrel'den çok daha fazla hoşgörüsü vardı. Kekelediğimde ya da gerçekten büyük sözcükleri söylemekte zorlandığımda, beni cesaretlendirmek için başını salları ve sözcükleri seslendirmeme yardımcı ederdi. İlk yarım saat boyunca Yıldızlı Şehir'in prensinin öğretmenim olmasından utandım ama sonra bunu aştım. O Ayden'dı. Tatlı Ayden, sadık Ayden. O kadar iyi anlaşıyorduk ki bu garip değildi ve onu gerçekten bir arkadaş olarak görüyordum. Yanric de ondan hoşlanıyordu ki bu nadir görülen bir şeydi. Tüm krallıkta sadece üç kişiden hoşlanırdı: Eden, babam ve Ayden.

Fae Tarihi dersi ödevi için bölümü bitirdiğimde "Harika iş!" diye teşvik etti.

Kızarmamak için kendimi tutmaya çalıştım ama başaramadığımdan emindim.

Okul kütüphanesinin arka tarafında karşılıklı otururken bana "Tamam, şimdi git eğlenmek için okuyacak bir şeyler al" dedi.

"Eğlenceli mi?" Sadece bir kaşımı kaldırarak sordum.

Mükemmel dudakları mükemmel bir gülümsemeye dönüştü ve öne doğru eğildi, "Evet Fallon, dışarıda bazı çılgın insanlar eğlence için okuyor."

Benimle flört etmiyordu, değil mi?

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Yanric yanımdaki raftaki tüneğinden.

"Tamam, hemen döneceğim." Ayağa ve masadan hızla uzaklaştım, zihnim karmaşayla dönüyordu.

Benimle flört etmesinin imkanı yok. O Ayden'dı! Yanric sadece ondan hoşlanıyordu ve bunun doğru olmasını istiyordu.

"*Dürüst olmak gerekirse, inkâr sana yakışıyor,*" diye cevap verdi Yanric, ben ilk koridordan aşağı koşarken ve birinin göğsüne çarparken.

Ariyon olduğunu fark edene kadar acıya hazırlandım.

Beni sabitlemek için uzandı, çıplak kollarımı kavradı ve ben olduğumu görünce beklediğim gibi hemen geri çekilmedi.

"Bu şekilde buluşmaya bir son vermeliyiz," dedim, mizah yapmaya çalışarak. Hâlâ bu adamı gülümsetme görevindeydim.

Sertçe yutkundü, adem elması sallanıyordu sonunda beni bıraktı. Uzanıp parmaklarını yüzümde gezdirdi ve nefesim kesildi. Yanağımdan bir şey çekti ve sertçe yutkundum, düzensiz kalbimin fae'yi sakinleştirmesini sağlamaya çalıştım. O bir şifacıydı, kalp atışlarımı savaş davulundan daha yüksek sesle duymamasına imkân yoktu.

"Kırpık," dedi ve parmaklarına üfledi, nefesi yüzümü yıkadı.

Boğazımdan bir inilti kaçmak üzereydi ama sesi bastırmak için . "Eğlenmek için okuyacak bir kitap bulmam gerekiyordu."

Neden hala burada, bu kadar yakın duruyordu? Neden her zamanki gibi kötü davranmıyordu?

Bir numuneyi inceler gibi şaşkınlıkla beni izledi. "Baban sana büyürken hangi kitapları okudu? Belki onlardan birini denersin. Çocukluk klasiklerini severim."

Kardeşinden beklediğim tatlı bir öneriydi.

"Babam okumayı hiç öğrenmedi," dedim ona utanmadan. Çok çalışkandı ve ailemizin geçimini sağlardı;

Yani kitaplardan anlamıyordu, bu kimin umurundaydı ki?

Ariyon sözlerim karşısında yüzünü buruşturdu, sanki bu diyarda okumayı bilmeyen insanlar olduğunu bilmiyormuş gibiydi.

"Buraya gel," dedi ve sonra dönüp koridorun derinliklerine doğru hızlı adımlarla yürüdü, ben de onu takip etmek zorunda kaldım. En arkaya kadar gittim ve üzerinde açık bir defter olan küçük bir yer yastığı buldum.

"Bu senin mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Şarkı yazmak."

Şarkı yazımı... Şok oldum ama bunu yüzümden uzak tutmaya çalıştım. Ariyon'un sanatçı olduğunu hiç düşünmemiştim.

Çantasına uzanıp bir kitap çıkardı.

Geçmiş Günlerden Fabllar ve Masallar, sırtında şöyle yazıyordu. "Biraz çocuk kitabı gibi ama ben Ejderha ve benim favorim de bin kişilik orduyu tek bir kılıçla yenen prensle ilgili olan."

Gözlerimi devirdim ve gülümsedim. "Tabii ki bu senin favorin."

anlaşıyor muyduk? Bu gerçekten oluyor muydu?

"*İlginç*," diye gözlemledi

Yanric. Her zamanki gibi kuşu görmezden geldim. "Ödünç alabilir miyim?"

Başıyla onayladı. "Bu kütüphaneye ait, işiniz bittiğinde iade edin."

Gitmek istemedim. Bu normal sohbeti devam ettirmek istiyordum ama Ayden'in beni beklediğini biliyordum.

"Güzel. Teşekkürler." Kitabı havada salladım.

Uzaklaşırken, bakışlarının tüm zaman boyunca sırtımı yaktığını hissettiğime yemin edebilirim.

Babam okul hakkında soru sorduğunda küçük mor ateş sihrimi ondan SAKLADIM, ama ben ona parti hakkında söyledim.

Hafta sonu.

"Parti mi?" Eğlenmiş görünüyordu.

"Arkadaşlarınla mı?" Başımı salladım.

"Herkes arkadaş mı?" diye sordu mısırından bir ısırık alırken. Mable ve Efendi Clarke arasında krallar gibi yiyorduk! Hatta birkaç kilo almıştım ve daha sağlıklı görünüyordum. Artık her şeyi bu kadar kolay elde ettiğimiz için kendimi suçlu hissetmemek zordu. Ama bunu bir nimet olarak kabul etmeye çalıştım.

"Çoğunlukla arkadaşlar. Yani, okuldaki arkadaş değilim baba."

Başını salladı. "Biliyorum, sadece kimsenin sana zorbalık yapmayacağından emin olmak istiyorum."

Ona Blair'in yanlışlıkla topuzumu tuttuğunu söylemek zorunda kalmıştım ama ikimiz de bunun bir kaza olmadığını biliyorduk.

Yanric tüylerini karıştırdı. *"Eğer senin hakkında kötü bir söz söylerlerse pençelerimle kulaklarını koparırım."*

Babam Yanric'in konuşmuş olması gerektiğini hissetti. "Ne yaptı ne dedi?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey, ama Ayden güvende olacağıma dair bana güvence verdi."

Yanric'in ölümcül eğilimlerini kimsenin bilmesini istemedim. Babamın endişelenmeye hakkı vardı. Isa'da partilerimiz olurdu ama bunlar genellikle aile dostu olurdu, yani babam da benimle gelirdi, eğer gelmezlerse ben de davet edilmezdim.

"Gerçekten gitmek istiyorum!" Ben ağzımdan kaçırdım ve babam kıkırdadı. "Tamam Fallon, ne zaman evde olacaksın?"

"10'a kadar. Westie sokağa çıkma yasağı."

Kaşlarını çattı. "İnsanları büyü gücü seviyelerine göre ayırmalarından hoşlanmıyorum."

Başımı salladım, ben de anlamamıştım ama durum böyleydi. "Şaşırdın mı? Sihirsiz doğduğun için sürgün edildin."

Kaşlarını çattı. "Ama burada her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm. Her zaman herkesin güçlü olduğunu ve iyi geçindiğini hayal ederdim."

Çenemi eğerek onayladım. "Ben de. Yani gidiyor muyum? Partiye mi?" Çok heyecanlanmamaya çalıştım. Fikrini değiştirebilirdi.

Gülümsedi. "Geç saatlere kadar handa çalışacağım, eğer bana ihtiyacın olursa beni orada bulabilirsin."

O zaman heyecanlı bir çılgılık attım ve elini sıkmak için masanın öbür ucuna uzandım. Sıkıca sarıldım.

Doğu Yakası'nda devasa müstakil evlerle dolu bir yolda yürürken Eden'a "MUHTEŞEM GÖRÜNÜYORSUN," dedim. Eden diz hizasında, pudra mavisi bir elbise giymişti ve beni de bana verdiği bilek , zümrüt yeşili bir sundress giymeye ikna etmişti. İnce askıları vardı, bu yüzden üzerine uzun kollu siyah bir kazak ve bir çift siyah, bileklere kadar uzanan eldiven giydim. Saçlarım sıkı bir düğümle toplanmıştı ve uzun çizmeler giymiştim. Bu partide yanlışlıkla bana dokunulmaması ve kendimi aptal durumuna düşürmemek için tüm önlemleri alıyordum.

"Sen de öyle dostum." Bana gülümsedi ve bunu söylemesi çok nazikti. Ebeveynlerin olmadığı bir gençlik partisiydi, bu şekilde giyinmem dikkat çekecekti ama ben buna alışmıştım. Beyaz taştan dev bir malikaneye yaklaştığımızda, yan taraftan bangır bangır müzik sesi duyuluyordu.

"Grupları mı var?" Etkilendim ve sordum. Isa'da gitar ve keman çalan birkaç müzisyenimiz ve birkaç şarkıcımız vardı, ama şu anda evin yanından yükselen hiç benzemiyordu.

Eden güldü. "Onlar grup! Ayden davul çalıyor, Ariyon da gitar çalıp şarkı söylüyor."

Şarkı yazmak. Tabii ki. Ariyon bunu kütüphanede yapıyordu.

Eden beni evin yan tarafına doğru çekti, orada kapalı bir kapının yanında kıvrak bir fae muhafız duruyordu. Göğsünde alev amblemi olan Yıldızlı Kraliyet Muhafızı üniforması giymişti.

Rozetime uzandım, birkaç Westie'yi içeri almayacakları için endişeliydim. Yaka kartıma bir ışık tuttu ve bana baktı. "Fallon Bane?"

Oh Light.

"Evet?" Ciyakladım.

Başını salladı. "Benimle gel." Arka bahçenin kapısını açtıktan sonra her şeyi bir anda gözümün önüne getirdim. Yan tarafta dev bir sahne kurulmuştu ve Ariyon ile Ayden sahnede müzik çalıyorlardı. Ses o kadar yüksekti ki göğsümü titretti ve bir tür elektrikle güçlendirilmiş gibi görüldüğünü görünce şaşırdım. Arka bahçenin açık çimenleri otuz ayak yüksekliğinde ağaçlardan oluşan yemyeşil bir ormanla çevriliydi ve en az yüz kişiyle doluydu. Gergin bir nefes aldım ve Eden'a korkulu bir bakış attım. Bu kadar kalabalık benim için çok tehlikeliydi. Bana dokunulma ihtimali çok yüksekti. Fae muhafız önüme dikildi ve sonra kollarını uzatarak etrafımda altı metrelik bir boşluk yarattı.

"Kraliyet Muhafızları !" diye bağırdı ve Yol açmak için insanları sağa sola itmek.

Gözlerimi kocaman açarak Eden'a baktım ve o da sırıttı.

Ayden'in bununla ilgileneceğini söylerken aklında olan şey bu muydu?

Bu utanç vericiydi! Ama aynı zamanda harika ve çok tatlıydı. Güvenlik görevlisi bizi küçük bir köşesi kapatılmış olan sahnenin yanına kadar götürdü.

İplerden birine asılı bir tabelada *Fallon ve Eden için ayrılmıştır* yazıyordu.

Sahneye baktım ve iki ince çubuğu davul derilerine vurup bana göz kırpan Ayden'bakışlarıyla karşılaştım. Bu göz kırpmasıyla midem bir anda döndü ve göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

"O cidden gelmiş geçmiş en tatlı adam!" Eden, kapalı köşeye doğru ilerlerken yorum yaptı. Blair ve bazı arkadaşları Ariyon'uzandıkları ve müzik eşliğinde sallandıkları ön sıradan bize bakıyorlardı. Blair poposunu zar zor örten dar, siyah, kolsuz bir elbise giymişti ve içimde kıskançlık kabarmıştı. Sadece bir geceliğine, incinme korkusu olmadan böyle giyinebilmek için neler vermezdim.

Sonra dikkatimi huysuz ikiz kardeşe verdim. Uzun saçları yüzüne dökülmüştü ve eliyle saçlarını düzelterip geriye doğru tarayarak bahçedeki tüm kadınların çılgılık atmasına neden oldu. Şarkı söylerkenki sesi derin, hırıltılı ve mükemmel bir akorttaydı. Oldukça etkilenmişim, iyi bir sesi vardı. Zengindi, bu yüzden muhtemelen küçük yaştan beri ders alıyordu. Kendimi söylediği şarkı sözlerine odaklanırken buldum ve tüylerim diken diken oldu.

Sen kötü

habersin. Senden

nefret etmeliyim!

Ama kendimi dudaklarının tadının nasıl olacağını merak ederken buluyorum.

Bitirdi ve kızlar çılgına döndüler, çılgılık attılar ve Avuç içlerini kendi avuç içleriyle tokatlayıp onlara sırtarak bakarken kollarını ona doğru uzattılar.

"*Sanırım o şarkı senin hakkındaydı,*" dedi Yanric ve ben donakaldım.

'Hayır, değil. Sana gelmemeni söylemiştim,' diye ve ağaçlara bakarak küçük siyah bedeninin yirmi metre ötedeki dallarda ana hatlarıyla belirlediğini gördüm. Bu şarkı benim hakkımda mıydı? Hayır. Bunu düşünmek delilikti, değil mi?

'Bunu dikkate alacağımı söyledim, burada kaç kişinin senin ölmeni istediği hakkında bir fikrin var mı?

Yanric

geri çekildi.

Omuz silktim. "*Ayden ve Eden hariç herkes.*"

Ben göremesem de onun sırtıttığını hissedebiliyordum. "*Bu muhtemelen çok doğru.*"

Ayden sahneden atlayıp bize doğru koşarken ona '*Ağaçların arasında kal ve görünme*' dedim. Bana sarılmak için hareket etmeden önce Eden'a sarıldı ama sonra geri çekildi. "Bir an için unuttum, özür dilerim." Kızardı.

Ona gülümsedim, Ariyon'la bir zamanlar aynı rahmi paylaşmış olmalarına şaşırıyordum. Çok farklıydılar. "Sorun değil. Eşlik ettiğiniz için teşekkürler." Muhafızın arka kapının karşısında durduğu alanı işaret ettim.

"Benimleyken güvendesin Fallon. Söz veriyorum," dedi ve birden nefes almakta zorlandım. Bakışlarındaki yoğunlukla bana bakıyordu ve Eden da bunu fark etmiş olmalıydı.

"Çok susadım, gidip bir şeyler içeceğim," dedi ve ipin altına girerek beni çelik gözlü bakışlarıyla baş başa bıraktı.

Az önce ne oldu? Ayden neden birdenbire bana bu kadar farklı bakmaya başlamıştı? Sahneye yeni bir grup çıktı, bu grup çok daha resmi görünüyordu ve ellerinde kemanlar vardı. Bir kuartet. Isariah'ta alışık olduğum müziğe daha çok benziyordu. Yavaş bir müzik çalmaya başladılar ve Ayden zorlukla yutkundu. "Benimle dans eder misin? Dikkatli olacağım," diye söz verdi ve boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim. Neler oluyordu? Ayden benden hoşlanıyor muydu, yoksa sadece nazik mi davranıyordu? Herkese karşı nazikti, bu yüzden bunu nasıl yorumlayacağımdan emin değildim.

Başımı salladım ve örtülü kollarımı uzatıp boynunun arkasından gevşekçe geçirerek onu daha önce hiç olmadığım kadar yakınıma çektim. Ellerini kalçalarımdayadı ve o yakıcı mavi-gri gözleriyle bana baktı. "Bu gece çok güzel görünüyorsun Fallon. Geldiğine gerçekten çok sevindim."

"Teşekkürler," nefes almayı başardım.

Bana güzel dedi.

"Çocuğun durumu kötü," diye onayladı Yanric.

"Sus," diye azarladım onu.

Kendi anımı yaşamak istedim, çünkü bu kesinlikle bir an gibi hissettiriyordu. Kendimi neredeyse normal hissettiğim bir an.

Bana doğru eğildi ve kulağıma doğru nefes aldı. "Bir itirafım var."

Ona bakmak için geri çekildiğimde kalbim göğsüme çarptı. Bir an paniğe kapıldım, belki topuzumdan bir saç teli kopmuştur diye düşündüm ama her şey yolundaydı. "Ne?" Kendimi alaya alınmaya ya da korkunç bir keşfe hazırlamıştım ama o aptal gibi sırttı.

"Kardeşim bugün bana sana acı çekmeden dokunabilen tek kişinin kendisi olduğunu anlattı ve ben de onu *delicesine* kışkandım."

"Öyle miydin?" Ayden'in kıskançlık duyabileceği düşüncesi beni şaşırtmıştı.

Başını salladı, dudaklarını yaladı. "Şimdi ben de yapabilir miyim diye düşünmeden edemiyorum..."

Nefesim kesilmişti. Bunu ben de düşünmemiş olsaydım yalan söylemiş olurum. Eğer o güzel kardeş bana dokunabilseydi, hayat anlam kazanırdı. İlk öpücüğümü, ilk gerçek erkek arkadaşımı alabilir ve sonsuza dek mutlu yaşayabilirdim.

"Şifacı olduğu için olduğunu düşündüm. Bu yüzden Hayes'i denemek zorunda kaldım," dedim ve cevap için kendini çelikleştirdi. "İşe yaramadı."

O gülümseme geri gelmişti. "Belki de Madden'a özgü bir şeydir." *Bir Madden olayı.* Ne kadar da bayıltıcı, ama neden? Nasıl?

"Yine de denemekten çok korkuyorum." İtiraf etti, "Asla acının kaynağı olmak istemem. Asla."

Kalbim daha fazla dayanamadı. "Ayden, ben-" "İlk günden beri senden hoşlanıyorum Fallon. Çok güzelsin, nazik ve güçlü," aceleyle, sanki bütün gün içinde tutmuş gibi.

Senden hoşlandım, Fallon.

Cidden mi söyledi?

"*O söyledi,*" onayladı Yanric ve ben de zorlukla yutkundum. "Harika bir okuyucuyu unuttun," diye ekledim ve o da

başını geriye attı ve güldü. Oh Light, bu kahkaha tüm bedenimi ısıttı. Kendimi Ariyon'un güldüğünde nasıl bir ses çıkardığını merak ederken buldum. Sesi aynı mıydı?

"Ve komik," dedi sırtarak.

"Sen tanıdığım en tatlı adamsın Ayden. de senden hoşlanıyorum," dedim ona dürüstçe ve eldivenli elimi saçlarına sokarak Sorrel'in erkek arkadaşına yaptığı gibi saçlarıyla oynadım. Burada kendimde değildim. Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama istenmek çok iyi hissettiriyordu.

Gözleri aniden yarı hale geldi ve sakinleştirici bir nefes almak zorunda kaldı. "Oh, seni öpmek için neler vermezdim."

Boğazımda bir yumru oluştu çünkü söylediği çok tatlı bir şeydi ama aynı zamanda beni çok üzdü. Ya yapamazsa? Ya dünyada bana dokunabilecek tek kişi Ariyon'sa?

"Belki burada değil ama başka bir zaman deneyebiliriz?" Hemen kendimi aptal gibi hissederek ortaya attım. Sesim çaresiz geliyordu.

Kaşlarını çattı. "Fallon, öpücüğüm seni yerde acı içinde kıvrandırırsa kendimi asla affetmem."

Ve böylece aramızda büyüyen her şeyi öldürmüş oldu. Beni reddetmiş olmasına rağmen anlayışla başımı salladım ve şarkı sona erdi. Kollarımı boynundan indirerek ona hafif bir gülümseme verdim. "Ben Eden'ı bulmaya . Sana sonra yetişirim?"

Yüzü rahatsızlığını ele veriyordu, belli ki bu konuşmanın bu şekilde ilerlemesini beklemiyordu.

"Fallon, bekle. Özür dilerim. Sadece şunu demek istedim-"

Ona el salladım. "Biz iyiyiz. Sonra görüşürüz." Çitle çevrili alanın altından geçip sağa döndüm ve insan kalabalığından kaçmak için ağaçların arasına girdim.

Her yerdeydiler, paketlenmiş ve yayılmışlardı, bu yüzden onlardan kaçınmak için kalın çalılıklara adım atmak zorunda . Ayden ne düşünüyordu? Bana olan hislerini itiraf edip sonra da bunun asla yürümeyeceğini mi söyleyecekti? Bunun ne anlamı vardı ki! Ağlamak istedim ama o anda üzgün olmaktan çok öfkeliydim. Keşke bunların hiçbirini bana hiç söylemeseydi.

"Psst! Bane," diye tanıdık bir ses sağımdan seslendi ve ağaçların derinliklerine doğru gözlerimi kısarak baktığımda Ariyon'un siyah metal bir bankta oturmuş, şarap şişesinden bir yudum içtiğini gördüm.

"Sarhoş musun sen?" Ona doğru yürüyüp kollarımı kavuştururken sordum. Şu anda Ariyon'la konuşmak kardeşiyle konuşmaktan daha kolaydı. Şu anda kaba davranabilirdim, bu kolaydı.

Ariyon şişeden derin bir yudum alarak, "Kardeşim senden hoşlanıyor," dedi.

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve sadece omuz silktim. "Bu lanet sayesinde okuldaki her erkek benden hoşlanabilir ve bundan hiçbir şey çıkmaz," diye homurdandım.

O anda ayağa kalktı ve elindeki şarap şişesini bankın üzerine bırakıp bana doğru yürümeye başlayınca irkildim. "*Her* erkek mi?"

Gözlerimi devirdim. Kendisi hakkında konuşuyordu.

"Tamam, neredeyse her erkek. Benden nefret etmen iyi bir şey," diye takıldım ve göğsünü dürtmek için uzandım. Elimi havada yakaladı ve bir çekişle eldivenimi çıkarıp çıplak avucumu açarak keskin bir nefes almama neden oldu. küçük daireler çizerek bakışlarımı üzerinde tuttu.

"İnan bana, senden nefret etmek istiyorum Fallon. Annen ve onun psikopat tanıdığı ailemi öldürdü ve sen de *tıpkı* ona benziyorsun."

Ben mi? Elinde resmi mi vardı?

Elimi bırakarak yukarı uzandı ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Bunlar hariç. Dudakları inceydi."

O an ruhum bedenimi terk etmiş gibi hissettim ve göz kapaklarım kapandı. Bana ne yaptığını bilmiyordu. Ya da biliyordu ve benimle oynuyordu ve ben umursamıyordum.

Belki de Şu anda bu âlemde bana dokunabilecek tek erkeğin kendisi olduğunu bilmekten zevk alıyordu. Ama bu o kadar uzun zamandır istediğim bir şeydi ki, parmakları dudaklarımdan çekilip yanağımdan boynumun arkasına doğru ilerlerken nefesim kesildi. Biri kan donduran bir çığlık attığı sırada boynumu tuttu ve beni kendisine doğru çekti.

Göz kapaklarım açıldı ve Ariyon ağaçların arkasından arka bahçeye kaçmadan önce bir saniye boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu.

Kutsal Fae! Beni öpecek miydi yoksa tüm bunları hayal mi ediyordum? Zavallı kalbimin bir oyuna dayanabileceğinden emin değildim. Eldivenimi çektim ve çığlıkların ne olduğunu görmek için arkamı döndüğümde yanımdaki ağaçta siyah tüylerin çırpındığını gördüm.

'Orada kal. Burada bir Nightling var,' dedi Yanric ve kanım dondu.

Bir Nightling mi?

Kuşu görmezden gelerek kargaşanın içine koştum ve öğrencilerin her yöne koşuşturduğunu gördüm.

Siyah, dumanlı gölgeler kalabalığa girip çıkarken çığlık atarak çıkışlara doğru koştular.

Karanlık Fae'ler hakkında bildiklerime göre, dumana dönüşebilir, neredeyse görünmez olabilir ve sonra hemen arkanızda katılaşmış bir şekilde yeniden ortaya çıkabilirlerdi. Bu Yanric'in de sahip olduğu bir güçtü ve beni korkutuyordu.

Eden.

Eden'ı bulmalıydım. Kalabalığın içinde hızla ilerledim, kendimi küçültmeye çalışırken insanlar bana çarptı ve kimsenin açıkta kalan saçlarıma ya da boynuma dokunmamasını umdum. Kollarımı bir kutu gibi önümde tutarak, büyük kalabalığın arasından ilerlerken etrafımda biraz güvenli bir alan yarattım.

"Eden!" Adını haykırdım ve gideceğini söylediği içeceklerin olduğu yöne doğru ilerledim.

Acı omurgamdan aşağı zıpladı ve nefesim kesildi. Biri saçımı sıyırdı.

Tamam. Sakin ol.

Titreyen bacaklarımla kalabalık alanın dışına doğru ilerledim, acının sarsıntıları bedenimi bir akıntı gibi sarıyordu.

O anda lanetimden normalde nefret ettiğimden daha fazla nefret ettim. Bunu bana kim yaptıysa... aynı lanetle hak ediyordu. Bir arkadaşıma yardım etmeye çalışıyordum ve şu anda çok acı çektiğim için onu doğru düzgün arayamıyordum bile.

Vücudumu değerlendirirken ellerim titriyordu. Yerde yatmıyordum, bayılacakmış gibi hissetmiyordum. Sadece bir saç teli, hafif bir sıyrıktı. İyi olacaktım. Yoğun acı dalgası yüzünden üst dudağımda ter oluşmuştu, bu yüzden eldivenimin arkasıyla sildim ve Eden'in adını tekrar haykırdım.

"Fallon!" diye seslendi ve ben de başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Kalabalık oldukça azalmıştı ve sadece bir düzine kadar insan kalmıştı. Öğrenciler dışarı çıkmak için duvarlara tırmanırken ve çalıları çiğnerken alanı terk etmek için toplu bir göç oldu. Eden bana doğru koştu ama ona bakmadım bile. Ayden'e bakıyordum. Bahçesinin ortasında durmuş, turuncu ateşle tutuşmuş bir fae kılıcını havaya kaldırmış, etrafından hızla geçen bir Nightling'i kovalıyordu.

Onlarla savaşıyor muydu?

Söylentilere göre Nightlingler ölümsüzdü. Bir zamanlar insan doğasına sahip olan Fae'ler, Sonsuzluk Âlemi'ne geçmiş ve bir şekilde geri dönmüşlerdi. Kanla besleniyorlar ve karanlıkla bir olup gölge oluyorlardı. Onlar kötüydü ve çocukken bana anlatılan her korku hikayesinin en önemli noktasıydı. Birini nasıl öldüreceğimden ya da öldürebileceğinden bile emin değildim. Tek bildiğim Efendi Clarke'a göre kaderimde onlardan biri olmak olduğuydu.

Kül ve Gölge Evi.

Nightling Evi de diyebiliriz.

Eden bana ulaştı, gözleri panikle açılmıştı ve elini rahatlatıcı bir şekilde sıkmak için kollarımı uzattım.

Etrafta dolaşan o kadar çok gölge vardı ki, durup cisimlenene kadar kaç tane olduklarını sayamadım.

Ayden'in bahçesinde duran ve avını yakalamak üzere olan avcılar gibi etrafında dönen beş kan emiciyi saydığımda dehşet mideme çöktü. Birkaçı kadın, diğerleri erkekti ama onlarla oyalanmak yerine Eden'a baktım.

"Yardım için koş. Kraliyet Muhafızları'nı çağırın," diye fısıldadım ona, içimi bir acı dalgası kapladığında irkildim.

Başını sallayarak panikle bana baktı.

"Git!" Hırladım ve onu ittim, tam o sırada Ariyon elinde kılıcıyla evinin arka kapısından bahçeye daldı. Bunun için içeri girmiş olmalıydı.

Doğası gereği şifacı olduğunu biliyordum ama görünüşe bakılırsa başka eğitimleri de vardı. En yakınındaki Nightling'e doğru hamle yaptı ama Nightling yolundan zumlayarak uzaklaştı ve gölgeye dönüşürken gülmeye başladı. Kapıya yerleştirilmiş olan muhafız neredeydi?

Öldü mü?

Keşke kendi bıçağımı getirseydim diye düşünürken buldum kendimi.

"Gölgelerden yapılmış bir şeyi nasıl öldürebilirsin? Yanric yakındaki bir ağacın dallarından uçup omzuma konarken düşündüm.

'Ölümsüz ateşle,' dedi gizemli bir şekilde.

Kuşa bakmak için boynumu bükтім. *"Ve bu?*

"Taşıdığınız mor alevler. Teknik olarak kara büyüdürler - caizse ateşle ateşle savaşırlar.

Eden arka bahçenin derinliklerinde bir yerden çığlık attı Döndüm ve o yöne doğru koşmaya başladım ki ağaçların arasından fırlayıp bana doğru gelmeye başladı. Bir Nightling kovalıyordu

O. Uzun boylu, sırık gibi, kaymaktaşı tenli ve siyah gözlü bir fae. Eden uzanıp turuncu ateş topları fırlattı ama yaratığa hiçbir şey yapamadılar, derisinin üzerine sıçrayıp dağıldılar.

Yeni arkadaşşıma bir şey olmasına asla izin veremezdim.

Eden, babamı kurtarmak için çaresiz kaldığım ilk günden beri yanımdaydı.

Eldivenlerimi çıkararak, derimin yüzeyinin hemen altında kaynayan öfkeye uzandım. Serbest bırakılmak için can atan, elle tutulur bir cehennemdi.

"Fallon!" Ayden dehşet içinde çığlık attı ve uzun siyah saçlı bir dişi Nightling'in bana doğru koştuğunu görmek için tam zamanında döndüm.

Onu gördüğümde kalbim duracak gibi oldu ve tüylerim diken diken oldu. Aynaya bakmak gibiydi: henüz yirmi yaşındaydı, öldüğü yaşta donup kalmıştı ama buna hiç şüphe yoktu. Öz anneme bakıyordum.

Marissa Bane.

Olabileceğini hiç düşünmediğim bu gerçeği düşünürken kaskatı kesildim, hareket edemedim. Bana öz annemin öldüğü söylenmişti. Ki teknik olarak öyleydi... ve sonra belli ki ölümsüz olmuştu.

Bir Nightling.

Yavaşladı, beni değerlendirirken başını yana eğdi. Uzun, siyah saçları dökülen, kusursuz porselen teni ile dikkat çekici bir güzelliğe sahipti. Ariyon haklıydı, dudakları benimkinden daha inceydi ama onun dışında kardeş olabilirdik. Ama güzelliği, insanlıktan nasibini almamış, sonsuz bir boşluğu andıran siyah gözleriyle gölgelenmişti. Ve orada, boynuna sarılmış, sarı ve beyaz benekli bir yılan vardı. Onun tanıdığı. Ölümde bile birlikte kalmışlardı. Öz annemin burada tanıdığı olan tek Gececil olduğunu fark ettim ve kendimi nedenini merak ederken buldum.

"Kızım." Sesi gözlerinden daha da sinir bozucuydu, insan değildi ama bana dokunmak için uzandığında irkildim.

Yardım edin, beni dinleyen herkese dua ettim. Işık. Yanric. Kim olursa.

Tanıdığım omzumdan fırladı, havada süzülürken siyah bir dumana dönüştü ve sonra Marissa'nın yüzünün tam önünde katılaştı, burnuna çarptı ve yüzünü çılgınca gagaladı.

Kutsal Fae!

Marissa tıslayarak Yanric'i boynundan yakalamak için uzandı ve işte o zaman içimde bir sıcaklık oluştuğunu hissettim.

Büyü gücümü kullanarak ellerimi uzattım ve Usta Şövalye'nin bana öğretmiş mor-turuncu alevleri Marissa'nın karnına doğru fırlattım. Alevler havada yükselirken vücudumu gerdim ve doğrudan isabet etmeleri için Işığa dua ettim. Marissa'nın yılanı uyarırcasına tısladı ve geri çekilerek hemen ateşten uzaklaştı. Gücümü başka bir patlama için hazırladım ama öz annem elini bana doğru salladı ve görünmeyen bir güç bana çarparak geriye doğru düşmeme ve kırımın üzerine neden oldu.

"Sen bana aitsin!" Marissa dudak büktü ve arkasındaki ağaçlar onun öfkesiyle sarsıldı. Tedirginlik bir gölge gibi üzerime çöktü ve beni öldürmesi için avuçlarım terlemeye başladı. Marissa parmaklarını uzatmış, uçlarında küçük şimşekler dans ederek ilerliyordu.

Ne Fae'si?

Şok içinde donup kalmıştım, yere yapışmıştım ve bir sonraki adımda ne yapacağımı bilemiyordum. Beni gerçekten öldürecek miydi?

Sonra siyah tüylerden oluşan bir bulanıklık aramıza girdi ve tanıdığım kanatlarını açarak Marissa'nın beni kış üstü yere sermek için kullandığı güç dalgasının aynısını ortaya çıkardı. Geriye doğru savruldu, topukları izleri sürükleyerek

ve o anı ayakta durmak için kullandım, ölümsüz ateşimi ya da bu mor alevler her neyse onları hazırladım.

Savaşmadan pes etmeyecektim ve Yanric bazen ne kadar sinir bozucu olsa da, onun küçük bedenindeki tek bir tüyün bile benim yüzümden zarar görmesine izin vermeyecektim.

Eden yanıma geldi, kendi elleri de alev almıştı. Yanric uçararak yoldan çekildi ve Eden'la birlikte Marissa'ya ve tanıdıklarına o kadar çok ısı püskürttük ki çimenler alev aldı.

Bir çığlık duyuldu, ardından birkaç saniye içinde Marissa siyah bir dumana dönüştü ve sanki rüzgâra binmiş gibi ağaçların arasından hızla uzaklaştı.

"İyi misin?" Eden'ın nefes nefese kalmış sesi seslendi.

Yüzümü ona döndüm ve arkadaşımın zarar görmemiş olduğunu görmek içimi rahatlattı. Yanric Eden'ın omzuna tünemişti ve sormadan onu koruyacağını biliyordum.

"Ben iyiyim," dedim ona. "Yardımanız için teşekkürler."

Bağrıışmalar ve kılıç şakırtıları dikkatimizi Ariyon ve Ayden'e doğru çekti. Kardeşler avluda sırt sırta dövüşüyorlardı, gölgeler güçlü bir rüzgârın sürüklediği kara bulutlar gibi etraflarında uçuşuyor, saniyeler içinde bir insana dönüşüyor ve sonra tekrar gölgeye dönüşüyordu. Dehşet vericiydi. Marissa'yla karşılaşmamdan sonra kalbim hızlanmaya çalışırken bacaklarım hafifçe titriyordu. Ama zaman yoktu, Ayden ve Ariyon'un yardımımıza ihtiyacı vardı.

Eden ve ben onlara doğru koştuk. Ölümsüz ateşi avuçlarımda tutarken, Usta Şövalye'nin beni sihrimi kullanmayı öğrenmeye zorlayarak doğru yaptığını düşünmeden edemedim.

Eden hemen yanımdaydı ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum: çocuklara yardım etmek.

İkizlere daire şeklinde saldıran dört Nightling hâlâ oradaydı ve okuldaki diğer tüm partililer gitmişti. Görülecek tek bir muhafız bile yoktu. Tek başımızaydık.

Ellerimi hedef alarak, oluşan yakıcı basıncı birazcık serbest bıraktım ve avuçlarımdan çıkan altı metrelik bir ateş en yakınımıdaki Nightling'in sırtını tutuşturdu. Korkunç bir ılık attı ve ardından ateş büyüyerek tüm vücudunu sardı. Nightling saldırı çemberinden uzaklaşırken, bir boşluk açıldı. Ariyon'un yanaında kan izleri vardı ve yaratıkları sağa sola savuruyordu.

Ayden erkek Nightling'lerden birine görünmez bir enerji patlaması gönderdi ve yaratık geriye doğru sendeledi. Ardından prens kılıcıyla ona bir darbe indirdi ama yaratık gölgeye dönüşerek zarar görmekten kurtuldu.

Nightlingler dikkatlerini iki kardeşin dairesel saldırısından ayırıp Ayden'e odakladılar.

Hayır.

Panik avularımdaki alevlerin titremesine neden oldu, ama içimdeki o derin kuyuyu çektim ve sonra büyü içimde dalgalandı. Avularımı uzatıp lmsz ateşi Ayden'e saldıran  adamı doğrulttuğuğmda havaya bir elektrik çıtırtısı yayıldı. Ateş sırtlarını kapladı ve yanmamak için siyah gölgelere dönüşerek Ayden'den ayrıldılar.

Sonra ağaçların arasından hızla geçtiler ve sanki hepsi o anda eve çağırılmış gibi geri çekildiler. Döndüm ve dakikalar önce ateşe verdiğim Nightling gözlerimin önünde canlı canlı yanarken dehşet içinde bakakaldım. ılık atarak dizlerinin üzerine çöktü ve Ariyon kılıcını kaldırarak yanlara doğru savurdu ve yaratığın kafasını kopardı.

Avularımdaki alevler sönerken şbir baş ağrısı zonkladı.

Artık yalnızdık, sadece dördümüz vardık ve alanı tararken yerde birkaç ceset görünce dehşete kapıldım. Öğrenciler. İki ğrenci öldürülmüştü. Vücutlarındaki kan çekilmiş gibi görünüyordu. Kül rengi cesetler gibi yatıyorlardı, gözleri açık gökyüzüne bakıyorlardı.

İçimi bir şok kapladı ve sonra Ayden'in göğüs kafesini tutarak yere düşerken homurdandığını duydum. Parmaklarından kan damlıyordu.

Oh Light.

"Ayden!" Ona doğru koştum ama Ariyon beni durdurmak için elini uzattı ve çıplak göğsümün üzerine koydu.

"Yeterince şey yaptın Fallon. Lütfen git," diye ve utanç içimi öylesine yaktı ki gözlerimin arkasını yakan yaşlara engel olamadım.

Bunun benimle ilgili olduğunu mu düşündü?

"Onunla böyle konuşma!" Ayden yerdeki yerinden fırladı.

"Hadi eve gidelim." Eden kolumu çekiştirdi.

Bahçenin girişinde bir kargaşa oldu ve Kraliyet Muhafızları avluya süzölmeye başladı. Ariyon elini göğsümünden çekti ve kardeşine doğru yürüdü, ellerinin üstündeki iyileşme izleri çılgınca dönüyordu.

Eden'la birlikte geri çekilirken Ayden kardeşine, "Bu onun suçu değil," dedi.

Ama sonra Ariyon'un söylediği sözleri duydum ve kalbimi ikiye böldüler.

"Ailemizi öldüren kadın hayatta ve *kızını* aradı. Fallon'un sonu tıpkı annesi gibi olacak ve eğer ona aşık olursan bu seni nereye koyacak? Bir tabutun içinde. Akıllı ol."

Eden yanımda inledi ve ben de yanaklarımdan aşağı süzölmek isteyen gözyaşlarımı engellemek için hızla gözlerimi kırdım.

Yanric, "*Gitarının* üzerine kakamı *yaptım*," diye duyurdu. Biz.

Yine de gülümseyemedim. Kırılmıştım. Ariyon, Tüm alemde bana dokunabilen tek adam, beni öz annemin bir kopyası olarak görüyordu, onun kaderine mahkumdum ve yaptığım hiçbir iyilik bunu değiştiremezdi.

"Prens Madden! Ne oldu?" diye bağırdı bir muhafız, kılıcını çekmiş ve dövüşmeye hazırda bekliyor, iki ölü öğrencinin cesedine iri gözlerle bakıyorlardı. Öğrencilerin kim olduğunu bilmiyordum ama buraya geleli sadece bir hafta olmuştu.

Ariyon omzunun üzerinden Eden ve bana baktı.

"O iki bayana Batı Yakası'na kadar eşlik edin ve sonra teyzemi çağırın. Nightlingler buradaydı," diye emretti. Muhafızlar Nightling yorumunu duyunca nefeslerini tuttular.

Buraya, şehre gelmeleri normal olmasa gerek. Ben de hayatım boyunca sadece bir tane görmüştüm.

Biz kapıdaki boğazı parçalanmış ölü muhafızın yanından geçerken iki muhafız kaçtı ve beş adım kaldı.

Olan biten her şeyi anlamaya çalışırken ellerim titredi.

Ayden bana olan hislerini itiraf etti.

Sonra Ariyon neredeyse beni öpüyordu.

Sonra Marissa ortaya çıktı ve arkadaşları neredeyse hepimi öldürüyordu.

Sonra Ariyon öyle derin bir gerçeği dile getirdi ki, zihnimin sınırlarının yıprandığını hissettim.

"Sen iyi misin?" Eden birkaç dakika sessizlik içinde yürüdükten sonra sordu. "Yatıya kalmalıyız. Ailelerimiz geç saatlere kadar evde olmayacak ve ben bu gece yalnız kalmak istemiyorum."

Kaderimin benim için çizildiğini, kıpkırmızı hayat kanıyla beslenen ve insanlara boş, çukur gözlerle bakan bir yaratık olacağımı bildiğim için uyuşmuş hissediyordum.

"Benimle arkadaş olmamalısın, muhtemelen güvenli değil," dedim ve Eden'in birkaç adım önünde yürüdüm. Onu incitirsem kendimi asla affetmezdim.

"Ne!" Batı 'na açılan kapıdan geçerken Eden bize yetişmek için koştu. "Ariyon'u dinlemeyin, o

Ailesinin katilini öyle görünce sarsıldı. Hepimiz sarsıldık. Onun öldüğünü sanmıştım."

Ona döndüm. "*Annem*. Ailesinin katili benim annem ve tıpkı bana benziyor, bu yüzden kimse bunu yaşamama izin vermeyecek. Bu benim kaderim ve buna ne kadar az insanı sürüklersem o kadar iyi!" Kendimi kaybettim ve evime doğru koşmaya .

"Fallon, hayır! Bu doğru değil!" Eden arkamdan seslendi ama ben hızlı davrandım, o açamadan ön kapımın kilidini açtım ve tekrar kilitledim.

Bir an sonra yumrukları tahtaya vurdu.

"İyi! Öyle olsun. Ama şunu bil Fallon Brookshire. Bizim belirlenmiş bir kaderimiz yok. Seçimlerimiz var ve sen Marissa Bane'den farklı olmayı seçebilirsin. Kendi kaderimizi kendimiz çizeriz, lanet olsun!" Kapıya son bir kez vurdu ve sonra ayak seslerinin geri çekildiğini duydum.

Babamın evde olmadığını bildiğim için odama koştum ve Yanric'i yastığımın üzerinde buldum.

Yalnız kalmak istiyordum ama aynı zamanda istemiyordum da. Şu anda beni anlayan tek kişi oydu. O da karanlık bir fae idi.

Yatağıma düştüm ve benim için anneme nasıl saldırdığını hatırlayarak ona göz kırptım.

"Annemi ve tüm Bane ailesini kıskandığını sanıyordum. Tüm güçlü karanlık Fae'lerden hoşlandığını. Neden bana yardım ettin?" Yüksek sesle konuştum ve o da yastığımdan atlayıp bana doğru yürüdü.

Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben sadece ve sadece sana sadığım Fallon Bane. Yardıma ihtiyacın olursa, sorgusuz sualsiz yardım ederim. Eğer kalbin kırılırsa, benim de kalbim kırılır. Biri sana zarar vermek isterse, kim olursa olsun ya da hangi unvanı taşırsa taşırsın ona zarar veririm. Ve eğer karanlıktan delirir ve bir Nightling olursan, o zaman ben de seninle gelirim.

O anda hıçkırıklara boğuldum, çünkü bu bana söylenen en tatlı şeydi ve kendimi çok güvende hissetmemi sağladı.

Yalnız değildim.

Yanımdaki yorganın içine girdi ve ben tüylerini okşarken başını boynuma yasladı. İkimiz de uykuya dalmadan önce bir saat boyunca bu şekilde yattık.

ON İKİ

Ertesi gün okula erken gittim, böylece Eden ile yürümekten kurtulacaktım. Dün gece olanlar ve konuda ne yapacağım konusunda kararsız hissediyordum. Eğer Akademi'de okula gitmeye zorlanmasaydım, okulu bırakır ve Isa'ya geri dönerdim.

İki öğrenci ölmüştü. Ve öz annem de o sırada oradaydı, bu yüzden Marissa'nın beni aramak için orada olmasından dolayı suçluluk duymaktan kendimi alamadım. Okul avlusunun açık kapılarından hızla geçtim ve hareketsiz kaldım.

Öğrenciler hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, mumlar yakılıyor ve üzerinde ölen öğrencilerin resimlerinin bulunduğu, çiçeklerle dolu bir anma masası kuruluyordu.

Korku içime yerleşti ve eve kaçmak istedim. Bununla yüzleşmek istemiyordum.

"Fallon." Efendi Clarke adımı söyleyince sıçradım. Ona bakmak için döndüğümde solgunlaştım. Yıldızlı Şehrin Kraliçesi, iki yanında birer Kraliyet Muhafızıyla birlikte onun yanında duruyordu.

Başımı ona doğru eğdim, protokolün ne olduğundan emin değildim. Hayatımda hiç reverans yapmamıştım; denersem aptal gibi görünebilirdim.

"Özel bir konuşma mı?" diye sordu.

Başımı salladım ve avluyu geçtim, içimde bir endişe filizleniyordu.

Yanric omzuma tünemişti ama aptalca bir şey yapmayacağından emin olmam gerekiyordu. Bana korumacıydı, bunu takdir ediyordum ama kraliçe hata yapmayı göze alabileceğim biri değildi.

Clarke'ın ofisinin kapısına yaklaşıırken, *"Uçun ve yakındaki bir ağaçta beni bekleyin," diye emrettim.*

"Seni öldürebilir!" diye tersledi.

'Karanlığa gittiğimi düşünürse gidecektir. Normal görünmem gerek ve omzumda bir tanıdık varken bunu yapamam. GİT!'

Kanatlarını çırpı ve sonra havalandı, havada süzüldü ve yakındaki bir dala kondu. İşler kötüye giderse, gölgeye dönüşebileceğini ve beni aramak için bir duvarın içinden uçabileceğini biliyordum. O noktaya gelmeyeceğini umuyordum. Efendi Clarke ile kraliçe arasında duyduğum konuşmayı Yanric'e anlatmak istemiyordum. Beni öldürmeyeceğini. Daha da kötüsü, beni hayatım boyunca tutacak bir kafes inşa ederdi.

Kraliçe Solana şüpheli bakışlarla onun gidişini izledi ve ben de Clarke'ı ofisine kadar takip ettim, kraliçe ve iki muhafızı da arkamdan geliyordu.

Sade sahte ofise adım attık ve onu atlayıp açık kitaplıktan geçerek merdivenlerden gerçek ofisine indiğinde sinirlerim bir kademe daha yükseldi. Çılgılık atabileceğiniz ve kimsenin sizi duymayacağı bir yer.

Merdivenlerin dibine vardığımızda, Ariyon'un odanın ortasında bir sandalyenin önünde durduğunu görünce irkildim. Sorrel'in kamp ateşinin etrafında bize okumayı sevdiği korkunç hikâyelerdeki sorgulama düzeneklerinden birine benziyordu.

Ariyon gergin görünüyordu, teyzesine baktı, ağzı sanki burada olmak istemiyormuş gibi sert bir çizgi halindeydi. Dün gece bana söylediklerinden sonra ben de onu burada istemiyordum.

"Otur, Fallon ve gergin olma, bu sadece bir sorgulaması," Usta Clarke dedi ama o ortaya çıktı

sakin değildi. Beni izlerken sırtı dimdik duran Kraliçe Solana'ya endişeli bakışlar fırlattı.

Nefes kesici bir güzelliği vardı: Sarı saçları parlak dalgalar halinde beline kadar sarkıyordu. Dolgun dudakları pembenin mükemmel tonundaydı. Keskin burnu ve sivri çenesi onu kusursuz bir güzelliğe dönüştürüyordu. Ama onda sinir bozucu bir şey vardı, yüzeyin hemen altında taşıdığı ve her an ortaya çıkabilecekmiş gibi hissettiren bir öfke. Bütün bir krallığı yönetmek için böyle bir şeye, hesaba katılması gereken bir güce sahip olmanız gerektiğini sanıyordum. Sadece her zaman bana yönelik olmamasını dilerdim.

Sandalyeye oturdum ve Ariyon'a baktım, suçlanmak üzereysen beni savunmak için bir şeyler söyleyeceğini umuyordum.

Soğukkanlılıkla ileriye baktı ve bana yardımcı olamayacağını biliyordum. Kütüphanede aramızda başlayan dostane duygular, dün gece Marissa'nın onun partisine saldırması ve bana kızım demesiyle sona ermişti.

Kraliçe, "Diğer yeğenim yaraları iyileşmekte olduğu için, Ariyon hikâyeni doğrulamak üzere şahidin olacak," dedi ve sonra parlak sarı pantolon takımıyla karşımda dikildi. "Aynı zamanda şifacınız da olacak."

"Şifacı mı?" Ariyon ve ben aynı söyledik.

Kraliçe bana şaşkınlıkla baktı. "Güçlerimin kapsamını biliyor musun?"

Sertçe yutkundum. Bana işkence mi edecekti? Buna hiç gerek yoktu. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Lütfen bana zarar verme."

Ariyon sanki teyzesinin ne dediğini anlamış gibi rahatladı.

"Bir kişinin doğruyu söyleyip söylemediğini tenine tek bir dokunuşla anlayabilirim" dedi.

Dokun. *Oh.*

Lanetimi ve dokunuşunun bana zarar vereceğini biliyordu. Yanında bir şifacı bulundurarak düşünceli davrandığını mı yoksa bunu daha sonra konuşabilmem için mi yaptığını bilmiyordum.

"Anlıyorum." Parmaklarımı gergin bir şekilde birbirine geçirdim. "Bu dün geceyle mi ilgili?"

Bana kaşlarını çattı. "Evet Fallon, Yıldızlı Şehir kapılarında on yedi yıl sonra gerçekleşen ilk Nightling saldırısıyla ilgili."

Yüzümü buruşturdum. "Ve benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?
Ben ."

Elini yukarı çekti ve açıkta kalan üst kolumun üzerinde gezdirdi. Bugün uzun eldivenler ve kısa kollu bir bluz giymiştim. "Bunu kanıtlamaya hazır mısın?" diye sordu.

kabardı ve eldivenimi çıkarıp ona kalkık avucumu verdim.

"Sadece en hafif dokunuş, lütfen. Binlerce güneşin gibi acıyor," diye yalvardım ve gözlerinde bir insanlık parıltısı belirdi. Bir an için çelişkili göründü, sanki genç bir kıza acı çektirmek yapmak istediği bir şey değildi.

Ariyon yanımda diz çöktü ve bana dokunmaya hazırlanırken elindeki şifacı izleri dönmeye başladı. Usta Clarke'a baktım ve yüzünü utanç kaplamış bir şekilde başka tarafa baktı. İzleyemiyordu bile.

Kraliçe avucunu ağzının üzerinde gezdirdi. "Bana tüm gerçeği açıkla, gizli olan her şey görülecek," diye avucunun üzerinden nefes verdi ve nefesinden tenine altın bir ışık yayıldı.

Nefesim , diğerleri gibi büyüye alışık değildim. Sonra elini uzattı ve ön kolumu tuttu.

Bir keresinde yedi yaşındayken babamla yemek yaparken odun sobasında elimi yakmıştım. Biraz nefesim kesilmişti ama onun dışında ağlamamıştım. Kabarmıştı ve için bir merheme ihtiyacım vardı. Daha sonra babam bana neden ağlamadığımı sormuştu,

Ben de ona dokunulmak gibi bir his olduğunu, buna alıştığımı söyledim. Yüzündeki ifadeyi hiç unutmadım. Ariyon'un bana şu anda attığı korku dolu bakışın aynısıydı. Kraliçe beni tutar tutmaz bırakmasına rağmen, *tüm* eliyle beni tutmuş ve kolumda sihirli altın bir el izi bırakmıştı. Çok fazla ten tene temas vardı. Sanki diri diri yanıyormuşum gibi acı içinde çığlık attım. Bu his sadece kolumda değildi, her yerimdeydi. Bu aptal lanet aktive edildiğinde, nereye dokunduğum fark etmeksizin tüm benliğimi tüketiyordu.

Kraliçe çığlıklarım üzerine geriye doğru sıçradı ve başım döndü. Sandalyeye yığıldım, bilincimi korumaya çalışıyordum. Vücudum acı verici bir rahatsızlıkla sarsılırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Baş ağrısının derin zonklamasını bu ağrının keskin yakıcılığına tercih ederdim.

"İyileştir onu!" Clarke Usta bağırdı ve Ariyon kendini toparladı.

İki elini de göğsümün üzerinde gezdirdi ve bana dokunmamaya dikkat etti. Belli ki teyzesinin ya da Efendi Clarke'ın sırrımızı öğrenmesini istemiyordu.

Gümüş ışık avuçlarından göğsüme aktı ve yine yaralarım merhem oldu. Derimdeki yanma azaldı ve titremeler durdu.

Rahatlayarak iç çektim ve ona baktım. Onun hayatından zaman çalmak istemiyordum ama şu anda onun yardımı olmadan kendimde kalabileceğimden de emin değildim.

Bakışlarında zehirli bir öfke görmeyi beklemiyordum. "Ona mümkün olduğunca *hafif* dokunmamı söyledi. Sen bütün elinle onun kolunu tuttun!" diye tersledi teyzesini.

Kraliçe.

Yeğenine ters ters baktı. "Sihrimi aktarmak için ona, şimdiye kadar kimseye dokunmadığım kadar hafif dokundum."

Onlar dövüşürken zihnime bir ağırlık çöktüğünü, beni sakinleştirdiğini ve yumuşattığını hissettim. Yaşadığım tüm korkular ya da çekingenlikler sistemimden kaçtı.

"Daha iyi hissediyorum," diye kıkırdadım ve kraliçe tek kaşını kaldırdı.

"Dün gece hakkında konuşmaya hazır mısınız?" diye sordu bana.

Büyüsü beni Sorrel'in sarhoş olmak olarak tanımladığı gibi hissettirdi.

Ona baktım. "Sen bana dokunmadan önce ben hazırdım."

Bunun üzerine burun delikleri alevlendi ve Clarke onun arkasından ağzını kapatarak bir sırtıtışla savaştı.

Tenim yanmaya devam ederken ve vücudum arada bir sarsılırken Ariyon büyüsünü içime akıtmaya devam etti ama onsuz olacakların yanında bu hiçbir şeydi.

"Siz Fallon Bane, dün geceki Nightling saldırısının planlanmasında herhangi bir rol oynadınız mı?"

"Benim adım Fallon Bane değil," diye düzelttim onu. "Adım Fallon Brookshire. Ve hayır, ben yapmadım."

Bana her ne yaptıysa beni gevşek dilli yapmıştı ama yalan söyleyemezdim. Beni kaç kere çağırırlarsa çağırırlar, bu benim adım değildi.

"Nightling'lere partide olacağınızı işaret mi?" diye sordu.

"Hayır."

Dudakları hayal kırıklığı içinde büzüldü.

"Nightling'lerin partide olacağını biliyordunuz ve kimseye söylememeyi mi tercih ettiniz?"

"Hayır."

"Annenin Nightling formunda hala hayatta olduğunu biliyor muydun?"

"O benim annem değil!" İstedğimden daha güçlü bir şekilde bağırdım.

Kraliçe Solana yardım için Efendi Clarke'a baktı ama o sadece omuz silkti.

"Marissa Bane'in Nightling formunda hâlâ hayatta olduğunu biliyor muydun?" sorusunu farklı bir şekilde sordu.

"Hayır."

Kaşlarını çattı. "Onu gördüğünde ne düşündün?"

Sertçe yutkundum, bunu kendime saklamak istiyordum ama yapamadım.

"Şok. Korku. Dehşet."

"Seni ne korkuttu?" diye sordu, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi kaşları birbirine çarpıyordu.

Bu açık uçlu soruları sevmedim, evet ya da hayır demeyi tercih ederdim.

"Sonumun onun gibi olacağını düşünmüştüm," diye itiraf ettim ve bakışlarımı Ariyon'a doğru kaydardım. Gözlerinde acıma duygusunu görmek beni şaşırtmıştı.

"Olabilir, yani bunun farkında olman iyi bir şey," diye sertçe cevap verince kaşlarımı çattım.

"Ariyon seninle konuştuğunu söyledi. Marissa ne dedi?" diye sordu.

Bunu odadakilerle paylaşmak istemediğim için zorlukla yutkundum.

"Ona ait olduğumu."

Efendi Clarke bu söz karşısında gözle görülür bir şekilde irkildi ama kraliçe başını salladı. "O ve ben bu konuda hemfikiriz. Fallon, Yıldızlı Şehir'de kimseye zarar vermek istiyor musun?" Kraliçe Solana bana karşı kullanabileceği herhangi bir şeye ulaşmaya çalışıyor gibi görünerek sordu

Bu yüklü bir soruydu; beni sorguluyordu ve az önce bana acı çektirmişti. Daha önce, karanlıkta kalırsam beni ömür boyu hapse atacağını itiraf etmişti. Ama ona zarar vermek istiyor muydum? Hayır. Önce o bana zarar vermedikçe hayır.

"Hayır."

Bunun üzerine fevkalade telaşlanmış görünüyordu. "Peki, ne istiyorsun Fallon?!" diye homurdandı.

Bakışlarına karşılık verdim, dilimin en derin gerçeğimi açığa vurmasına engel olamadım. "Sevilmek. Bir erkek tarafından öpülmek. Normal olmak. Okul dansına saçlarım açık, kısa bir elbiseyle, eldivensiz gitmek ve bütün gece dokunulma korkusu olmadan ve acı çekmeden dans etmek."

Tüm yüzü gevşedi ve az önce yüksek sesle söylediğim şey o kadar utandım ki Ariyon'a bakmaya dayanamadım.

"Peki, eğer ikiniz de ona soracak başka bir şey bulamıyorsanız, sanırım burada işimiz bitti?" dedi aniden, az önce ona söylediklerimle ne yapacağını bilemediği belliydi.

Kraliçe Ariyon ve Efendi Clarke'a baktı. Clarke ona el salladı ve Ariyon başını salladı ama ben yine de ona bakmaya cesaret edemedim.

Kraliçe kolumun üzerine eğildi, ağzını koluma yaklaştırdı ama dudaklarına değdirmedi ve çekti. Tereyağı sarısı iz kolumdan yukarı tırmanıp ağzının içine çektiği bir buhara dönüştü ve kendimi yeniden kendim gibi hissettim.

Kraliçe bununla birlikte Efendi Clarke'a döndü. "Başlangıçta hepsi masum görünüyor. Dikkatli olun. Büyüsü arttıkça içindeki karanlık da artacak."

Sonra gitti, iki muhafızı da geliyordu.

O anda ölmek istedim, Ariyon ve Clarke Usta'nın önünde ne kadar ezik olduğumu itiraf ettiğim için çok utanmışım.

'Sevilmek mi istiyorum? Bunu gerçekten söyledim mi?'

"İyi hissediyor musun Fallon? Sence Prens Ariyon'u kovabilir miyiz?" Üstat Clarke sordu ve bana bir çıkış yolu verdiği için ona sarılmak istedim.

"Ben iyiyim." Boğazımı temizleyerek başımı salladım.

Ariyon ayağa kalktı, ellerini göğsümden çekti ve şifasını benden aldı. Sonra bana baktı ama benim ona bakacak cesaretim yoktu.

Tek kelime etmeden gitti ve geriye sadece Efendi Clarke kaldı. Masadan bir sandalye çekti ve önüme oturdu.

"Bana dün gece neler olduğunu anlat. Ölümsüz ateşi kullandığını duydum."

İçimi çektim ve ona her şeyi anlattım. Üstat Şövalye'nin beni gücümü onun için kullanmaya nasıl zorladığı da dahil.

seçmeli ders.

Uzanarak çenesini ovuşturdu, görünüşe göre düşüncelere dalmıştı. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama sanırım Usta Şövalye hayatını kurtarmış olabilir. Şu andan itibaren sadece gözlemlemekle kalmayacak, öğrenebileceğin her şeyi öğreneceksin ki tekrar saldırırlarsa kendini savunabilesin."

"Tekrar saldıracaklar mı?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Bunun için plan yapmalıyız. Kraliçenin olacağını biliyorum."

İçime bir korku yayıldı. "Ama sihrimi daha fazla uygulamak... karanlığı hızlandırmaz mı?"

Omuz silkti, "İçinde büyük bir güç var, bazılarında sana rehberlik edecek öğretmenlerimiz bile yok okulda. En iyisi neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenelim, böylece bu durumla başa çıkabiliriz."

Ona baktım. "Annem karanlığa gömülmeden önce ne kadar yaşadı?"

Dudaklarından hava üfledi, görünüşe göre bu soruyu uzun süre zihninde evirip çevirdi. Yüzünde tam olarak okuyamadığım bir şey parladı - pişmanlık mı? "Dürüst olmak gerekirse, on altı yaşında onunla tanıştığım günden beri karanlık biriydi."

Şok içinde nefesim kesildi, o da kaşlarını çattı. "Marissa Bane Batı Yakası'nda evlat edinen bir ailenin yanında büyümüş. Öz ailesi"- boğazını temizledi-"o zamanki Yıldızlı Şehir Kralı tarafından öldürüldü."

Kaşlarımı çattım. "Neden herkes sürekli Baneleri öldürüyor ve sonra da neden onlara sırt çevirdiğimizi merak ediyor?"

"Bu hiç adil değil." Parmağıyla beni işaret etti. "Her zaman bir nedeni ."

Kollarımı kavuşturdum. "Marissa'nın on altı yaşında karanlık olduğunu düşünmenizin nedeni neydi? Elbette, büyüye kapılmak için çok gençti."

Burnunun kenarını ovuşturarak iç çekti. "On altı yaşındayken, Marissa onu evlat edinen ebeveynleri kızınca sinirlendi."

geç saatlere kadar dışarıda kalmasına izin vermedi ve o da aklıyla yangın çıkardı, evi ve ikisini de öldürdü."

Yüzüm gevşedi. "Elbette... bu bir kazaydı."

Sertçe yutkundum. "Daha sonra kraliyetin vesayeti altına girdi, ailemin gözetimine verildi ve onu bu konuda sorguladığımda kesinlikle pişmanlık duymadı. Yalnız kalmasının daha iyi olduğunu söyledi."

Sertçe yutkundum; bu duyguyu , Eden'ı uzaklaştırarak şu anda yaşadığım duyguyu. Vicdan azabı çekiyordum ama yalnız kalmak istiyordum. Bu karanlığa gidişin ilk işareti miydi?

"Yani daha da mı kötüleşti?" diye sordum. Efendi Clarke'ın ailesinin onun bakıcısı olduğu gerçeği aklımı başımdan almıştı. Ailesi hâlâ yaşıyor muydu? Yoksa onları da mı öldürmüştü? Sormaya korkuyordum.

Başını salladı. "Henüz öğrenci olmama rağmen okuldaki en güçlü telekinetik bendim. Yönetim, eğer ona özel ders verebilirim..." Sesi kesildi.

Ve işte bunu yine benimle yapıyordu. Clarke Usta'ya karşı içimde yeni bir saygı oluştu.

Devam etti. "Usta öğretmenler ve ben ona büyüsunü kontrol etmeyi öğretmek için elimizden gelen her şeyi denedik. Böylece sinirlendiğinde enerjisini başka şekillerde serbest bırakabilecekti ama hiçbir şey işe yaramadı." Başını iki yana salladı.

"Ariyon ve Ayden'in babası o zamanlar kraldı, yirmili yaşlarının başında genç bir kraldı ve gözünü ondan ayırmıyordu. Onu okutmak için çok uğraştık ama başarıyorduk. Çocuklar acımasızdı, yılan aşinalığı ve kara büyüü vardı ve o diğerleri gibi değildi."

"Farklı olmak kolay değil," dedim ona, kalbim Marissa'ya karşı biraz yumuşamıştı. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Alay edilmek berbat bir şeydi ama bunun için kimseyi öldürecek değildim.

Başını salladı.

"Ee, ne oldu?" Artık onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum. Neyin yanlış gittiğini bilmem gerekiyordu ki

bundan kaçınabilirdi.

Birdenbire kederli görünüyordu, yüzünden kan akıyordu.
"Aşık oldu."

Bu beni dik oturttu. "Kiminle?"

"Bilmiyoruz. Sadece on dokuz yaşında sana hamile kaldığında, onu hiç görmediğim kadar mutlu olduğunu söyleyebilirim. Bu kadın normalde hiç gülümsemezdi, kendinden ve tanıdıklarından başka kimseyi umursamazdı. Öğle yemeklerini yalnız yerd; insanlara ve hayvanlara karşı acımasızdı. Üzgünüm Fallon, ama bazen *korkunç oluyordu*. Dünyaya kızgındı ve tüm sorunları için Yaldızlı Şehir'i suçluyordu."

Hıçkırıklarımı yuttum ve o anda öz babamın kim olduğunu bir an bile düşünmediğimi fark ettim. Babam vardı, bu yüzden umursamıyordum ama o anda anladım ki, eğer ben gebe kaldıysam, bu annemin biriyle yatmış olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Eee?" Onu sıkıştırdım. Hikâyeyi orada bırakamazdı.

"Buradaki dördüncü yılını hiç tamamlayamadı. tarafından İkinci dönem sana altı aylık hamileydi... Ona bu kadar bu kadar sevildiğini hissettiren kişi ondan ayrıldı. Öfkeyle okulun büyük bir kısmını yaktı, tuğlaların siyah olmasının nedeni bu. O yangınla yüz on yedi öğrenciyi öldürdü. Neredeyse okulun yarısı. Efendi Knight'ın ailesi de dahil. Solana da oradaydı ve o zaman Kraliçe'yi ömür boyu kısırlıkla lanetledi."

Boğazımdan aşağıya süzülen safra, kahvaltımı mahvetmekle tehdit ediyordu. Yüzden fazla insan mı? Marissa şu anda birlikte okula gittiğim neredeyse tüm öğrencilerin atalarını öldürmüştü... Benden nefret etmelerine *şaşmamalı*. Bane soyumun halka açık olmasının şart olmasına şaşmamalı. İnsanlar benim etrafımda dikkatli olmaları gerektiğini bilmeliydi. Ve o anda kendimden korkuyordum.

"Sonra bir süreliğine ortadan kayboldu. Geri döndüğünde karnı şişmişti, sen doğmuştun ve Nightling'leri krala saldırmaları için şehre çağırdı. O

ele geçirip yönetebileceğini düşündü. Güç ve şöhret istiyordu."

Suçluluk duygusu yüreğini kemirmeye başlamıştı, onun yaptıklarından dolayı bir çeşit sorumluluk hissetmekten kendimi alamıyordum. "O gece Ariyon ve Ayden'in babasını öldürdü, değil mi?"

Ayden'in bana söylediği gibiydi.

Başını salladı. "Ve anneleri, kraliçe. Sonra Kral Madden'in kız kardeşi Solana odaya girdi ve Marissa'yı öldürdü ama öz annen tüm neslimiz için son bir lanet savurmadan önce değil. Eğer içimizden biri seni öldürecek olursa, Yıldızlı Şehir tahtının bir sonraki varisi kendisi ölecek."

Ariyon.

Az önce söylediklerinin ağırlığı içime sızarken kendimi uyuşmuş hissettim, uzuvlarım bedenime zar zor tutunuyordu. "Yani herkes benden nefret etse ve ben karanlığa bürünsem bile, yaşlılıktan ölene kadar sonsuza dek yaşayacak mıyım?" Beni ele geçiren şeytani büyü yüzünden delirirsem neredeyse öldürülmeyi tercih ederdim.

Başını onaylarcasına eğdi. "Kraliçe Solana'nın şu anda inşa etmekte olduğu sihirli bir hücrede. Ama bunun olmasına izin vermeyeceğim." Eldivenli elime uzandı ve hafifçe vurdu.

"Belki de durduramazsın." İçimin boş olduğunu hissediyordum, sanki beni kesip açsanız kan ve kemik sadece boşluk, kül ve gölgeler olacaktı.

"Belki yapabiliriz," dedi ve gözlerinde bir parça umut görmek için ona baktım. Babamdan daha gençti ama bana onu hatırlatıyordu. Her zaman olayların aydınlık tarafına yönelirdi.

"Fallon, sen Marissa değilsin. Gülümsüyorsun, önemsiyorsun, sevdiklerini koruyorsun. Seviyorsun! Arkadaşların var. Aynaya baktığımda senin gözlerinde kendi gözlerimden daha fazla ışık görüyorum. Senden vazgeçmeyeceğim," dedi bana şiddetle ve boğazımda bir yumru oluştu.

O ilk gün Efendi Clarke'ı tamamen yanlış yargılamıştım. O hapishane hücreesindeki sert sözleri, hayatımın sonucunu çok önemsediği içindi. Çünkü annemi hayal kırıklığına uğratmıştı ve şimdi benim için doğru olanı yapmak istiyordu.

"Teşekkür ederim," demeyi başardım.

"Her seferinde bir gün alacağız, tamam mı?" Bana zoraki bir gülümseme sundu.

Başımı salladım. "Tamam."

Sorgu sandalyemden kalkarak döndüm ve masanın üzerine tünemiş Yanric'i görünce biraz soluklandım.

"Dışarıda kalman gerekiyordu!"

"Acı çektiğini hissettim. Kraliçe olsun ya da olmasın, o kötü cadının sana zarar vermesine izin vermeyecektim."

İnledim ve Efendi Clarke siyah kuzguna baktı.

"Sana karşı korumacı davranıyor," diye düşündü.

Başımı salladım. "Hiçbir fikrin yok."

Yanric tünediği yerden uçarak omzuma kondu ve boncuk gibi küçük gözleriyle Efendi Clarke'a dik dik baktı.

"Kraker ister misin?" Clarke Usta sordu ve Yanric hemen yumuşadı.

"Ona evet de."

Sırıttım; tanıdığımın kalbine giden yol kesinlikle midesinden geçiyordu.

"Bir tanesine bayılırdı."

Üstat Clarke masasına doğru yürüdü ve çekmeceleri açarak küçük bir paket kraker çıkardı. Onları ezdim ve Yanric'e yedirdim.

Çok ağır şeyler öğrenmiştim. Tüm bunlar hakkında ne hissettiğimden hâlâ emin değildim.

Clarke ruh halimi anlamış gibiydi ve bana zayıf bir gülümseme verdi. "İçine doğduğumuz şeylere engel olamayız Fallon. Sadece her gün yaptığımız seçimlere."

"Siz ve babam aynı kitapları okuyor olmalısınız," dedim, babam okuyamadığı için bu bir şakaydı ama ustanın kıkırdamasına neden oldu

Öğretmenim. "İyi seçimler yapın. Anladım." Öfkeyle okulu yakma olarak da bilinir.

Ağzını tekrar açtı ama zil çaldı.

"I var Git." I söyledi Onu, fırçalama ve kalıntılar pantolonumdaki kraker kırıntıları.

Merdivenlere doğru yürüdü ve beni dışarı çıkardı. "Bugün izin almak için bir nota ihtiyacın var mı? Nasıl hissediyorsun?"

Cildim yanmış gibi hissediyordu ama Ariyon'un iyileştirmesinden sonra idare edecektim. Soğuk bir banyoya ihtiyacım olacaktı.

Günün sonunda, yine de.

"İyi olacağım." Kapıdan çıktım ve avluya geri döndüm. Yanric benimle aynı sınıfta olmanın sosyal hayatımı öldürdüğüne onu ikna ettiğimden beri bir ağaca tünemek için uçup gitti.

Avluyu geçtim ve iki binanın arasından geçerek Pyro sınıfıma doğru ilerledim.

İki bina arasına adımımı atar atmaz kolumdan tutulup küçük bir süpürge dolabına çekildim.

Beni çıplak kolumdan tutmuş olmasından ve hiç acı hissetmememden Ariyon olduğunu anladım.

"Hey!" diye kaşlarımı çattım. "Yavaş ol, diri diri yanmış gibi hissediyorum."

Kolumu hızla bıraktı, sarsılmış görünüyordu. Saçları dağınıktı ve dolaptan yüzüne süzülen az miktardaki ışık tüm güzel özelliklerini ortaya çıkarıyordu. Güçlü çenesi, teyzesininki gibi keskin burnu, yarı kapalı çelik grisi gözleri. Yine de ona bu kadar yakışıklı olduğunu asla söylemeyecektim. Bildiğinden oldukça emindim.

"İyi misin?" diye nefes aldı, vahşi bakışları sanki yaralarımı arıyormuş gibi üzerimde geziniyordu.

Bir an ona baktım, karşımdakinin uzun saçlı Ariyon olduğundan emin oldum, çünkü Ayden gibi davranıyordu. Sanki umurundaymış gibi. "Ben yaşayacağım. Ayden iyi mi? Dün gece ne oldu? Bıçaklandı mı yoksa ısırıldı mı?"

Sertçe yutkundu ve bir elini saçlarında gezdirdi, iyi olduğumu bildiği için sakinleşmiş görünüyordu. "Göğüs kafesinden bıçaklanmış, bir akciğeri çökmüş. Ayrıca ayak bileğindeki bir tendon da yırtılmış. İyileşecek ama o piç onu iyileştirmeme izin vermiyor. Sadece tentürler."

Kaşlarımı çattım ve bunun nedenini merak ederken geldi: Ayden kardeşinin hayatından bir gün bile çalmak istemiyordu. Bu düşünce boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. Bu sabah daha fazla trajediyi kaldırabileceğimden emin değildim.

"Pekâlâ, tamam." Gitmek için hamle yaptım ve Ariyon yanımdan geçerek yolumu kesti, yüz hatlarını saf bir ıstırap kaplamıştı.

"Bak Fallon, dün gece bazı kötü şeyler söyledim-"

"Sorun değil," diye homurdandım.

Uzandı ve her iki omzumu da hafifçe kavrayarak beni ona bakmaya zorladı. "Bu iyi *değil*. Dün gece sana söylediklerim için kendimden nefret ediyorum. Ben bir pisliğim ve bu doğru değildi."

Dün gece eve yürürken inşa ettiğim tuğla duvar o anda yıkılmaya başladı. Sadece birazcık. "Sen bir pislisin ama söylediğin her şey doğrudu. Bana yaklaşmak tehlikeli olur ve hepiniz benden uzak durmalısınız." Gözlerimde biriken yaşları görmemesi için yüzümü çevirdim.

Ondan boğuk bir inilti geldi ve bunu duymak beni şok etti. "Fallon, hayır. Ailemin ölümü beni Ayden'den daha fazla etkiledi. Ve sonra Marissa dün gece ben onun gittiğini düşünürken ortaya çıktı ve seni suçlamak kolaydı. Ama bu doğru değil ve... özür dilerim."

İçten bir özür dilemesini, sesinin titremesini, zar zor dizginlediği acısını beklemiyordum.

Yukarı baktım ve çelik gözlü bakışlarını tuttum, neredeyse erimiş gümüş havuzları gibi parlıyorlardı. "Sorun yok, Ariyon. Seni affediyorum."

Sonra omuzlarımı bıraktı, cevabım karşısında biraz sarsılmış görünüyordu. Sanki affetmemi beklemiyormuş gibiydi. "Uh... teşekkürler."

"Daha önce hiç özür dilemedin, değil mi?" Güldüm.

Bana şakacı bir bakış attı, yüz neşe dans ediyordu. "Uzun zaman oldu, nasıl gittiğini unuttum."

Bir kahkaha patlattım ve sonra oldu - Ariyon fırtınalı bulutların arasından sızan güneş ışığı gibi içten bir gülümseme yayarken kalbim küt küt atmaya başladı.

Gülümsedi! . Huysuz ihtiyar Ariyon Madden'ı güldürdüm.

Birkaç dakika sonra, yüzündeki ifade tekrar ciddileşti. "Ayden sana bir şey vermemi istedi."

Kalbim göğsümde küt küt atarken kaskatı kesildim. Öyle mi yaptı?

Dün gece olanlardan sonra Ayden bana bir şey mi almıştı? Ariyon'un ellerine baktım, cebinden bir hediye çıkarmasını bekliyordum ama yerine bana yaklaştı ve sarılmak için beni kendine çekti.

Tüm vücudumla temas ettiğinde nefesim kesildi, kollarını etrafıma sarıp beni sıkıca tuttuğunda bir iniltiyi yuttum. Saçlarım, boynum, yüzüm, göğsüm ve karnım, o kadar çok yerim ona dokunuyordu ki bu inanılmaz bir histi. Kalbinin güm güm attığını hissedebiliyordum, benim çılgınca atışımla eşleşiyordu.

Yıllardır sarılmamıştım. Babam doğum günümde yüzünü tamamen battaniyeye sarar ve bana sarılırdı ama bu komik ve utanç verici gelirdi, bu yüzden bırakmıştık. Ve böyle bir sarılma değildi. Kollarımı ürkekçe Ariyon'a dolayarak onu geri çektim, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakarken ve boğazım daralırken hızla gözlerimi kırptırdım. Ariyon bırakmadı, sanki sert bir rüzgâr çıkarsa uçup gidecek değerli bir hazineymişim gibi bana tutundu.

Ayden bana dokunabileceğini bildiği tek kişi aracılığıyla bana bir kucak göndermişti ve o anda ona mı yoksa bana sarılan ikiz kardeşine mi aşık olduğumdan emin değildim. Bu şimdiye kadar aldığım en düşünceli hediye idi.

Ariyon bunun benim için büyük bir mesele olduğunu biliyor gibiydi çünkü sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya ve onun pazusuna akarken bile beni tuttu. Nefesim ona karşı titrerken bile. Son zil çaldığında bile. Bana sadece sarıldı ve o an, neredeyse bir ömür boyu sarılamamanın acısını çıkardı.

Sonunda boğazımı temizledim ve kollarımı indirdim, çılgınca yüzümü sildim ve ona bu kadar uzun süre sarıldığım için kendimi çok aptal hissettim. Ariyon'a baktığımda acıma ya da utanç dolu bir bakış görmeyi bekliyordum ama bulduğum şey... özlem di.

Yanıma elini kapının koluna koyan Ariyon kulağıma eğildi ve dudaklarını kulağıma bastırdı. "Eğer bu laneti senden alabilseydim, alırdım Fallon," diye fısıldadı ve kapıyı açıp beni depo dolabında duygularıyla baş başa bırakırken tüylerim diken diken oldu.

"Kafasına kaka yapmam mı gerekiyor?" Yanric sordu.

"Hayır."

Ne hissettiğim ve kime karşı hissettiğim konusunda hayatımda hiç bu kadar kafam karışmamıştı.

ON ÜÇ

Öğle yemeği vakti geldiğinde, "Nightling hokkabazı" olduğuma dair birkaç bakış ve fısıltı almıştım. Dün geceki partiden kalan dedikodu değirmeni tam anlamıyla işliyordu. Pyro dersi boyunca Eden'ı görmezden gelmeyi başarmıştım ama daha fazla dayanamadım.

Onu neden uzaklaştırdığımı ele almalıydım ve umarım tek arkadaşım olmasının onun için muhtemelen iyi sonuçlanmayacağını ona anlatmalıydım.

Çimenlerin üzerine oturdum ve babamın meşhur ev yapımı ekşi mayalı ekmeğiyle yaptığı tatlı domuz etli sandviçi çıkardım. Birkaç dakika sonra Eden oturdu ve kendi öğle yemeğini kucağına aldı.

"Benden tamamen kaçıyorsun," dedi sertçe.

Kendimi çok kötü hissediyordum, bunu nasıl nazikçe ifade edeceğimi bilemiyordum ama zamanı gelmişti.

"Özür dilerim." En önemli şeyle başladım. "Okuldaki tuğlaların neden siyah olduğunu biliyor musun?" Ona sordum.

Kaşlarını çattı, kaşları alnının ortasında bir düğüm oluşturdu. "Her zaman böyleydiler."

Başımı salladım. "Hayır, değil, nasıl siyah olduklarını biliyor musun?"

"Hayır." Omuz silkti.

"Benim doğum Anne, Marissa Bane, gitti karanlık ve bana hamileyken tüm okulu yaktı, öldürdü

yüz on yedi öğrenci."

Eden yüzünü buruşturarak benden uzaklaşıp çimlere baktı, belli ki ne diyeceğini bilemiyordu.

"Sen o değilsin," dedi güçsüzce.

Eldivenli elimi uzattım ve onunkini kavradım. "Henüz değil, E. Ama bir gün olabilirim ve saçının teline zarar verirsem kendimle asla yaşayamam."

Elimi sertçe sıktı ve bana baktı. "Beni *asla* incitmezsin."

"Kasıtlı olarak değil," dedim ona.

"Sen. Sen. Asla. incitmezsin. Beni," diye homurdandı, bakışlarımı tutarak.

Kahretsin, bu kadın inatçıydı.

İçimi çektim. "Eden, benim en iyi arkadaşım olmak senin için iyi değil. Bir daha asla takılmayalım demiyorum ama gidip başka arkadaşlar edinmelisin."

Gözlerini devirdi ve elimi sıcak bir taş gibi bıraktı. "Oh, kapa çeneni. Benden bu kadar kolay kurtulamazsın." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı ve Yanric ağaçtaki tüneğinden uçup üzerine kondu, ona uzattığı ekmek kabuğundaki tohumları yedi.

"Ayrıca, Yanric beni seviyor. Ona her gün öğleden sonra atıştırmalığını vermezsem yıkılır," diye ekledi.

"*Bu doğru.*"

Bunun üzerine kıkırdadım ve inanamayarak başımı salladım. "Yani ne söylersem söyleyeyim dinlemeyecek misin?"

"Hayır." *P*'yi patlattı ve bana kocaman, sakızlı bir gülümseme verdi. "Benimle takılıp kaldın."

O anda kalbim kabardı. Her ne kadar Eden'ı uzaklaştırmak ve yemi yutmasını istesem de, bunu yapmadığına sevindim. "Tamam, ama herhangi bir zamanda karanlığa doğru gittiğimi ve sana ya da bu okuldaki herhangi birine karşı bir tehlike oluşturduğumu hissedersen, giderim."

Kaşları tekrar birbirine yaklaştı. "deme." Ağzıma bir parça domuz eti attım. "Ben söyledim."

"Beni bir daha asla böyle görmezden gelme. Bundan sonra işler korkutucu bir hal aldığında birlikte üstesinden geleceğiz," beni azarladı.

"Tamam." Bir gün onu inciteceğimden endişe etsem de yanımda birinin olduğunu bilmek beni biraz rahatlatmıştı.

Sırıttı. "Tamam, şimdi bu halloldu. Bu sabah seni ve Ariyon'u bir dolaptan çıkarken mi gördüm?"

Ani konu değişikliği karşısında kızardım. "Önemli bir şey değildi."

"Hiçbir şeye benzemiyordu."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Bana sarıldı. Gerçek bir sarılma gibi. İncinmekten korktuğum için yapamadığım türden."

"Awww," diye bayıldı ama ben onun sözünü kestim. "Ayden'den geldi."

"Çifte awww," dedi ve ben sadece güldüm, ona Kraliçe Solana ile görüşmem ve sorgumda neler olduğu hakkında her şeyi anlatmaya devam ettim. Öğle yemeği vakti sona erdiğinde Eden ve ben tekrar kanka olmuştuk ve ben buna minnettardım. Akademi'de hiç arkadaşım olmadan dört yıl geçirmek istemiyordum. Ama söylediklerimde ciddiydim - eğer kızmaya ve yangın çıkarmaya başlarsam, tıpkı annemin yaptığı gibi giderdim. Ama geri dönmezdim.

Okuldan sonra Eden'a hoşça kal diledim ve Avis'teki vardiyama doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Orada güzel bir çalışma rutini edinmiştim. Tüm rafların ve şişelerin tozunu aldım, bu yaklaşık kırk beş dakika sürdü, sonra yere düşen tozlar için yerleri sildim ve sonraki bir saat kadar stok yaptım. Akşam yemeğine kadar evdeydim ve borcumu kapatmaya çalışıyordum. Bana iyilikten başka bir şey yapmamış olan bu kadına faydalı olmak iyi hissettiriyordu.

"Hey, Avis!" İçeri girdiğimde seslendim ve onu kimseyle ilgilenirken görmedim.

"Merhaba Fallon." Kasanın arkasından bana parlak bir gülümseme verdi. "Okul nasıldı?"

Omuz silktim. "Peki."

Her seferinde aynı şeyi söylüyordum, çünkü okul iyiydi.

Başını salladı, sonra yüzü biraz daha ciddileşti ve elini uzatarak beni yaklaştırmak istercesine cam tezgâha vurdu. Tezgâhın diğer tarafına geçtim ve beklentiyle ona baktım.

"Dün gece Nightling'ler saldırdığında Akademi partisinde miydin?" Yalnız olmamıza rağmen sesi alçaktı.

Elbette duymuştur, on yıllardır ilk Nightling saldırısıydı. Eminim kasabada çok konuşulmuştur.

Sertçe yutkundum ve başımı salladım.

İç çekti. "İki öğrencinin öldüğünü duyduğumda korkmuştum ama sonra isimlerini ve senin olmadığını öğrendim. Tabii ki öğrenciler için hala üzgünüm ama..."

Elini okşadım. "Ne demek istediğini anlıyorum. İlgilendiğin için teşekkürler." Ona henüz öz annemin kim olduğunu söylememiştim ve o da soyadımı hiç sormamıştı. Bana farklı davranmasını istemiyordum, bir insanın şeytanın dölü olduğumu bilmemesi hoşuma gidiyordu. Ama eninde sonunda ona söylemem gerektiğini biliyordum.

Avis kelimenin tam anlamıyla tanıdığım en tatlı insandı. Babamdan ya da hayatımdaki diğer iyi insanlardan çok daha fazla. İçinden nazik bir sevgi yayardı ve ona nasıl davranırlarsa davransınlar herkese bu sevgiyi verirdi. İnsanlar dükkana sık sık gelir, büyük bir fatura için küçük bir ödeme yapar ya da daha sonra ödeyeceklerine söz verdikleri hasta bir sevdikleri için ücretsiz bir tentür isterlerdi. Çoğunlukla hepsi Westie'ydi, ilgilenmesi gerekmeyen ama ilgilenen bir müşteri kitlesi.

"Sana özel bir şey sorabilir miyim?" Başımı kaldırıp ona baktım. Başını salladı. "Elbette canım."

"Neden bu kadar çok Batılıya, bu kadar çok yoksul insana yardım ediyorsunuz? Yapmak zorunda değilsiniz, aslında Doğu Yakası'ndaki diğer eczacı dükkanlarının hiçbirinin yapmadığından oldukça eminim."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Çünkü *Westie*'ler de" -kelimeyi küçümseyerek vurguladı- "insandır ve babam beni, mevkileri ne olursa olsun herkese aynı saygı ve haysiyetle davranmam için yetiştirdi."

Bunu söylemesi son derece onurlu bir şeydi ve sonra dönüp bu slogana göre yaşaması ona büyük saygı duymamı sağladı.

"Bir Doğu Yakası fae'sinin Batı Yakası'nda eczacı dükkânı açmasının Yıldızlı Şehir yasalarına aykırı olduğunu biliyor muydun?" diye düşündü.

Bunu bilmiyordum, sadece orada bir eczane ve sadece bir klinik olduğunu biliyordum, o da her zaman dolup taşıyordu ve Mable'a göre sihirsizler tarafından yönetiliyor olabilirdi. Oradaki şifacılar iyi niyetliydi ama zor durumdaki birini kurtaracak kadar güçlü değillerdi. Bu yüzden herkes Avis'in dükkanına geliyordu.

"Ben ." Neden yoksulların iyileşmesini engellesinler ki? Özellikle de ödemeye hazırlarsa.

Dudakları büzüldü. "Yıllardır başvuruyorum."

Ağzım açık kaldı. Avis Batı Yakası'nda bir eczane mi açıyor? Bu harika olurdu. Tüm ürünleri indirimli yapacağına şüphe yok.

"Bu harika olurdu."

"Evet, şey... başka bir hayatta belki."

Yüz hatlarında bir hüznün belirdi ve onu üzmemek istemediğim için konuyu değiştirdim.

"Bu şişeler kendi kendine tozlanmıyor." Ona kıptım ve ardından tüy silgimi kaptığım gibi en yüksek noktaya ulaşan merdivene çıktım.

Sonra rutinimize başladık, Avis bitkileri öğretürken ve avuçlarından yayılan parlayan, tereyağlı bir ışıkla her şeyin üzerine büyülü sözler fısıldarken, hepsini kavanozlara koymadan önce arka planda plak çalarda yumuşak fae müziği çalıyordu. Bazen onlara nefes verirdi,

Bazen ellerinden mor bir sis parlıyordu. Sihrinde ilk başta açıkladığından daha fazlası olduğunu biliyordum ve onun iyileştirici ilaçlarını izlemek heyecan vericiydi.

"Avis, Maven Şifacıları gerçekten nadir mi?" Ariyon'u ve Ayden'in kardeşi tarafından iyileştirilmeyi nasıl reddettiğini düşünerek ona sordum.

Bana biraz şaşkınlıkla baktı. "Hem de çok. Ariyon Madden tüm diyarımızda bildiğim yaşayan tek kişi."

Sertçe yutkundum. "Ve hepsinin kaderi genç yaşta ölmek mi?"

Kaşlarını çatarak havadaki ezilmiş bitkilere baktı. "Evet. Onların farklı bir büyüğü var. Herhangi bir bitkiye ya da tentüre aşılanamayan bir büyü. Onlar bir çeşit canlı tentür. İnsanlar onlardan alır ve onlar yenilenemezler."

Toz alırken, "Bu çok üzücü," diye düşündüm. Ariyon'un genç yaşta öleceğini düşünmek hoşuma gitmiyordu. Bu neredeyse akıl almaz bir şeydi.

"Hem de çok. Ama bir Maven Şifacı gelmiş geçmiş en saygın fae'dir. Öldüklerinde binlerce hayat kurtarmış olacaklardır. Büyük Onur Kuralları'na göre yaşarlar, hepsi de Işığa hizmet içindir."

Başımı salladım. Sanırım bunu anlıyordum, zordu ama deniyordum. "Akademi'ye şifa büyüğü eğitimi almak için mi gittin?"

Çenesini eğdi. "Ben yaptım. Tüm şifacılar acemi seviyesinde başlar ve yeteneklerinin en iyisine ulaşana kadar çalışırlar."

"Kaç tane şifa seviyesi var?"

"Acemi, Usta ve Üstat." Onları kolayca sıraladı. Bu bana Ariyon'un ustalık işaretlerini aldığı zamanı hatırlattı. Şimdiden bu kadar gelişmiş olabilir mi? Okulda daha iki yılını bile doldurmadan en yüksek seviyeye ulaşmış olabilir mi?

"Sen hangisisin?" Ben sordum.

Sinsi bir sırtışıla bana baktı. "Böyle şeylerden bahsetmek yakışık almaz."

"Siz bir , değil mi?" diye sordum.

O zaman güldü, on yaş daha genç görünüyordu.

"Öyleyim." "Harika," dedim ve sessizce işime geri döndüm.

Vardiyamın bitmesine yaklaşık yarım saat kala Avis aniden başını kaldırdı. "Saklanmalısın. Sana karşı kötü niyet besleyen biri bu tarafa geliyor," diye ağzından kaçırıp ve *Zihinsel Berraklık* şişelerini doldurmak için çömeldiğim yerden beni şok etti.

Onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadan öylece dururken, odanın ucuna koşup evine giden gizli kitaplığı açtı. "Fallon, şaka yapmıyorum. Saklan. *Şimdi*," diye emretti daha önce ondan hiç duymadığım bir ses tonuyla.

Dükkânı hızla evine giden koridora girdim. Avis elini yüzümden birkaç santim uzağa koydu ama bana dokunmadı. "Gizlen," diye fısıldadı ve avucundan çıkan yeşil bir duman pufu tenime yerleşti.

Gözlerimi hızla kırptım, çünkü büyü görüşümü biraz bulanıklaştırmıştı, ama az önce ne yaptığını soramadan kitaplığı kapattı.

Fae'de oluyordu!

Artık karanlık koridora kapandığım için, kitaplığın kapısının sol tarafında içinden bakabileceğim hafif bir çatlak olduğunu görebiliyordum.

Dükkânın zili tepemde çaldı ve Kraliçe Solana içeri girerken nefesimi tuttum. hiç muhafız yoktu, ki bunun tuhaf olduğunu düşündüm. Bana karşı kötü niyet besleyen biri mi? Kesinlikle Kraliçe Solana.

"Merhaba Solana, seni beklemiyordum." Avis'in her zamanki neşeli sesi vardı ama otları öğütürken vücudundaki gerginliği görebiliyordum.

Solana mı? Kraliçeye ilk ismiyle mi hitap etti?

"Uğramadan önce bir haberci göndermeme gerek yok, değil mi?" Kraliçe Solana sordu.

Avis yaptığı işi bıraktı ve ona baktı. "Tabii ki hayır, sadece her şeyin daha düzenli olmasını isterdim." Buraya gelmeden önce yerleştirdiğim kutuları ve yerde duran toz bezini işaret etti.

Kraliçe anlayışla başını salladı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Avis ona rahat bir gülümseme verdi ve biraz rahatlamış görünüyordu.

Kraliçe dişlerinin arasından hava üfledi. "İyilik istemekten nefret ettiğimi biliyorsun," diye söze başladı ve Avis başını salladı. "Ama Fallon Bane'in burada bir borcunu kapatmaya çalıştığını duydum."

Bunu duyunca tüylerim diken diken oldu ve tam adımı kullandığı için içimden lanet ettim. Bunu Avis'ten saklamak ya da ona kendim söylemek istemiştim.

Avis kayıtsızca başını salladı. "Haftada birkaç gün."

Yani biliyordu, bir Bane olduğumu biliyordu ve umursamadı. Tanrı onu korusun.

Kraliçe tezgâha bir adım daha yaklaştı. "Nightling saldırısını duydun mu?"

Avis başını salladı, "Trajik. İki öğrenci öldü. Aileleri perişan olmalı."

Kraliçe Solana öfkelendi. "Öyle. Nightling'lerin buraya nasıl ve neden girdiklerini bilmek istiyorlar."

Avis kraliçeye teselli edici bir bakış attı ama konuşmadı, şüphesiz onun başka ne söyleyeceğini bekliyordu. Belli ki bir şey istiyordu. "Şey," diye devam etti kraliçe, "annemizin büyüsünden daha fazlasını aldınız, bu yüzden kız hakkında bir şey hissedip hissetmediğinizi merak ediyordum. Fallon."

Annemiz.

Tüylerim diken oldu. Avis, Solana'nın kız kardeşi miydi? Ya da üvey kız kardeşi, aksi takdirde Avis muhtemelen sarayda yaşıyor olurdu. Bu açıklama beni şok etti ama Avis'in ne diyeceğini merak ettiğim için üzerinde duracak zamanım olmadı. Burada dikkatli davranması gerekiyordu; Solana'nın benden hoşlanmadığını daha kraliçe dükkâna girmeden hissetmişti. Ona bir zarar gelmesini istemedim.

"Annesi Marissa ile Akademi'de öğrenciyken birkaç kez karşılaşmıştım, yalancıydı, işbirlikçiydi ve insanların hep kötü yanlarını görürdü. Karanlığa gitmeye hazırdı," dedi Avis ve Solana başıyla onayladı.

Bu, benim Marissa Bane'in kızı olduğumu başından beri bildiğini kesinlikle doğruluyordu.

Avis daha sonra uzanıp Solana'nın elini hafifçe kavradı ve kraliçenin kıllanmasına neden oldu. "Ama Fallon öyle biri değil. İçinde şimdiye kadar gördüğüm en parlak ışıklardan biri var. Sanki... nefret etmekten aciz. Onun tamamen karanlığa gömüleceğini sanmıyorum. *Asla*."

Bu açıklama karşısında nefesim kesildi ve sonra bir elimi ağzıma götürdüm.

Solana parmaklarını Avis'inkilerden çekti. "Bunu bilemezsin," diye homurdandı, sanki değerlendirmeden hayal kırıklığına uğramış gibi.

Avis omuz silkti. "Benim fikrimi sordunuz. Fallon'da gördüklerime dayanarak yaptığım değerlendirme bu."

"Belki de onu yeterince uzun süredir tanımıyorsunuzdur." Kraliçe çenesini kibirle yukarı kaldırdı.

Avis bazı tentürleri gelişigüzel yeniden düzenledi. "Olabilir. Annemin birini tanıması ne kadar sürdü?"

Solana bunun üzerine dudaklarını büzdü. "Seni küçük işinden alıkoymayacağım." Sanki dükkân onun altındaymış gibi etrafı işaret etti.

Avis ona küçük bir gülümseme verdi. "Seni görmek güzel Solana. Uzun oldu." Sesi biraz üzgün geliyordu.

Solana bir an için kederli görünüyordu. "Evet, bir krallığı yönetmekle meşguldüm."

"Elbette," diye kabul etti Avis.

Solana dükkânın etrafına bir göz attı. "Senden on tane alacağım. *Youthful Glow* tentürleri. Kız arkadaşlarım hediye olarak bayılıyor."

Avis kız kardeşine gülümsedi. "Çok nazıksınız. Size toplu bir indirim yapacağım."

"Gerek yok." Solana küçük bir deste altın para çıkarırken Avis siparişini paketledi. " üstü kalsın,"

Solana dedi ve desteyi tezgâhın üzerine koydu.

Avis'in gözleri paranın miktarı karşısında büyüdü. "Yapamadım." "Oh, kes . Hepimiz biliyoruz ki sen ilaçlarını

Yoksullar ve bir gün emekli olmayı zar zor başaracaklar," diye azarladı Solana onu.

Avis kıkırdadı, gözlerinin kenarları kırıştı. "Ne diyebilirim ki, babamın yumuşak kalbine sahibim."

Solana kazıya sırtıttı. "Ve ben de babamın soğuk birasını aldım?"

Avis gülümsemeye karşılık verdi. "Sen söyledin, ben değil."

Solana ve Avis ileri geri konuşurken birbirlerine gülümsüyorlardı ama sanki uzun zamandır birbirlerini görmemişler ve daha da uzun süre biliyorlarmış gibi bir hüznü vardı.

"Şey, daha önce gitmeliyim..." Solana söyledi ve Avis onaylamak için çenesini eğdi.

"Seni görmek güzeldi, Sol." Kadın ona tentür kutusunu uzattı ve Solana hafif bir gülümsemeyle aldı. Dükkânın etrafına son bir kez hüznü baktıktan sonra, çıkışını haber veren zili çalarak dükkândan ayrıldı.

Avis o sırada kitaplığa doğru yürüdü ve kapağını açtı.

Burnumu sokuyormuşum gibi görünmemesini umarak geriye doğru tökezledim. Şimdi bunun pek nazik bir davranış olmadığını ve belki de evinin derinliklerine gidip özel olarak konuşabilmeleri için beklemem gerektiğini fark ettim.

"Ortaya çık," dedi Avis ve elini yüzümde gezdirdi. Gözlerimi kaplamış gibi hissettiren film dağıldı ve Avis'in önünde beceriksizce durdum.

"Her şeyi duydum. Çok üzgünüm," diye ağzımdan kaçırdım, sırrı saklayamıyordum.

Dürüstlüğüm karşısında gülümsedi, nazik ela gözleriyle bana baktı. "Dükkânı erken kapatayım. Bir fincan sıcak çikolata ister misin?"

Başımı salladım ve kapıyı kilitleyip tabelayı "Kapalı" olarak çevirdikten sonra onu evinin derinliklerine kadar takip ettim. Ben

Buraya hiç girmemiştim, koridor dükkanının üstündeki iki katlı güzel bir eve çıkan bir merdivene açılıyordu. Beni dükkanın arkasındaki parka bakan büyük pencereleri olan geniş bir mutfağa götürdü ve robin's-egg-mavi masada bir koltuk çekti.

O kendi kendine mırıldanırken ben sessizce oturdum, bana sıcak çikolata, ona da çay yapıyordu. Onda öyle bir sakinlik vardı ki, sanki kız kardeşiyle yaşadıkları ya da benim duyduklarım onu rahatsız etmemiş gibiydi. Belki de onu rahatsız etmişti ama bunu belli etmiyordu. Böyle olmayı, kaos zamanlarında telaşlanmamayı arzuluyordum.

Sonunda karşılıklı oturduğumuzda, Avis dumanı tüten sıcak çayından bir yudum aldı ve memnuniyetle iç çekti. Sıcak çikolatayı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım.

"Mmm," dedim ılık, çikolatalı iyilik kavrulmuş boğazımdan aşağı süzülürken. "Teşekkürler."

Başını salladı. "Eminim duyduklarınızla ilgili sorularınız vardır."

Sertçe yutkundum. "Bu seni ilgilendirir, istemiyorsan bir daha bu konu hakkında konuşmamıza gerek yok."

Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Sen çok iyi bir çocuksun Fallon. Bugün öğrendiklerini kimseye anlatmayacağına inanıyorum."

Sıcak çikolatayı bıraktım. "Asla. Söz veriyorum." Bakışlarını karşıladım ve ona ciddi bir bakış attım.

Başını salladı. "Biliyorum."

Başka ne söyleyeceğimden emin değildim, burnumu sokmak istemedim, bu yüzden sessiz kaldım ve bu konu hakkında bir daha asla konuşmamayı kabul ettim. Kraliçe olan gizli bir kız kardeşe sahip olmak muhtemelen taşınması gereken büyük bir yükü.

"Annem Penelope Ashbluff, Prens Sargon Madden ile nişanlanmadan yıllar önce, sıradan bir esnafın oğlu olan babamla gençliğinde bir aşk ilişkisi yaşamış. Bir *Westie*," dedi ve ben yüzümü sakin tutmaya çalıştım.

Ünlü Kral Sargon'un Ariyon ve Ayden'in büyükbabası olduğunu biliyordum. Solana'nın babası. Bu da düşündüğüm gibi kesinlikle üvey kardeş oldukları anlamına geliyordu. Aynı anneyi ama farklı babaları paylaşıyorlardı.

"Neden onun yerine babanla evlenmedi?" Çok meraklı bir soru olmadığını umuyordum.

"Buna izin verilmedi. Babam kraliyet soyundan gelmiyordu ve hamile kaldığında on altı yaşındaydı. Ailesi onu kuzenlerinin yanında kalması için Rydale Krallığı'na göndermiş, o da beni doğurmuş ve orada dünyaya getirmiş."

Nefes nefese kaldım. "Korkutucu olmalı. Başka bir âlemde, bu kadar gençken."

Köyümdeki kadınlar genç yaşta doğum ama on altı yaş biraz zorlayıcıydı.

Başını salladı. "Geri döndüğünde, ailesi babamın ailesiyle bir anlaşma yapmış. Beni büyütecekler ve annemin kim olduğu hakkında kimseye tek kelime etmeyecekler, karşılığında da cömertçe ödüllendirileceklerdi."

Kaşlarımı çattım. Onu bu şekilde satmaları gerçekten çok üzücüydü.

Çayını avuçlarının arasında tuttu. "Yani, ben bir kraliçenin gizli aşk çocuğuyum; kralın piçlerinin sahip olduğu tantanaya sahip değiliz, ama annemin ailesi babama bu evi ve dükkânı satın aldı ve okul masraflarımı karşıladı, ama kocası olarak Sargon Madden'i seçti."

Solana'nın babası. Üzücü.

"Onu seviyor muydu? Sargon." Umarım bu çok ileri gitmiyordur.

"Eninde sonunda." Avis gülümsedi. "Annem Solana ve benim çocukken birlikte oynamamıza izin verirdi. Aramızda sadece birkaç yaş vardı ve Solana kralın kızı olduğu için arkadaş edinmekte zorlanıyordu. Herkes ondan korkardı."

Bunu anlayabilirim.

"Yani Sargon kral mıydı? Ayden ve Ariyon'un babasının öyle olduğunu sanıyordum?"

"İkisi de öyleydi. İlki Sargon'du, Solana ve ağabeyi Arkin'i doğurdu. Sargon savaşta öldürüldüğünde, Arkin kral olarak taç giydi ve Rune Elrod ile evlendi. Birlikte Ariyon ve Ayden'e sahip oldular."

Aklım başımdan gitti. "Bir soy ağacına ihtiyacım var," diye itiraf ettim.

Avis güldü. "Okul kütüphanenize gidin, yaşayan her kraliyet ailesi hakkında bir tane bulacaksınız. Kan bağlarımız konusunda çok ciddiyyiz."

Bu beni gülümsetti. "Belki yaparım. Peki bu soyluluk olayı nasıl işliyor? Tüm soylar. Kaç tane var?" Teyzeleri kraliçe olduğu ve çocukları olmadığı için Ayden ve Ariyon'un tahtın sıradaki varisleri olduğunu biliyordum ama kuralları tam olarak bilmiyordum.

Çayından bir yudum daha aldı. "Yaldızlı Şehir'de her evden üçer kişi olmak üzere dokuz orijinal kraliyet soyundan aile vardı. Maddensler, Carterlar, Windwardlar, Elrodlar, Crawfordlar, Yearwoodlar, Ashblufflar, Wixler ve... Baneler."

Neredeyse sıcak çikolatamı tükürecektim. "**Ne?** Bane, yani..."

Başını salladı. "Kül ve Gölge Hanesi'nin en güçlü kraliyet soylarından birinden geliyorsun. Yearwood ve Wix aileleri de Kül ve Gölge Hanesi'ndendi ama o zamandan beri yok oldular."

Kutsal Fae. Bu yeni bilgiyle aklım başımdan gitti. Ben... kraliyet ailesinden miydim? Bu ne anlama geliyordu? Ayrıca Crawford dediğini de fark etmiştim, *Blair Crawford* gibi mi?

Okuldaki herkes kraliyet soyundan mı geliyordu?

"Kimse sana söylemedi mi?" diye sordu.

Sertçe yutkundum. "Hayır. Neden kimse bana söylemedi?"

Biraz utanmış görünüyordu. "Çünkü herkes bir Bane'in hükümdar olmasının saçma düşünüyor. Aslında Madden'ler yüzyıllardır hüküm sürüyor ve bu yüzden diğer ailelerden herhangi birinin ortaya çıkıp Solana'ya ya da onun varislerinden birine meydan okuması fikri mantıksız."

Ahh. Yani, Yıldızlı Şehrin Kraliçesi olmaya hiç niyetim yoktu ama bu aileme doğuştan verilmiş bir haks, en azından bana söylemeleri gerekirdi. Eskiden kazanılmış bir şey gibi görünüyordu ve buna saygı duyulmalıydı.

"Yani Madden prensleri dokuz aileden sadece biriyle mi evlenebiliyordu?" diye sordum. Kendim için merak ettiğimden değil, bu kesinlikle araştırma amaçlıydı.

Başını salladı. "Aslında altı, çünkü Yearwood'lar ve Wix'ler gitti ve kimse senin ailenle evlenmeyi düşünmüyor." Bunu söylediğine pişman olmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Öyle demek istemedim."

Ona el salladım. "Sorun değil, kimse kara fae büyüğü istemiyor, anlıyorum."

Daha sonra sohbeti okulum ve dans gibi daha tarafsız konulara yönelttik.

"Kimseye sordun mu? Yanlış hatırlamıyorsam bu bayanların tercihi."

Ona el salladım. "Ne anlamı var ki? Kimseye dans edemiyorum. Saçımın bir teline dokunsa, boynumu ya da açıkta kalan herhangi bir yerimi sıyrarsa yerde seğiriyorum."

Kaşlarını çattı, sıkı topuz yapılmış saçlarıma baktı. Şimdi bile küçük bir parça serbest kalmıştı. Bir kere kazıtmıştım. Sekiz yaşındayken babama yalvarmıştım ve o da yapmıştı ama bir faydası olmamıştı. Sadece kendimi erkek gibi hissetmeme neden oluyordu ve okulda hâlâ bana çarpıyorlardı. Kulağa yüzeysel geliyor ama saçlarımla çok gurur duyardım. Neredeyse belime kadar uzanıyordu ve çok güzeldi. Kalın, parlak, kuzgun tüyü gibi simsiyahtı... ve asla aşağıya doğru toplayamazdım, ki bu çok trajikti.

"Ayrıca giyecek bir şeyim de olmazdı," diye ekledim ve Avis sırttı.

"Bak sana ne diyeceğim. Eğer biriyle çıkarsan, elbiseyi ben alırım. Sandra'nın terzi dükkanında bana bir takas borcu var. Mümkün olduğunca çok teni örtecek şekilde özel olarak dikebilir.

Belki saçınıza ipek bir pelerin ve ona uygun eldivenler de takarsınız?"

"Yapamam," dedim ona ama içimde heyecan vardı. Özel bir elbise. Kulağa rüya gibi geliyordu.

Tek sorun kiminle dans edeceğimi hayal etmektir. Varsayımsal adam Ayden'den Ariyon'a dönüşüp duruyordu, biri gülümsüyor, diğeri kaşlarını çatıyordu.

"Eve gitmeliyim. Bugün burada olanlar özeldir ve kimseye söylemeyeceğim," diye söz verdim.

Bana gülümsedi ve elimi okşamak için uzandı. "Bunu biliyorum tatlım."

Gitmek için ayağa kalktığımda yüksek sesle boğazını temizledi ve ona dönüp bakmama neden oldu.

"Kız kardeşime değer verdiğimi biliyorsun, değil mi Fallon? Hayatında çok büyük kayıplar yaşadı ve kraliçe olarak görevleri nedeniyle aşırı baskı altında yaşıyor."

Bunu neden rastgele söylediğini merak ederek başımı salladım ve sonra bakışlarımla buluştum. "Ama ona dikkat etmen gerektiği konusunda seni uyarmanın adil olacağını düşünüyorum. Senin hakkında konuşurkenki enerjisi karanlıktı. *Katilce*. Seni öldürseydi çok az pişmanlık duyardı. Sanırım seni Marissa'nın bir kopyası olarak görüyor."

Bunun üzerine başım döndü ve bilgiyi sindirmek için sertçe yutkundum. Bir yandan Yıldızlı Şehir'in 'nin benden nasıl nefret ettiğini ve Ban'ların kraliyet soyundan geldiğini düşünürken, bir yandan da hava kararmadan önce eve koşmam gerekiyordu.

ON DÖRT

Sonraki hafta uçup gitti. Artık derslere aktif olarak katıldığım için, bir kalemi masamın iki metre üzerinde nasıl havaya kaldıracığımı öğrenmiştim. Diğer çocuklar kadar gelişmiş değildi ve pirotekniklerim kesinlikle daha güçlüydü, ama bu da bir şeydi. Öfke ve kızgınlığın her zaman gücümü kullanabileceğim bir kaynak olması hoşuma gitmiyordu, bu yüzden o sihirli kuyuya erişmek için başka bir yol bulmam gerekiyordu.

Usta Şövalye bana çok sert davranıyordu ama kendi yöntemleriyle bana yardım ediyordu. Elbette bana bağılıyor, kötü kötü bakıyor ve Yanric'i her gördüğünde ona ateş püskürüyordu ama beni sihrimi elimden geldiğince iyi kontrol etmem için zorluyordu.

Bugün benim doğum günümdü ve benim için önemli bir gündü; babam ne zaman doğduğumu tam olarak bilmediğinden, beni Isariah'ın kapılarında bulduğu günden itibaren sayıyorduk.

Eden bana dizime kadar uzanan, siyah ve küçük kırmızı gül düğmeleri olan kısa bir sundress ödünç vermişti. Bu büyük bir riskti çünkü birisi yanlışlıkla bacaklarıma dokunabilirdi ama kimse benim için özel bir gün olduğunu bilmeseydi doğum günümde güzel görünmek istiyordum. İmzam olan topuz yerine saçlarımı tek omzumun üzerinden ördüm ve göğüs kafesimin üzerinden sarkan ucundan çekiştirdim. Bir başka risk daha, ama okuldaki insanlar lanetimi artık biliyorlardı, bu yüzden risk almakta sakınca görmedim.

Eden'in bana verdiği makyaj malzemelerinin bir kısmını kullandım, sadece biraz siyah eyeliner ve biraz kırmızı ruj. Muhtemelen babamı memnun etmeyecekti ama lanetim yüzünden her şeyden paçayı sıyrabiliyordum. Benim için sürekli üzülüyordu ve bu yüzden neredeyse istediğim her şeye evet diyordu. Bunu kötüye kullanmamaya çalıştım ama bugün mecbur kalırsam yapardım.

Babamın Yanric'e bir parça tost yedirdiği mutfağa girdim ve gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana baktı.

"Ruj mu?" Sesi şaşırmış gibiydi ve yüzümü buruşturdum. "Sadece bugün. Çünkü o benim-"

"Doğum günün *kutlu* olsun!" diye bağırdı ve Yanric tezgâhın üzerine tünediği yerden , üzerinde *Doğum Günün Kutlu Olsun Fallon* yazan el yapımı bir tabelanın peşinden gitti. Tabela bacağına bağlıydı ve Yanric oturma odası ile mutfağın etrafında daireler çizerek uçarken ben de güldüm.

"Vay canına, teşekkür ." Siyah eldivenli iki elimle uzandım ve babamın elini sıktım. Sıkı sıkı sarıldım.

Gözleri .

"On sekiz. Vay be. Buna inanamıyorum Fallon." Başımı salladım. "Aslında ben de."

Lanetin beni şimdiye kadar öldürmüş olacağını sanıyordum. Kendi kendini imha tarihi var mıydı ya da kalbim bu kez iflas etmeden önce sadece bu kadar acıya dayanabilir miydim diye hep merak etmişimdir.

"Seni aldığım da ben de kendimi çocuk gibi hissediyordum," diye düşündü. "Sevecek ve ilgilenecek birini arayan yalnız bir dul."

Beni yanına aldığı günden bahsetmesini çok severdim, çünkü sanki onun hayatını kutsayan benmişim gibi anlatırdı, tam tersi değil.

"Bayan Mable' da bekâr olduğunu biliyorsun," diye başladım ve bana bir bakış attı.

", kahvaltınızı yapın." diye emretti.

Eden ve ben babamı ve annesini tuzaga düşürme görevindeydik ama şu ana kadar ikisi de direniyordu.

"Yani ruj... sadece özel günler için, tamam mı?" Masanın üzerinden ona baktım.

Sanki tüm babalık içgüdüleri bana söylemesi için bağıırıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Tamam." Bana sahte bir gülümseme verdi ve bu da boğazımdan bir kahkaha kopmasına neden oldu.

Bıldırcın yumurtası ve mor patatesten oluşan kahvaltımı yaptıktan sonra Eden ve Yanric ile birlikte okula doğru yürüdüm.

"Yani tamamen hayali bir durum," dedi Eden Doğu Kapısı'ndaki görevliye rozetlerimizi gösterdikten sonra. "Ama hem Ariyon hem de Ayden seni dansa davet etse kiminle giderdin?"

Eden, Ayden'in bana hislerini itiraf etmesine kafayı takmıştı ama bana dokunabilecek tek kişi Ariyon'du. Ya da belki ikisi de dokunabilirdi. Bunu bilmiyorduk. Ariyon artık nadiren bizimle yemeğe geliyor, bir masadan diğerine zıplıyor, Blair ve diğer kızlarla flört ediyordu. Ayden hâlâ okula dönmemişti ama onu evinde ziyaret , teyzesi tam savaşçı formuna gelene kadar ona izin vermiyordu. Kraliyet Ordusu'nun komutanı olma niyetiyle bir savaşçının yolunda ilerlediği için, sıkı eğitimine tekrar başlamadan önce tamamen iyileşmesi gerekiyordu.

Güldüm. "Süper hayali, çünkü erkekler kızları bu dansa davet etmez."

Başını salladı. "Süper hayali, kime evet derdin?"

Ayden'in bana ders vermeye gönüllü , beni her zaman nasıl kolladığını, konserinde benim için küçük bir loca ayırdığını, duygularını ortaya koyduğunu düşünerek sertçe yutkundum. O kadar bayıltıcıydı ki... Ariyon'un tek bir dokunuşuyla Ayden'e ve hoşlandığım diğer erkeklere dair tüm düşünceler beynimden uçup gitti.

Dokunulmak, sarılmak, öpölmek... "Gerçekten bilmiyorum. Durumun böyle olmamasına sevindim."

Başını salladı, pes etmişti. Blair iki gün önce Ariyon'u dansa davet etmişti ve o da evet demişti, yani bu çıkmaz bir konuşmaydı.

"Bugün Hayes'e soracağın gün mü?" Sorguladım.

Eden hasta olacakmış gibi görünüyordu. "Benim için ona sorabilir misin?"

Güldüm. "Sanırım öyle, ama bu biraz ilkokul gibi değil mi?"

Eden kaşlarını çatı. "Evet. Ama ya hayır derse?"

Omuz silktim. "O zaman hayır der, okuldan sonra benim evimde buluşuruz, ağlama şenliği yaparız ve sonra birlikte dansa gideriz."

Okul kapısının önünde durakladı. "Hiçbir koşul altında gitmeyeceğini söylemiştin."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Yani, eğer birlikte gideceğin kimse yoksa buna açığım."

Dün gece Avis'i tekrar görmüştüm, ölçülerimi almış ve "her ihtimale karşı" en sevdiğim rengi sormuştu. Danstan hemen önce bana bir elbise sürprizi yapacağına dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Dikkatli sürece eğlenceli olabilirdi. Kenarda durup herkesi izliyor olsam bile.

"O zaman Hayes'i siktir et, ben de seninle gelmek istiyorum."

Güldüm. "Hayır, Hayes'e sor, ben yine de giderim. Üçüncü tekerlek olurum." Ona bir başparmak işareti yaptım.

Omzumun üzerinden baktı ve sırtı. "Ya da değil."

Kaşlarımı çatı, kafam karıştı ve sonra neye baktığını görmek için döndüm.

Ayden bir elinde onu ayakta tutan siyah bir baston, diğer elinde ise bir buket kırmızı gülle bana doğru yürürken nefesim boğazımda düğümlendi.

Sertçe yutkundum, bana ulaşp çiçekleri uzatırken kalbim neredeyse göğsümde taklalar atıyordu.

"Mutlu yıllar Fallon." O tatlı gülümsemesini takındı ve ben eridim.

Eden'a bir bakış attım çünkü doğum günüm olduğunu kimseye söylememesi gerekiyordu ama o sadece sırttı.

"Teşekkür , Ayden. Bugün okula geliyor musun?" Çiçekleri aldım ve yanaklarıma doğru süzüldüğünü bildiğim kızarıklığı bastırmaya çalıştım.

Siyah pantolon ve soluk mavi tunik içinde inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu.

Başını iki yana salladı. "Henüz iyileşmedim, önümüzdeki hafta daha iyi olacağım. Sadece bunları sana vermek ve özel gününde görüşmek istedim. Bu arada çok güzel görünüyorsun." Adem elması sallanırken bakışları çıplak bacaklarıma kaydı.

Tamam, daha fazla dayanamadım, çok tatlıydı. Benden hoşlanmasına rağmen beni asla incitmek istemediğini söylemişti, bu yüzden muhtemelen bundan bir şey çıkmayacaktı, ama yine de kendimi ortaya koyacak ve görecektim.

"Benimle dansa gelir misin?" Ağzımdan kaçırdım. "Yani, eğlenceli olmayacak çünkü dokunmamak için çok dikkatli olmamız gerekecek ve eğer başka biriyle gitmek istersen bunu tamamen anlarım ama-"

"Evet." Sırıtarak laf kalabalığımı kesti.

Eden arkamdan ciyakladı ve ben de yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamadım. Normal şey bu muydu? Bana kesinlikle normal pastadan bir dilim gibi geldi. Belki tamamı değil ama bir dilimi Ayden'a yeterdi.

Bana sarılacakmış gibi öne doğru bir adım attı ama sonra vazgeçti ve boştaki elimi sıkmak için uzandı.

Sıkı sarıl.

"Haftaya görüşürüz," dedim ona aptalca bir gülümsemeyle.

"Ya da yarın işten sonra gelebilirsin. E. Ariyon ve ben kurabiye pişiriyoruz. Tuhaf bir geleneğimiz var. Hayes de orada olacak."

Eden'a baktım ve o da başını salladı.

"Görüşürüz o zaman," dedim ona ve sonra Eden'la birlikte okula doğru yürürken elimde kırmızı gül buketi vardı.

"Oh. Benim. *Fae*. Bu çok bayıltıcıydı." Eden topuklarının üzerinde zıpladı.

Kıkırdadım, süper seksi bir adamı dansa kaldırmanın heyecanını üzerimden atamıyordum. Oldukça bayıltıcıydı. Onu çiçeklerle görmüştüm ve kabul ettim. Partisinde duygularını itiraf ettiği ama aynı nefeste bu konuda hiçbir şey yapmak istemediğini söylediği garip konuşmamızdan sonra, bunun bizi nereye götüreceğinden emin değildim ama umurumda değildi. Dansa kesinlikle birlikte gidecektik!

Günün ilk üç dersi oldukça sorunsuz geçti. Elbisemle yapamadığım için silah eğitimi için kıyafetlerimi değiştirmek zorunda kaldım ama öğle yemeğine kadar sevimli bir doğum günü kızı gibi görünmeye ve hissetmeye geri döndüm. Ariyon'la dersim yoktu çünkü o benden farklı bir uzmanlık alanındaydı ve Usta Şifacıydı ama itiraf etmeliyim ki onu öğle yemeğinde görmeyi umuyordum. Öğle yemeğimi aldıktan sonra çimlerin üzerindeki normal yerimde yemeğimi yedim ve etrafta onu aradım.

Blair'in masasına bakıp duruyordum. O oradaydı ama Ariyon yoktu.

Hmm, belki geç saate kadar kalması gerekmiştir.

Eden'a, "Tarihten önce kütüphaneye gideceğim, kraliyet ailesi soyları hakkında bir kitap bulabilir miyim diye bakacağım," dedim. Bane kraliyet ailesi hakkında onunla henüz konuşmamıştım, bu konuda kendim daha fazla bilgi edinmek istiyordum.

Başını salladı, Yanric'e günlük öğle yemeği artıklarını yedirdi ve onun ne kadar iyi bir çocuk olduğunu söyleyerek mırıldandı.

"*Gelmemi ister misin?* Yanric kemirirken sordu.

Hayır. Bir ağaca tüneyin. İhtiyacım olursa ararım.'

Elimde çiçeklerim ve sırt çantamla ayağa kalktım ve hızlı adımlarla kütüphaneye doğru yürüdüm. Sarmaşıklarla kaplı bir kapının önünden geçerken bir ıslık sesi duydum. Durdum ve etrafıma bakındım.

"Şşşt," dedi ve kapının aralık olduğunu görmek için daha yakından baktım; aralıktan Ariyon'u gördüm. Elinde içki şişesine benzeyen bir şeyle yerde oturuyordu.

Midem bulandı ve açık kapıdan içeri süzölüp ona doğru yürüdüm.

Ben yaklaşırken kalbini tuttu. "Işık beni korusun, sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın."

Kelimeleri hafifçe geveliyordu ve endişe kemirmeye başladı. "Ariyon, sarhoş musun?"

Elindeki şişeye baktı ve omuz silkti, "Biraz. Çok çabuk geçiyor, özellikle de iyileştirirsem."

Burada neler olup bittiğinden emin değildim, bu yüzden sırt çantamı ve çiçeklerimi yere bıraktım ve sonra ayak bileklerimi çaprazlayarak yanına oturdum. Bir arkadaşına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Kendi sarhoşluğumu iyileştirmek istediğimde aslında hayatımdan günler çalmam çılgınca değil mi?" Bir kahkaha patlattı ve kaşları daha da çatıldı.

Bu iyi değildi. Karanlık bir yerdeydi.

"Babanı iyileştirmek muhtemelen benden yıllar aldı," diye düşündü ve o anda ağlamak istedim. Kendi ölümlülüğünden o kadar rahat bahsediyordu ki, ama belli ki bu onu rahatsız ediyordu. Olması gerektiği gibi.

"Çok özür dilerim, bilmiyordum. Bilseydim asla sormazdım," diye sızlandım.

Bana döndü, uzanıp bir parmağını dudaklarıma götürdü ve nefesim kesildi. Ah, bana ne kadar rahat dokunuyordu - her seferinde hayatımın en heyecan verici anlarını yaşadığımdan haberi var mıydı?

"Yine de yapardım," diye fısıldadı ve parmağını dudaklarımdan çekip ellerini tekrar kucağına koyarken sertçe yutkundum. Betonun üzerinde duran güllere baktı. "Bunlar kardeşimden mi?"

Başımı salladım ve kehribar rengi şişeden derin bir yudum alarak kıkırdadı. "Onu iyileştirmeme izin vermeyeceğini biliyorsun değil mi?"

Bu yüzden geri dönmesi bu kadar uzun sürüyor, çünkü bunun neye mal olduğunu biliyor."

"Ayden'e benziyor," dedim ve Ariyon da başıyla onayladı.

"Bazen akraba olduğumuza inanamıyorum. Sanki biz anne karnındayken o benden tüm iyiliği kapmış gibi."

Kıkırdadım. "Çok nazıksınız."

Ariyon bana sert bir bakış attı.

"Kendi tarzında," diye ekledim ve ikimiz de güldük. Oh Light, o derin kahkaha midemi altüst etti. Saçları ve tüm kişiliği bir yana, Ariyon'un gülüşü ikizinden farklı olan tek şeydi. Ayden'in gülüşü daha hafifti, bir bakıma daha yüzeyseldi. Bunu sık sık kullanırdı. Ariyon'un ki ise örümcek ağlarını parçalamak gibiydi, hışırtılı, derin ve zorlukla görülebiliyordu. Bu ona eşsiz bir nitelik katıyordu. Ariyon'un gülüşü, kahkahası, çelik bakışları... Sanki içlerinde sihir vardı ve bunları kullandığında üzerimde güç sahibi oluyorlardı.

"Ariyon, sana bir şey sorabilir miyim?" Ona baktım, o da bana baktı, uzun sarı saçları çenesine düşmüştü. Uzanıp ellerimi gezdirmek istedim ama kendimi tuttum.

Başını salladı.

"Neden iyileşmeyi bırakmıyorsun? Uzun bir hayat yaşa ve sahip olduğun bu büyük armağanı unut. Bu harika bir şey, evet, ama hayatın pahasına değil."

Sanki ona zehir içmesini söylemişim gibi bana kaşlarını çatı. "Ama başkaları pahasına mı? Hayatım boyunca yüzlerce hayat kurtarabilirim, binlercesini iyileştirebilirim, sayısız insanın acısını dindirebilirim. Neden benim hayatım onlarınkinden daha değerli? Değmez."

O zaman fark ettim ki Ayden asil davranışlarını açıkta sergiliyordu, ama Ariyon'un ki sadece gizliydi, ama çok daha büyük bir şekilde.

"Takdire şayan, ama..." Başka ne diyeceğimi bilemiyordum, bir gün erken öleceği düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Özellikle de babamın bu işte bir rolü olduğu için.

Benim için yaptığı her iyileştirmenin bir bedeli vardı. Bunu düşünmek beni hasta ediyordu.

Ariyon içini çekti. "Anlamıyorsun Fallon, biri acı çektiğinde bunu *hissede biliyorum*." Bana yaklaştı ve bir yumruk yaparak göğsüne vurdu. "Teyzem kolunu kavradığında, çektiğin acıyı *hissettim* ve o anda onu öldürmek istedim," diye hırladı.

Nefesim kesildi ve daha da yakınımaya eğildi. "Ve tek istediğinin normal olmak, sevmek, öpülmek olduğunu söylediğinde... Bunu ben de kalbimde hissettim, bir davet gibi."

Öne doğru eğilip dudaklarını yanağıma değdirdi ve başımı döndüren bir sersemlik kapıldım.

Nefesim kesildi. Ne yapıyordum ben? Az önce Ayden'i dansa davet etmişim ve Ariyon sarhoştı, avluda yanağımı öpüyor, kulağıma tatlı sözler fısıldıyordu. Dansa Blair'le gidiyordu. Bunların hepsi yanlıştı.

"Az önce Ayden'i Kış Güzelleri Balosu'na davet ettim!" Ağzımdan kaçırdım ve Ariyon sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

Arkasına yaslandı, şişesinden derin bir yudum aldı ve yavaşça başını salladı. "Muhtemelen en iyisi bu."

Muhtemelen en iyisi için? Az önce ne oldu? Aramızda sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sessizlik oldu ve sonra Ariyon ayağa kalktı. "Sanat atölyemi görmek ister misin?" diye sordu ve avlunun ortasındaki binayı işaret etti.

O bir sanatçı mıydı? Hiçbir fikrim yoktu. Gitar çalıyor, şarkı söylüyor ve şimdi de sanat mı? Onu pek tanımadığımı fark ettim. Sınıfa gitmeme daha birkaç dakika vardı ve ben de başımı sallayarak çiçeklerimi ve sırt çantamı alıp ayağa kalktım.

Kütüphaneye başka bir zaman gitmem gerekecek.

Ariyon'u binanın etrafında takip ederek, içkiyi bir çöp kutusuna atmasını ve ardından sarhoşluğunu iyileştirir gibi görünürken avuçlarının sihirli girdaplarla aydınlanmasını izledim.

Siyah tuğlalı binaya tırmanan sarmaşıkların arasına gizlenmiş kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Önce bayanlar," dedi, tamamen aklı başında ve en ufak hakaret izi olmadan.

"Bunun hayatından kaç güne mal olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Muhtemelen bir hafta," diye düşündü ben içeri adım atarken ve sonra nefesi kesildi.

Stüdyo yaklaşık üç kat yüksekliğinde geniş bir açık alandı ve duvarın her bir parçası bir resimle kaplıydı. Çiçekler, hayvanlar, arkadaşlar, okul, kraliçe, ben...

Isariah'taki kulübemizde babamın cansız bedeninin üzerinde gezinen gözlerimi kocaman açarak resmime doğru . "İyileşmenin resmini mi yaptın?" Şaşkınlıkla sordum.

Ariyon benden sanat atölyesini görmemi istediğinde ne düşündüğümü bilmiyordum ama bu değildi.

Sadece başını salladı. "O küçük piçi de boyadım." Başka bir resmi işaret etti ve Yanric'e benzeyen resme sııttım. Bu resimde kuyruğu yanıyordu.

"Gitarıma kaka yaptı," diye itiraf etti Ariyon ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamadım. Eden'in bir resmi vardı: parlak kızıl saçları renklendirilmişti ve avlunun karşısındaki Hayes'e yıldızlı gözlerle bakıyordu. Bir başka resimde Blair'in başında bir taç vardı ve burnu kalkıktı. Bir diğesinde ise ben, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken çıplak elime hüznle bakıyordum.

Unutulmayacak kadar güzellerdi.

"Ariyon, bunlar inanılmaz. Benim göremediğim bir şekilde dünyayı görüyorsun," diye itiraf ettim. İnanılmazdı, bu yeteneğini sakladığını hiç bilmiyordum.

"Teşekkür ederim." Utangaç bir ifadeyle "Teşekkür ederim" dedi ve ben de arka duvara doğru yürüdüm. Tepeden tırnağa kömürleşmiş siyah tuğla üzerine beyaz çetele işaretleriyle kaplıydı. Yüzlerce çetele işaretinin üzeri çizilmişti.

"Nedir bu?" diye sordum.

Ariyon ince bir boya fırçası aldı ve beyaz boyaya batırdı. Üzerine yürüyerek beş rakamın üzerini çizdi. "İyileşmek için kaç gün ya da hafta harcadım. Elbette bu bir tahmin. Sarhoşluğu iyileştirmek muhtemelen beş gün sürmüştür."

Kendi ömrünü saydığını fark ettiğimde yüzüm düştü. Başkaları için nelerden vazgeçtiğini düşündükçe acı kalbimi tırmaladı. Babam için. Benim için. "Onları bu şekilde saymamalısın. Ya da onlara bu kadar açık bakmamalısın. Bu iç karartıcı."

Gözlerimi kırptım ve yanağımdan aşağı tek bir damla yaş süzüldü.

"Neden olmasın? Ölümünden korkmuyorum. Beş yaşındayken Maven iyileştirme büyüm kendini gösterdiği anda, neye bulaştığımı biliyordum."

Yüzümü ona döndüğümde uzanıp çıplak eliyle yanağımdaki yaşı sildi ve başımı iki yana sallamama neden . "Bana dokunurken ne kadar rahat olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Kıkırdadım. "Babam bana bir adım yaklaştırmaya korkuyor ve sen sadece..."

O anda gözleri griden maviye döndü. "Seni temin ederim ki bu çok kasıtlı bir şey Fallon."

Ders zili çaldığı sırada dudaklarımı yaladım ve sertçe yutkundum. Buradan çıkmam gerekiyordu. "Gitmeliyim. Bu stüdyo harika."

Başını salladı ve kahverengi kâğıda sarılı küçük, yassı, dikdörtgen bir nesneyi almak için uzandı. "Sonsuza dek kalacak bir şey. Mutlu yıllar, Fallon."

Sonsuza kadar sürecektir bir şey mi? Bana bir hediye mi aldı?

Hediyeyi aldım, güllerimle uğraşırken çantama attım ve hızla stüdyosundan çıktım.

Aklımın karıştığını söylemek hafif kalırdı. Benden nefret ediyor gibi görüldüğü zamanlarda Ariyon'u daha çok seviyordum. Çünkü bu yeni Ariyon çok daha kafa karıştırıcıydı.

O gece yemekten sonra ben odamda yalnızken ve Yanric ava çıkmışken, Ariyon'un bana verdiği hediyeıı çıkardım. Kahverengi kâğıdı açıp, şu anda komodininin üzerindeki bir bardak suyun içinde duran, kardeşinin bana verdiği güllerin neredeyse aynısı olan kırmızı gül bakıp gülümsedim.

Sonsuza kadar süreceğ bir şey. Şimdi anlam kazandı. Bir tablodaki güller asla ölmez.

O gece zar zor uyudum.

ON BEŞ

Ertesi gün işten sonra Eden ve ben, bu kurabiye pişirme her neyse, onun için Ayden ve Ariyon'un evine gittik. Ön bahçeye girdiğimizde, sadece bir hafta önce arka bahçede olanları hatırladım. Nightling'lerin saldırdığı gece.

Eldivenlerimi dirseklerimin üzerine çekerek dişlerimin arasından hava üfledim. Eden kapıyı çaldı ve Ayden tek koltuk değneğine dayanarak kapıyı açana kadar bekledik. "Üzgünüm, uşak bugünlük gitti," diye hırıldadı.

Eden alay etti. "Ve kendi ön kapınızı açmak zorunda kaldınız? Trajik."

Ben buna sııttım ve hatta Ayden bile Eden'ın bu esprisine gülümsedi. "Piştikten sonra muhtemelen bulaşıkları yıkamam gerekecek çünkü hizmetçi çocukla birlikte izinde. *Bu çok* trajik olacak," diye ekledi Ayden.

Başımı salladım - en azından ne kadar ayrıcalıklı olduklarını biliyorlardı.

İçeri girdik ve lüks mekânı ilk kez görmüyordum. Ayden'le bu ön odayı ziyaret etmiştik ama yemyeşil krem rengi kanepeler ve altın desenli zengin fayanslar beni hâlâ şaşırtıyordu.

"Sen ve Ariyon burada yalnız mı yaşıyorsunuz?" Mutfaktaki seslere doğru topallayarak ilerlerken sordum.

"Evet. Bizi büyüten saray dadımız Ilana, geçen yıl on sekiz yaşımıza bastığımızda emekli oldu."

Vay canına, koca ev kendilerine kalmış. Hayal bile ed. Ayrıca bir "saray dadısı" tarafından büyütülmeyi de hayal edemiyordum ve her nasılsa ikisini de yetim bırakan Marissa olduğu için bu benim suçummuş gibi geliyordu.

"Doğum günün iyi geçti mi?" Ayden yanıma kaymak için yavaşladı ve Eden hızlı adımlarla önden mutfığa doğru yürüdü.

Başımı salladım. "Babam meşhur ekşi mayalı ekmek kasesi çorbasını yapardı."

Ayden sırttı ve midem altüst oldu. "Kulağa harika geliyor."

"Peki bu kurabiyeler de neyin nesi? Bir şey mi kutluyoruz?"

Ayden durdu, yüzü biraz düştü. "Tamamuyarayım, bu senin için biraz tuhaf olabilir..."

Dondum kaldım, kendimi korkunç bir şeye hazırladım.

"Dün senin doğum günündü biliyor musun? Babanın seni Isariah'ın kapılarında bulduğu gece?"

Ona hikayeyi anlatmıştım. Başımı salladım.

"Marissa Bane seni doğurduktan hemen sonraki gün anne ve babamızı öldürdü. Annemle babamı hatırlamak için annemin kurabiye tarifini yapıyoruz."

Bir an için tüm vücudum korkudan kızardı. Beni ailelerinin anma gününe mi davet etmişlerdi?

"Ben... burada olmamalıydım," dedim. Ariyon dün bu yüzden mi içiyordu? Yetim kaldığı gün yaklaşıyordu.

Ayden uzandı ve örtülü omuzlarımı kavradı. "Fallon, benim sende gördüğümü sen neden kendinde göremiyorsun?"

Bu, ciğerlerimdeki havayı boşalttı ve onun çelik bakışlı bakışlarıyla karşılaştım.

"Sen annen değilsin ve onun yaptıklarından sorumlu değilsin. Ariyon ve ben bunu senin üzerinde tutmuyoruz. Bu yüzden,

sadece... bırak ," dedi.

Bırak . Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı, özellikle de onun hâlâ hayatta olduğunu bildiğim için. Bu düşünmek bile istemediğim bir şeydi, bu yüzden bu düşünceleri içimin derinliklerine kilitledim. Gelecekteki Fallon'un endişeleneceği bir sorun.

Sonra bakışları bu yakınlıkta dudaklarıma kaydı ve iç çektim.

Onu öpebilmeyi ne kadar isterdim. Bana acı verecek miydi yoksa Ariyon'un bana dokunduğu zamanki gibi zevk mi hissedecektim görmek için. O zaman kiminle birlikte olmam gerektiği konusunda her şey çok açık olurdu. Ayden beni istiyordu, nazikti ve eğer dokunabilseydik, onu seçeceğime emindim.

Ama bunu düşünürken bile bunun doğru olduğundan emin değildim. Ariyon'da açıklayamadığım daha derin bir şeyler vardı, Ayden'in söylediği tüm tatlı şeylerin yanında sönük kalan bir şeyler. Şu anda iki kardeş hakkında böyle şeyler düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum. Zaten anlamsızdı çünkü Ariyon açıkça Blair'i seçmişti. Benimle flört etmesi ya da dün sanat atölyesinde her ne olduysa, sarhoş ve depresyonda olduğu içindi.

Ayden'in dudaklarına baktım, dudaklarını yaladı ve omuzlarımı sertçe sıktı. "Seni öpebilmeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" diye itiraf etti ve dizlerimin bağı çözüldü.

Ben de dudaklarımı ıslattım. "Belki yapabilirsin. Belki Ariyon'da olan şey sende de vardır."

Başını salladı. "Belki." Sonra hayal kırıklığına uğramış bir bakışla omuzlarımı bıraktı. "Ya da belki de değil."

"Abi, bunları yakıyorum!" Ariyon'un panik içindeki sesi mutfaktan geldi ve Eden kahkahalara boğuldu.

Duman kokusu odayı doldurdu ve Ayden topallayarak mutfağa gitti.

Onların mutfağı bizimkine hiç benzemiyordu. Uzun, temiz, beyaz taş tezgâhlar ve uyumlu beyaz dolapların yanı sıra gazlı bir ocak ve fırın vardı. Ariyon fırının üzerine eğilmiş, düz metal bir fırın tepsisiyle havalandırırken

Eden kararmış halkaları çıkarmak için eldiven kullandı. Ben öksürerek ciğerlerime duman kaçmasını önlemeye çalışırken Ayden topallayarak pencereye gitti ve camı açtı.

Ariyon öfkeyle bana baktı ve yanmış kurabiyeleri bana uzattı. "Bu Ilana olmadan yaptığımız ilk yıl. Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Pişirmek, yemek pişirmek değil, ve evet yaparım." Ne de olsa babamın kızıyım ve o harika bir fırıncıydı.

"Tarifi sende var mı?" Duman dağılırken sordum.

Ariyon kurabiyeleri çöp kutusuna attı ve bana koruyucu şeffaf bir kılıfın içinde narin bir kağıt parçası getirdi.

Kâğıdın köşesi yırtılmış, parmak izleri ve leke izleriyle kaplanmıştı ama orada güzel bir kayan yazıyla tarifi yazıyordu.

Rune'un /amous kurabiyeleri

3 su bardağı yulaf

1 fincan si/ted /un

1 su bardağı o/so/teneke tereyağı

2 yumurta

1 su bardağı süt

1 fincan esmer şeker

Yarım fincan beyaz

şeker Bir tutam tuz

³/₄ fincan ceviz

2 su bardağı çikolata talaşı

1 çay kaşığı kabartma tozu

¹/₂ çay kaşığı vanilya fasulyesi ezmesi

**Bir tutam o/koşulsuz sevgi*

Fırını orta ısıda /veya 11 dakikaya ayarlayın.

Son maddeyle birlikte boğazımda bir yumru oluştu ama kendimi tuttum.

"Karıştırma kabı mı?" Ben sordum ve Ariyon bana cam tabağı verdi.

Tezgah malzemelerle delik deşik olmuştu. Eldivenlerimi çıkarıp köşeye koydum, burada kimsenin bana kazara dokunmayacağını biliyordum.

Sonra çalışma moduna geçtim, malzemeleri ölçüp ekledim.

Kapı çalındığında Ariyon'a "Fırın çok yüksek, orta dereceye çevir," dedim.

"Bu Hayes," dedi Ayden. ", E."

Ayden ve Eden mutfaktan çıktıktan sonra sadece Ariyon ve ben kaldık.

"Yumurta?" Diye sordum ve o anda , yumurtaları bana uzattı. Yumurtaları Ayden'in yaptığı gibi tezgâhın üzerine koymak yerine, ben çıplak avucumu onunkinin altına koyana kadar bana uzattı. Yumurtaların avucuma düşmesi ve o çekilirken parmaklarının yumurtaların üzerinde gezinmesi, hayatımda deneyimleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi.

"Süt," dedim ve o da yanıma geldi, kolu dirseğime değdi.

Hayatım boyunca yaşadığım tüm korkular Ariyon'la birlikte yoktu, saçlarımdan bir tutam kopup ona degecek mi, dirseğime çarpacak mı gibi. Onunlayken kendimi çok özgür hissediyordum, normal olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordum.

"Rune Anne'nin meşhur kurabiyeleri için hazırım!" Hayes mutfağa girerken bağırdı ve Ariyon benden uzaklaşıp en iyi arkadaşına sarıldı.

İşime devam ettim, karıştırdım ve malzemeleri ekledim. Aslında kafamda kurabiyelere onları sevdiğimi söylemişim ve bu konuda kendimi aptal gibi hissediyordum ama tarifi eksik kalmasını da istemiyordum.

"*Bunlardan birini bana ayırsan iyi olur,*" dedi Yanric ve başımı kaldırıp onu pencere kenarında gördüm.

"*Kaybol. Sonra görüşürüz,*" dedim ve başımı tekrar eğerek ıslak hamuru babamın bana öğrettiği gibi iki inç aralıklarla kurabiye tepsisine kaşıklamaya başladım.

"*Geçen sefer partide olanlardan sonra olmaz. Hayatta olmaz, bütün gece buradayım,*" diye itiraz etti Yanric.

"*Tamam, dışarıda kal lütfen.*

"*Işığın prensleriyle takılırken küçük Nightling tanıdığından utanıyor musun?*" diye alay etti.

Yakındaki bir mutfak bıçağını kavradım ve Yanric'e Ona doğrulttuğumda ölüm bakışları attı.

O akıllıca uçup gitti ve ben sııttım. Bizim için işe yarayan bir aşk-nefret ilişkimiz vardı.

"Fırın için hazır!" Bıçağı bırakıp kurabiye tepsisini elime alarak anons ettim.

Ariyon fırını açtı ve kurabiyeleri ona uzattım, tepsiyi ellerine bıraktığımda parmaklarımız birbirine değdi ve Ayden'in bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissedebiliyordum.

Bunu bilerek yapıyordu.

Yüzüm kızararak ellerimi yıkamak için yürüdüm ve eldivenlerimi tekrar giydim.

Kapı bir kez daha çalındı.

"Yemek teslimatı," dedi Ayden ve almak için tekrar topallamaya başladı ama ben araya girdim.

"Bana bırak, dinlenmen gerek."

"Ben bakarım." Ariyon beni atlattı.

Havada bir gerginlik vardı, belki de ben hayal ediyordum, ama Ariyon ve Ayden oldukça sinirli bakışlar paylaşıyor gibiydiler. Birkaç dakika sonra hepimiz yemek masasının etrafına oturmuştuk, ortada dev bir kâse makarna ve köfte ile yabani marul salatası vardı.

"Yemek yapmıyor musun?" Kendime biraz makarna servis ederken Ayden'e sordum.

Ariyon güldü. "İlana on altı yaşımızdayken, bizi ayrılışına hazırlamak için bize öğretmeye çalıştı. Neredeyse bizi çiğ tavukla zehirliyordu."

Ayden kardeşine sıırttı. "Doğru, berbat bir aşçıyım ama yerel restoranları desteklemeyi seviyorum."

Buna hepimiz güldük. Çok diplomatik bir cevaptı. Yemek çok lezzetliydi ve on bir dakika sonra kurabiyeleri fırından çıkarmak için ayrıldım. Fırını kapattım ve kurabiyeleri tezgâhın üzerine koydum ki arkamda birinin olduğunu hissettim.

"Onunki gibi kokuyorlar." Ariyon'un sesi derin ve yoğun duygularla doluydu.

Döndüğümde bana veremediğim bir bakışla baktığını gördüm. Annesinin tarifi olan bu kurabiyeler -hakkım olsa da olmasa da- kendimi berbat hissediyordum.

Ona yaklaşırken zorlukla yutkundum. "Söylenmesi gerekiyorsa... öz annem adına, ailenize yaptıkları için gerçekten çok üzgünüm."

Şaşkınlıkla bana baktı, bir çatalla bir kurabiyeyi tepsideen kaldırdı ve bu sırada kurabiyenin yarısını parçaladı. "Onun yaptıklarının sorumluluğunu almak zorunda değilsin Fallon. Her zaman söylediğin gibi, sen gerçek bir Bane değilsin."

Yorumu masumdu ama aynı zamanda beni endişelendiriyordu. Ben bir Bane'dim, insanların beni babamın soyadıyla çağırması ya da bana farklı davranması için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir tanıdığım vardı ve Kül ve Gölge Evi'ne ait olan bu büyüü taşıyordum.

Ama ben daha fazla şey söyleyemeden kurabiyenin yarısını ağzına attı ve gözlerini kapatarak inledi.

"Ayden, buraya gel!" diye mırıldandı dolu bir ağızla.

Ayden bir şeylerin ters gittiğini düşünerek aceleyle içeri girdi,

Ariyon kurabiyenin kalan yarısını ağzına attığında. Yaklaşık iki saniye çiğnedi ve sonra Ayden inledi. "Çooooook güzel. Tıpkı anneminki gibi!"

Sırıttım ve Ayden heyecanla koşarak yanıma geldi ve beni kucağına aldı. "Sen harikasın-"

Vücudumdan acı dolu bir sarsıntı geçerken çığlık attım. Beni hemen yere bıraktı ve ben de yere yığıldım, bacaklarım altımda katlandı.

"Fallon!" Bedenim onun altında sarsılırken Ayden inledi. "Çok özür dilerim. Unuttum ve... kendimi kaptırdım."

Kolunun yan tarafı üst koluma tam temas etmişti. Tenimden ter boşandı ve başımı salladım. "Ben iyiyim." Küçük bir gülümseme yaratmayı başardım ama lanet en kötüsünü yaparken mide bulantısı içime doldu.

Ayden'in gözlerine baktım ve kendi kalp kırıklığının oraya yansıdığını gördüm. Bana Ariyon gibi dokunamıyordu ve sahip olduğumuz her türlü gelecek o anda yok olmuştu. Huysuz ikizden bahsetmişken, saniyeler içinde ayaklarımın dibindeydi ve iyileştirici ellerini ısıtıyordu.

"Hayır," diye hırladım ona, acı içinde titriyordum.

Kaşlarını çattı. "Neden sen? Acı çekiyorsun, bunu *hissede biliyorum*."

uzandım dışarı ve tuttum ellerini , ittim onları benden uzakta. "Ariyon Madden, yaşayacak daha az hayatın olmasının sebebi ben *olmayacağım*." Ondan bir daha asla şifa kabul etmeyecektim, kaç gününü kaybettiğini saydığı o duvarı gördükten sonra değil.

Vücudum bir başka sarsıntıyla seğirirken bana öfkeyle baktı.

"Ne yapabilirim ki?" Ayden üzerimde durduğu yerden sızlandı, suçluluk duygusu yüzüne yansımıştı.

Şu anda utancımdan ölmek istiyordum; mükemmel bir geceyi mahvetmiştim. Sinirli bir kahkaha attım. "Bu her zaman olur, çocuklar." Bunu önemsizmiş gibi gösterdim. "Eve gidip serin suda ıslandıktan sonra iyi olacağım. Yine de gitsem iyi olacak." Alnımda boncuk boncuk ter vardı ve bayılacakmış gibi hissediyordum ama Ayden'in beni ne kadar incittiğini bilmesini istemiyordum. Eden ve

Hayes onun arkasından mutfağa bakıyordu ve en iyi arkadaşımın yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Birden Yanric dumanlı siyah bir gölge olarak odaya girdi ve önümde cisimlendi.

"*Kimi öldürmek zorundayım?*" diye homurdanarak odadaki diğerlerine baktı.

Vücudum tekrar sarsıldı. "*Hiç kimse, bu bir kazaydı.*"

Ariyon kardeşine, "Ben Ember'i alıp Fallon'u eve bırakacağım," dedi. Ember onun atıydı ve beni eve bıraktığı için minnettardım çünkü o anda yürüyebileceğimden emin değildim.

Ayden sadece başını salladı, ben titrek bacaklarımın üzerinde dururken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kurabiye partinizi için özür dilerim," dedim ona.

Ayden şu anki durumuma üzülmüş görünüyordu. ". Tıpkı anneminkiler gibiler. Muhtemelen kurabiye partisini sen yaptın." Bana zoraki bir gülümseme verdi.

Sahip olduğum oyunculuk becerisinin her zerresiyle acımı gizleyerek karşılık verdim.

Eden, "Ben de geleceğim," diye teklif etti ama ben yine sahte bir gülümsemeyle el salladım. "Asla olmaz. İyi eğlenceler ve daha sonra bana haber ver, geç saate kadar kalacağım," diye yalan söyledim.

Ön kapıdan çıkarken irkilmemeye çalıştım, Yanric üzerimden uçarken omzumun üzerinden el salladım.

Ne kadar kötüydü? Yürüyebilecek durumda mısın?" Yanric bana baktı. Biliyordu. Bunu hissedebiliyordu.

'*Ön tarafa çıkabilirim,*' dedim ve bu yalan değildi. Bunun ötesinde, emin değildim.

Kapıyı açtım, kendimi dışarı attım ve tam Ariyon Ember'in sırtına binerken arkamdan .

Acı verici bir sarsıntı beni sarstı ve sırtımdaki deri alev almış gibi yanarken dizlerimin üzerine zorunda kaldım.

"Tamam, bu çok aptalca!" Ariyon homurdandı ve atından sıçradı, elleri parlıyordu şifa büyü ile o var

bir adım yakınımda.

Ayağa kalktım ve suçlayıcı bir parmakla onu işaret ettim. "Beni iyileştirmek için benden izin alamazsın, Ariyon Madden. Ben yaşayacağım. Bu sadece acı."

Sanki kalbine masaj yapması gerekiyormuş gibi göğsünü tuttu ve bana mutlak bir acıyla baktı. "Neden?" nefes alarak bana yaklaştı. "Neden senin acına dayanamıyorum? Ben bunun için yaratıldım. Işık beni bu şekilde yarattı."

Başımı salladım. "Ve Işık da beni bu hale getirdi, dediğin gibi, bu benim bir parçam."

Kaşlarını çattı, başını salladı. "Işık seni mükemmel yaptı ve sonra lanetlendin. Bu farklı bir şey."

Işık seni mükemmel yaptı.

Ariyon'un söylediği bazı şeylerin kalbimi sızlatacak kadar tatlı olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Anlamını umursamadan omuz silktim. "Eğer bana yardım etmek istiyorsan, eve giderken beni Avis Eczacısı'na götür. Rahatsızlığımı hafifletecek bir tentürü var."

Üzerime bir acı daha çökerken irkildim ve Ariyon başını salladı, uzanıp beni göğsüne bastırdı.

Tüm vücudum onunkine yapışmıştı ve normalde lanetim bu şekilde aktif hale geldikten sonra beni mahvederdi ama onunlayken hiçbir şey acıımıyordu. Asla. Sanki beni rahatsız eden her şeyin ilacı oydu. Beni kaldırıp nazikçe atına bindirdi ve arkama geçip vücudumun etrafından dolaşarak dizginleri tuttu. Bir sarsıntıyla daha sarsıldım, onun bedenine çarpıyordum ve sonra yola koyulduk, gecenin karanlığında kasabanın içinden son sürat geçiyorduk, insanlar yanımızdan geçerken merakla bize bakıyorlardı.

Oraya vardığımızda Avis'in dükkânı kapalıydı ama Ariyon bir bekçi gibi yüksek sesle kapıya vurdu ve o da geceliğiyle kapıyı açtı. Yanındaki taş duvara yaslandım ve yanan kollarımı göğsüme sardım. Ariyon onun teyzesi olduğunu bilmiyordu. Yarı teyzesi, eğer öyle olsaydı

Böyle bir şey. Ama bu, Eden'a ya da babama bile söylemeden mezara götüreceğim bir sırdı. Bazı şeyler paylaşılamayacak kadar büyüktü, en güvendiğim arkadaşlarımla bile.

Hızla tükeniyordum, çok fazla enerji kaybediyordum ve uyku ihtiyacı hissediyordum ama acı dalgalarını durduramıyordum. Dalgalar birbiri ardına geldi ve Avis bana baktığında gözleri fal taşı gibi açıldı ve kapıyı fırlatıp açtı.

"Ne oldu!" diye bağırdı Ariyon'a, sanki bu onun suçuymuş gibi.

"Kardeşim yanlışlıkla ona dokundu. Onun lanetini biliyor musun?" diye sordu. Bildiğim kadarıyla hiç tanışmamışlardı.

Başını salladı ve sonra şaşkınlıkla ona baktı. "Neden onu iyileştirmiyorsun?"

"Bana izin vermiyor," diye hırladı.

"Oh Light," diye nefes aldı, geri çekildi ve sonra tökezleyerek içeri girdim, bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim.

"Ağrı ve uyku için bir tentür yardımcı olabilir. Parayla çalışabilirim..." Ben teklif ettim.

"Ben öderim," dedi Ariyon hemen, cebinden bir deste bozuk para çıkararak.

Avis arka duvara doğru koşup küçük mavi cam şişelerdeki tentürleri çıkarırken ben de yan gözle Ariyon'a baktım. "Kendi paramı kendim öderim," diye uyardım onu.

Bıkkın görünüyordu. "Fallon. Bu kardeşimin hatasıydı ve biliyorum ki ilaç almanı ve neden olduğu rahatsızlığın bedelini ödemeni isterdi."

"Buraya geldiğimizi ona söyleme. Önemli bir şey olmadığını düşünmesini istiyorum," diye yalvarırken bir acı dalgası daha geldi. Ya onlar güçleniyordu ya da ben zayıflıyordum. Bu düşündüğümünden de kötü bir olaydı; Ayden bana sarılırken saçlarıma da dokunmuş olabilirdi.

"İç şunu!" Avis şişenin kapağını kapatarak odanın diğer ucuna uçtu. "Sadece bir yudum, tatlım, serttir."

Eldivenli elimle şişeyi nazikçe ondan aldım ve dudaklarıma götürdüm. Portakal, karanfil ve başka bir şeyin acı notaları dilimin üzerinde yıkandı ve yüzümü buruşturdum, yuttum ve ona geri verdim. Kapağını kapattı ve Ariyon'a verdi. "Bu onun acısını dindirecek ve uykusunu da getirecek. Onu eve götürmem gerekiyor mu?"

Ariyon başını salladı. "Onu sağ salim evine götüreceğim. Sana söz veriyorum." Saygısından dolayı hafifçe eğildi.

Avis başıyla onayladı. "Tamam o zaman, daha fazlasına ihtiyacın olursa haber ver," dedi ama daha şimdiden ayaklarımın üzerinde sallanırken uzuvlarımın uyuştüğunu hissediyordum.

"Vay canına, bu iyi bir şey," diye mırıldandım ve Ariyon Avis'e bir deste para uzattı.

"Asil işleriniz için, uygun gördüğünüz şekilde kullanılmak üzere bir bağış." Adam ona göz kırptı, o da gülümsedi.

"Az önce ilacımın parasını mı ödedin?" Ariyon elini arkama atıp beni Ember'ın beklediği yere götürürken biraz geveledim.

Ariyon beni ata bindirirken Avis arkasından seslendi. "Centilmen ol Ariyon Madden, teyzeni çok iyi tanıyorum," diye tehdit etti.

"Evet, hanımefendi," dedi sertçe ve arkama oturarak beni göğsüne bastırdı.

Avis'in Ariyon'u tehdit etmesine güldüm. Sanki o benimle bir şey yapmak istermiş gibi. O Blair'le dansa gidecekti, ben de Ayden'la. Ya da bu geceden önce öyleydim. Şimdi ne olacağını kim bilebilirdi ki? Muhtemelen benimle bir daha asla konuşmak istemeyecekti.

Ariyon'un omzuna yaslanıp güçlü çenesine bakarken, yavaş ve istikrarlı bir şekilde at sürmeye başladık, at toynaklarının şakırtısı beni rahatlatıyordu. "Ben hiç öpülmedim," diye kaçırdım ve anında pişman oldum.

Bu şey gerçek serum muydu? Kraliçenin büyüüne çok benziyordu ama bu aynı zamanda tüm vücudumu uyuşturarak havada süzülüyormuşum gibi hissettiren mucizevi bir etkiye sahipti.

"Tahmin etmiştim." Ariyon sırttı, sanki bu itiraf hoşuna gibi bana baktı.

Kaşlarını çatarak ona baktım ve dudağımı dramatik bir şekilde bktm. "Beni istemeyen ağabeyimin bana dokunabilen tek kişi olması hiç adil değil."

Ariyon bana karşı sertleşti, başını eğerek bana baktı ve dudaklarımız tehlikeli bir şekilde birbirine yaklaştı. "Seni istemediğimi mi sanıyorsun?" Gözlerinde acı vardı ve uykunun beni altına çektiğini hissetmeye başlamıştım.

"Benim kaderimde karanlık var. Kimse beni istememeli," diye mırıldandım göğsüne doğru, başım aşağıya doğru eğilmişti.

"Hey!" dedi yüksek sesle ve ona bakmak için çenemi kaldırdığımda göz kapaklarım açıldı.

Bana bakarken öfkeliydi. "ok arzulanıyorsun Fallon. Bu beni korkutuyor."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum ama aynı zamanda göğsüm uyuşmuştu, bu yüzden tek yapabildiğim sertçe yutkunmaktı.

"Peki ya karanlıkta kalırsam?" İnledim.

Yüzü asıldı. "O zaman gölgelerin içine atlayıp seni Işığa geri çekeceğim."

Ve böylece uyku beni aldı.

ON ALTI

Ertesi sabah hafif acıyan bir cilt ve yüzümden birkaç santim ötede göğsüme tünemiş Yanric ile uyandım. *"Baban çok endişelendi."*

İnledim. *"Yatağa nasıl girdim ben?"*

Avis'in evinde o tentürü içtikten sonra neler olduğunu çok az hatırlıyordum.

'Ariyon dün gece seni geri getirdi ve yatağına yatırdı. Sonra baban işten gelene kadar oturma odasında bekledi ve her şeyi açıkladı.'

Oh Fae! Ne kadar utanç verici.

Doğrudum ve Yanric göğsümden atladı. Hazırlandıktan sonra mutfağa geldim ve tezgahın üzerinde tentür şişesini ve ocakta yemek pişiren babamı gördüm.

"Hey, baba."

Döndü; endişesi yüzüne kazınmıştı. "Sen iyi misin? Seni kontrol etmeye çalıştım ama baygındın. Ariyon tentürden olduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Tamamen bir kazaydı; kendimi çok aptal hissediyorum. Arkadaşlarımla geçirdiğim çok eğlenceli bir geceyi mahvetti. Ama tentür hayatımı kurtardı."

Dramatik bir iç , kaşları hâlâ endişeyle birbirine çarpıyordu. "Böyle nazik bir kadın için çalıştığın için şanslısın. Batı Yakası'nda bir eczacıya ihtiyacımız var. Ona teşekkür etmeliyim."

"Tanıdığım en iyi insandır," diye kabul ettim.

Babam önüme biraz taze meyve ve sıcak mısır gevreği koydu ve gözlerimin içine baktı. "Bugün okula gidebileceğinden emin misin? Atlamaktan zarar gelmez."

Dün geceden sonra Ariyon, Eden ve Hayes'i görmek zorunda kalmayacağım için atlamak istedim ama kendimi iyi hissediyordum. Ayden'in hâlâ okulda olmamasına şükrediyordum çünkü henüz onunla yüzleşmek istemiyordum. Dün gece ikimiz de onun bana dokunamayacağını anladığımızda kurduğumuz o güzel şey yıkılmıştı. Şimdi nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu.

"İyiyim, söz veriyorum," dedim ona.

Yanıma oturdu ve merakla bana bakarak kahvaltısını yemeye başladı. "Eve geldiğimde Ariyon bana her şeyi anlattı ve ben de seni kontrol etmek için onunla birlikte içeri girdim. Gelişigüzel uzanıp yanağındaki bir tutam saçı çekti ve neredeyse onu yumruklayacaktım. Sana dokunabileceğini unutmuşum."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Evet, oldukça vahşi."

"Kıskandım," dedi babam. "O sana sarılabiliyor ama ben sarılamıyorum."

Uzandım ve elini sertçe sıktım. "Önemli olan düşüncedir," dedim ona ve o da bunun tam olarak doğru olmadığını bilerek başını salladı. Babamdan tam bir kucaklaşma harika olurdu. Ama bu asla olmayacaktı, bu yüzden bunu düşünmenin bir anlamı yoktu.

Eden beni kontrol etmek için yanıma geldi ve kahvaltıyı birlikte bitirip okula gittik.

Yürüyüşümüz sırasında ondan benimle aynı seviyede olmasını istedim. "Ben gittikten sonra ne kadar garip oldu?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Kötü yaralanmadığın konusunda oldukça iyi rol , ama Ariyon iki saat boyunca ortalıkta görünmeyince, babanın eve gelip bir şeyler açıklamasını beklediğini düşündük. Ayden sürekli aptal olduğunu ve düşünemediğini söylüyordu. Oldukça perişan durumda."

Hayal edebiliyorum.

"Onunla konuşup iyi olduğunu söylemem gerekecek. Olur böyle şeyler." Bu yüzden benimle dansa gitmekten vazgeçmesini gerçekten istemiyordum. Ondan hoşlanıyordum, gerçekten. Ama aynı zamanda dün gecedен sonra sallantılı bir zeminde olduğumuzu, muhtemelen bir şeyleri daha başlamadan öldüreceğimizi de biliyordum.

Başını salladı. "Ariyon gibi sana dokunamadığı için üzgün müsün?"

İçimi çektim. "Evet ve hayır." "Hayır mı?"
Kaşlarını çattı.

Aptalca bir nedenden dolayı Ariyon'un bana dokunabilen tek erkek olması hoşuma gidiyordu. Bu onu özel kılıyordu. Ama henüz bir çift olmamamıza rağmen böyle düşünerek Ayden'i aldatıyormuşum gibi . O kırılgan erken . Onu dansa davet ettim, evet dedi. Kurabiye yapıp akşam yemeği yiyelim dedi, evet dedim. Sonra vücudum bir dokunuşla yerde sarsılırken her şey alev aldı. İç karartıcıydı.

"Bilmiyorum. Sindirmem gereken çok şey var," diye itiraf ettim ve o da başını salladı. "Daha da önemlisi, Hayes'i dün geceki dansa davet ettin mi?"

Sırıttı. "Evet."

Yürümeyi bıraktım ve onunla yüzleştim. "Ve!"

"Evet dedi!" diye itiraf etti ve ikimiz de aşağı yukarı zıplamaya ve ciyaklamaya başladık.

Yolun geri kalanını gülerек ve kulaktan kulağa sırtarak okula doğru atladık, sadece ön kapılarda Ariyon'u gördüğümde durduk. Avucunda küçük bir şey tutuyordu ve gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Sınıfta görüşürüz." Eden göz kırptı.

Başımı salladım ve Ariyon'a doğru yürüdüm. "Hey."

Bu kadar garipti ki ölmek istedim ama dün gece hakkında konuşmak isteyebileceğini biliyordum. Sadece Ayden olmadığı için minnettardım.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Beni eve getirdiğin için teşekkürler."

"Bu Ayden'den." Beyaz bir peçeteye sarılı bir şey uzattı.
Ondan aldım ve kurabiyeye gülümseyerek açtım.
Sonra bana katlanmış bir not uzattı.
Notu alıp hızlı adımlarla uzaklaştıktan sonra "Sonra," dedi.
Tamam. Ariyon'un küçük ruh hali değişimlerine alışmaya
başlamıştım.
Sıcak. Soğuk. Sıcak. Soğuk.
Notu açtığımda Ayden'in düzgün el yazısını okudum.

Fallon,
Bütün gece dönüp durdum, seni incittiğim için acı çektim.
Çok özür dilerim. Bir daha asla . Söz veriyorum.
Kurabiyeler harikaydı, sana bir tane ayırdım. Tadı en tatlı
olan bir tutam sevgiydi. Umarım hala benimle dansa gitmek
istiyorsundur?
-Ayden

Hâlâ benimle dansa gitmek istediği kalbim heyecanla çarpıyordu. Kocaman bir gülümsemeyle kurabiyeden bir ısırık aldım, fındıklı çikolata aromasının tadını çıkardım ve notu düşündüm. Kâğıt üzerinde Ayden ideal bir erkekti. Tatlı, düşünceli, koruyucu. Bunu kim istemezdi ki?

Sonra avluya baktım, tam o sırada Ariyon siyah tuğla duvara yaslanmış, Blair'e gülümsüyordu. Ayden harikaydı, ama fiziksel bir ilişki olmadan ne kadar süre idare edebilirdi? Asla öpüşmeyecektik, asla çocuk sahibi olmayacaktık, asla sarılmayacaktık. Bu böyle sürmeyecekti.

Ama Ariyon'la hiçbir şey yapamazdım. Ben Blair Crawford değildim, seçkin bir aileden gelen ve evlenip tahta bir kraliyet mensubu. Onun resmini yaparken bile, ona bir kraliçe tacı koymuştu. Belli ki onu o şekilde görüyordu.

Her iki Madden de kalbimi kıracaktı ve bunu biliyordum; yapabileceğim tek darbeye hazırlanmak ve sahip olduğum günlerin tadını çıkarmaktı.

"EVET, FALLON!" Usta Clarke zafer çığlıkları atarken, ben bir kâğıt parçasını odanın bir ucundan diğerine sadece irademle uçurdum.

Sihrimin gelişiminden memnun bir şekilde sııttım. Ayden'la olan olayın üzerinden bir ay geçmişti ve o okula geri dönmüştü ve çok tatlıydı. Bu arada Ariyon ve Blair tam anlamıyla çıkıyorlardı ve bu lanet okulun her köşesinde rahatça öpüşürken bulunabiliyorlardı. Beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalıştım. Bana hiçbir zaman bir şey olacağına söz vermemişti ama kardeşinden gelen o notu ve kurabiyeyi bana verdiğinden beri değişmişti. Beni yine dışladı. Hiç yanımda değildi, hep Blair'leydi ya da beni görmezden geliyordu.

Her neyse. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı. Kış Güzelleri Balosu ve vize sınavım gibi.

"Ara sınavların pratik kısmını tekrar anlatır mısınız?" Clarke Usta'ya gergin bir şekilde sordum.

Kıkırdadı. "Vizeler okul dansı ile aynı gün. Yeteneklerinizi ölçmek için size birkaç görev verilecek ve kraliçe de Kraliyet Ordusu'na öğrenci alabilmek için bunları izleyecek."

"Ama benden nefret ediyor, o yüzden beni işe almayacak, değil mi?" Cesaretim karşısında kıkırdadı.

"Muhtemelen almaz."

Bu rahatlatıcıydı. Üzerindeki baskıyı biraz olsun azalttı.

"Eğer gördükleri hoşuna giderse, o öğrenciyi Gelecek yıl Genç Tugay'a katılacaksın. , okulda sizi mezun olduktan sonra ordusunda hizmet etmeye hazırlayan bir eğitim grubu."

Aslında kulağa hoş geliyordu ama bu okula Yıldızlı Şehir toplumunun işlevsel bir üyesi olmaya çalışmak için gelmediğimi anlamıştım. Onlar sadece benim karanlıkta kalmamı engellemeye çalışıyorlardı.

"Ayden'in içinde olduğu şey bu mu?" Onu sahada tam zırh ve alevli bir kılıçla antrenman yaparken görmüştüm.

Başını salladı. "Bunun daha gelişmiş bir versiyonunda, evet."

Onunla, sadece ikimizin zihnimizle odanın bir ucundan diğerine bir şeyler fırlatmaya çalıştığımız seçmeli ders saatimi bitirdim ve sonra Usta Şövalye ile grup seçmeli dersim için ayrıldım.

Tam dışarıdaki taze avlu havasına girmiştim ki Yanric alçaldı, yüzümün tam önünü kesti ve beni durmaya zorladı.

'Eden onunla kütüphanede buluşmanı söyledi. Usta Knight'la olan seçmeli dersin iptal edildi çünkü vize uygulaması için sahanın hazırlanmasına yardım etmesi gerekiyor. Omzuma tünedi ve ben de başımı sallayarak kendimi kütüphaneye doğru yönlendirdim.

Ben içeri adım atmadan hemen önce uçarak yakındaki bir söğüt ağacına tünedi. Kütüphaneci Bayan Silvers'a el sallayarak içeri girdim.

Eden'ı bulmam bir anımı aldı. Kankam bir köşeye sinmiş, tozlu, eski, siyah deri bir kitabı hızla karıştırıyordu.

"Ne ?" Yanına bağdaş kurup oturdum.

Geniş gözlerle bana baktı ve sonra sanki kulak misafiri olan birini arıyormuş gibi sağa sola baktı.

"Sen yapmadı söyle Ben sen vardı
kraliyet!" o fısıldadı, çığlık attı.

Yüzümü buruşturdum. "Ben . Kimse Bane bu yüzden ciddiye almıyor."

"Biliyor muydun?" Kaşlarını çatı.

Başımı salladım. "Özür dilerim. Avis söyledi. Dürüst olmak gerekirse beni ."

Okuduğu kitabın kapağına göz attım: *Üç Haneden Kraliyet Soyları*.

"Vize ödevim için olacaktı. Yapacaktım Savaş ve Kemik Evi'nin kurucu babaları hakkında konuşun."

I yalın üzerinde için bkz. onu parmak duraklatılmış at a Bir aile ağacının gerçek diyagramı.

Bane Ailesi dokuz daldan birine asıldı. "Fallon."

Sesini alçalttı. "Senin bir malikanen var." Burnum kıvrıldı. "Bir ne?"

Uzandı ve eldivenli elimi kavradı. "Fallon, ailenin Doğu Yakası'nda daimi bir ikametgahı var. Bane Aile Malikanesi."

Bir ev mi? bir şok kapladı.

"Neden beni ve babamı oraya koymadılar?" Ya da Marissa'yı... Clarke Usta onun Batı Yakası'nda evlat edinen ebeveynler tarafından büyütüldüğünü söylememiş miydi?

"Çünkü görünüşe göre perili ve kargaşa içinde olduğu söyleniyor." Kitaptaki birkaç satırı işaret etti.

Kutsal Fae.

Bir evim vardı. Aslında orada yaşamayı düşünmüyordum ama var olduğunu bilmek isterdim. Belki gidip kontrol edebilirdim. Batı Yakası'nda işler zorlaşırsa ve Mable'ın kiraladığı evde artık istenmezsek, seçeneklerimi bilmek istiyordum.

"Bana söylemeleri gerekirdi," dedim.

Başını salladı. "Öyle olmalı. Eğer görmek istersen bende bir adres var. Tepelerde bir yerde, at ya da başka bir şey ödünç gerekebilir."

Bunu düşündüm. Hem dans hem de vizeler ve babam işinde, ben de Avis'te çalışırken her şey yolunda gidiyordu. İşin içine başka bir şey karıştırmak istemedim.

"Belki... adresi sakla, belki kontrol etmek isterim" dedim ve o da başını salladı.

"İlginç başka bir şey yazıyor mu?" "Hayır," dedi çok hızlı bir şekilde ve kitabı kapattı.

Gözlerimi devirdim. "Anlat bana."

"Hayır." Başını hararetle salladı.

"Eden, ama, hepsini duydum!" Kitabı elinden çekip aldım ve rastgele sayfaları çevirmeye başladım.

"Peki, sana göstereceğim." Kitabı benden aldı ve tekrar bana vermeden önce arkasına döndü.

Kül ve Gölge Hanesi'nin bir üyesi karanlığa bürünmeye başladığında, bu belirtileri sergileme eğilimindedir:

- Bir zamanlar keyif aldıkları şeylerden ve insanlardan duygusal olarak geri çekilme.
- Kendinden şüphe duyma ve değersizlik hissi.
- Ateş yakma, çoğunlukla öfke olmak üzere duygusal hislere bağlıdır.
- Herhangi bir gücün kontrolsüz gösterimi. • Karanlık doğaya sahip rüyalar.
- Sesler duyuyorum.

"Sesler duymak" kelimesini gördükten sonra kitabı kapattım. Birkaç madde daha vardı ama onları okumaktan çok korkuyordum.

"Yani, bunların çoğunu ben de yaşadım," diyerek Eden olayı küçümsemeye çalıştı.

Kendimin kontrolünü yavaş yavaş kaybettiğimi düşündükçe kalbim göğsümde sıkışıyordu. Sadece güçlerimi değil, rüyalarımı, düşüncelerimi de. Dehşet vericiydi.

Işık bana yardım et, diye dua ettim, Eden elime uzanıp sıkarken gözlerimi kapatıp başımı eğdim, sarıldım. Gözlerimi açtım ve kitabı ona uzattım, içimi bir sakinlik kapladı. O anda bana ne olduğunu hatırlattı
Avis, Kraliçe Solana'ya şöyle demişti.

"Karanlığa gitmeyeceğim. *Asla*," diye aniden ilan ettim ve Eden bana cesaretlendirici bir baş selamı verdi. Belki de bunu söylemeye devam eder ve buna inanırsam doğru olabilirdi.

"Doğru," diye kabul etti.

Yirmi dakika sonra Avis'teki vardiyama erken gitmeye karar verdim. Eden'a veda ettikten sonra kampüste yürürken içimi ürkütücü bir his kapladı. Açıklayamadığım bir korku hissi içimi kapladı, bu yüzden yürümeyi bıraktım ve dondum kaldım.

Sonra Yanric'in sesi kafamın içinde çınlamaya başladı. "*Baban işte yaralandı!*" dedi. *Mable onu kliniğe getirdi ama boş yatak yok ve çok kan kaybetti. Çok acı çekiyor.*'

Sözleri beni paniğe sürükledi. İlk aklıma gelen Ariyon'u bulmaktı ama başkalarını kurtarmak için hayatından çaldığı onca zamanı duvardaki çetelede gördükten sonra... Bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Eğer babam Ariyon'un onu iyileştirmek için nelerden vazgeçtiğini bilseydi, buna asla izin vermezdi.

"*mi?* Okulun ahırlarına doğru koşarken sordum. Ariyon'un Ember'i ödünç almama kızmayacağını umuyordum. Çünkü Avis'e, oradan da Batı Yakası'ndaki kliniğe atım olmadan zamanında ulaşamazdım.

Yanric, "*Yaşayacak ama kaybettiği kanı geri kazanmak için yardıma ihtiyacı olacak,*" dedi. *'Ve acısını dindirecek ve kesikten kaynaklanan enfeksiyonu önleyecek bir şey. Bacağına bir makine parçası düşmüş.*

Oh Light!

Bacaklarımı daha hızlı pompaladım ve her şeyin yolunda gitmesini umdum.

baba, geliyorum.

Ahıra daldım ve atlarla ilgilenen kişiyi korkuttum. "Ember'a ihtiyacım var. Ariyon Madden sorun olmadığını söyledi. Acil bir durum," diye yalan söyledim.

Adam bana kaşlarını çattı. "Ember'a prens ya da kardeşi dışında kimse binemez."

Tamam, burada biraz özgür davranmam gerekecekti. "Ben Ayden'in kız arkadaşıyım, eminim bizi birlikte görmüşsündür. Ve eğer Ember'ı bana hemen vermezsen, yarın kendini işsiz bulacağından emin olacağım."

Bunun üzerine yüzü kızardı, atı eyerlemek için hareket etmeden önce bir an duraksadı. Ayağımı yere vurarak değerli saniyelerimi harcadım ve sonunda kısrağa binip eldivenli elimle tüylerini düzelttim.

"Aferin kızıma." Topuklarıma tekme ve o da açık ahır kapılarından Avis Eczacısı'na doğru fırladı.

Bu kadının beni işe alırken neye imza attığını bildiğini sanmıyorum ama şimdi bana hayır demeyeceğini umuyordum.

Rekor bir sürede oraya vardım, Avis'in dükkânının kapısından daldım ve onu ürküttüm. Yalnız olduğunu gördüğüme sevindim. "Babamın bacağı iş yerindeki makineler tarafından ezildi. Batı Yakası kliniğinde ama çok kan kaybetti ve çok acı çekiyor. Onun için yatakları yok," dedim aceleyle, Yanric'in onunla ilgilediği için çok minnettardım.

Odanın içinde uçarak tentürleri ve merhemleri bir sepete tıkıştırırken gözleri büyüdü.

"Söz veriyorum, bunu telafi edeceğim. Senden faydalandığımı düşünmeni istemiyorum." Zavallı kadına bunu kaç kez yaptığının sayısını başlamıştım. Üç müydü, dört müydü?

Durdu ve bana kırılmış gibi baktı. "Fallon, ruhunun enerjisini görebiliyorum. Benden asla faydalanmazsın."

Bana kızmadığı için rahatladım ve sonra elli şişeden fazla şişeyi arabaya yüklediğini fark ettim.

Sepet.

"Vay canına, bu çok fazla," dedim ona.

Yanına gitti ve ön taraftaki tabelayı çevirerek *kapattı*. "Muhtemelen yeterli değil. Batı Yakası'nın bir eczaneye kavuşma zamanı geldi, en azından bugün için. Klinikte elimizden geldiğince çok insana yardım edeceğiz."

Onun cömertliği karşısında kalbim sıkıştı ve başımı salladım. Avis gerçekten de harika bir insandı.

Hemen dışarı çıktık ve Avis arkamda otururken Ember'a bindik. Tenime dokunmamaya dikkat ediyor, kendini benden birkaç santim uzakta tutuyordu. Topuklarımı şıklatarak kasabanın içinden geçtik ve Doğu Yakası'nın kapısından çıktık, mülkleri ayıran ana yolu geçtik ve Batı Yakası'ndaki kapıya girdik. Atı küçük kliniğin önüne kadar çektim ve kapıdan dışarı taşan kuyruğu görünce dehşete kapıldım. Tuğla bina okuldaki kafeteryadan daha küçüktü ve ağzına kadar doluydu. Avis bana üç tentür uzatırken Yanric binanın tepesinden aşağı uçtu ve ben de bir ok gibi havalandım, Yanric üzerimde uçarken içeri koştum.

Kliniğin kapılarını açtığımda, ezici bir hastalık, kusmuk ve ter kokusuyla karşılaştım ve bu koku hiç de iyi değildi. Koridorda duvara yaslanmış, sıralarını bekleyen insanlarla dolu bir sıra vardı. Elllerinde kırık kollar ve kanlı yaralar vardı. Sonunda babama ulaştım ve Mable'in onunla kaldığını görerek rahatlardım.

Bacağını gördüğümde başım döndü. Pantolonu uyluğunun üst kısmından yırtılmıştı ve bir et şeridi sarkıyordu, pantolonun paçasını da oldukça fazla miktarda kan ıslatıyordu. Mable başını kaldırıp beni gördü ve elinde tutuyor olması gereken kanlı bir bezle yarayı hızla kapattı. Babamın cildi mumsu ve solgun görünüyordu ve Avis'in bana verdiği şişeleri karıştırırken ellerim titriyordu.

"Baba. Tentür getirdim." Onları havaya kaldırdım.

Mable bana ihtiyatla baktı. "Dikiş atılması gerekiyor."

Yanındaki kadın inledi ve bana baktı. Yüzünün ateşten kıpkırmızı olduğunu fark ettim. "Enfeksiyon ve ateş için bir tentürünüz var mı?" diye sordu bana.

Onu geri çevirmek istemedim ama babam için buradaydım.

"Ben bir terziyim. Onu dikebilirim." Babamı işaret etti ve sonra elimdeki tentürlere kıskançlıkla baktı. Ne yapmak istediğine dair bir işaret umarak babama baktım, ama o sadece dudağını ısırtıyor, ileriye bakıyordu sanki bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi.

Belki de Ariyon'u getirmeliydim. Hayır.

Hayatından zaman çalmaya değmezdi.

"Siz kumaş dikiyorsunuz, deri değil" dedim kadına.

O omuz silkti. "İnsanlar değil o Farklı. I bitti daha önce."

Bu doğrudu. Isariah'da birinin dikişe ihtiyacı varsa, bunu terzi yapardı.

Ağrı kesiciyi Mable'a uzattım. "Ağrısı için bundan küçük bir yudum ver."

"Büyük gulp Eğer sen istiyorum için vurmak onu dışarı için bir prosedür," dedi Avis arkamdan.

Doğru.

"Büyük bir yudum," diye onayladım Mable'a.

Mable ona bunu yedirirken, ben de Avis'in bana verdiği diğer şeyi aldım. *Infection-be-Gone*.

"Bir yudum al," dedim kadına. "Bu enfeksiyon için."

Titreyen elleriyle şeyi kaptı ve geri vermeden önce bir yudum aldı. "Teşekkürler, canım."

Avis, babamı dikeceğini söyleyen kadının yanında diz çökmüş, sanki enerjisini tırtırmış gibi ona bakıyordu.

"de başın ağrıyor, değil mi?" Avis sordu.

Kadın başını salladı. "Sanki kafatasımın üzerinde bir at oturuyor."

Avis şeylerden oluşan sepetine uzandı ve kadına bir tentür uzattı. "Küçük bir yudum. Çok güçlüdür."

Kadın bir yudum aldı ve sonra geri vermeye çalıştı ama Avis başını salladı. "Onu dikersen sende kalabilir."

Bunun üzerine rahatlamış göründü ve derin bir iç çekti. "Şimdiden işe yarıyor!" diye haykırdı şok içinde.

Babama bakan kadın kaşlarını çattı. "Onu taşımanız gerektiğini sanmıyorum. Ben burada yaparım. Sadece tıbbi çantama ihtiyacım var. Klinik dolu olduğunda zaman zaman dikiş atıyorum. Dükkânımda, masamın üstünde. Mavi kese."

"Dükkânının nerede olduğunu biliyorum, Belinda. Ben giderim." Mable bana baktı, ben de başımı salladım. Babam yere yığılmıştı, göz kapaklarını açık tutmaya çalışırken gözleri dönüyordu.

Mable koşmaya başladı ve ben de babamın yanına oturarak bana yaslanmasına izin verdim. "Yapabilirsen biraz dinlen. Her şey yoluna girecek," dedim ona.

Avis diz çöktü ve ona baktı, görünüşe göre enerjisini tarıyordu. "O iyi olacak Fallon. Yaşam gücü çok kuvvetli," dedi ve ben neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

"Diğerlerine yardım etmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu bana, kapıdan çıkan elliden fazla insanın oluşturduğu kuyruğa bakarak.

"Tabii ki hayır," dedim ona. "Teşekkür."

Babamla birlikte oturdum, derin derin horlamaya başladığını duyduğumda rahatladım ve Avis'in sırada bir aşağı bir yukarı giderek insanlarla konuşmasını ve onlara ücretsiz şifa ilaçları vermesini izledim.

Klinikte artık yardıma ihtiyaçları kalmayan insanlar teker teker ellerinde tentürleri, topallayarak kuyruktan çıkıyorlardı ve aklımda bir fikir doğdu - daha sonra Avis'le tekrar gözden geçirmem gereken bir fikir. Şu anda babamın bana ihtiyacı vardı.

Terzi Belinda elleri ve dizleri üzerinde sürünerek geldi ve şimdiden çok daha iyi görüldüğünü görebiliyordum. Yanakları daha az kızarmıştı ve teni artık terlemiyordu. Bacaklarını babamın yaralı bacağının altına çekerek kucağına dayadı. Babam hareket etmedi ve hâlâ uyuduğunu gördüğüm için minnettardım.

Işığa şükürler olsun!

Mable bir süre sonra geri döndü ve Belinda işe koyuldu. Ben izlemedim, bu tür şeylere meraklı , bakışlarım babamın üzerinde kaldı. Biraz inledi, tentürün verdiği uyusuklukla savaşıırken göz kapakları titriyordu. Bir dakika sonra Belinda başını salladı.

"İşte oldu, güzelce iyileşecek."

Yaptığı işe baktım ve kalın mavi iplikle temiz bir şekilde dikilmiş bir çizgi görünce etkilendim. Pantolonu kanla ve Belinda'nın onu sterilize etmek için kullandığı alkolle ıslanmıştı.

"Şimdi, onu eve nasıl götüreceğiz?" Mable bir çiviye çığnedi ve hepimiz bir kıkırdamayı paylaştık.

Belinda bana "Ödünç alabileceğin bir el arabam var" dedi.

"Bir atım var mı?" Ben teklif ettim.

Belinda başını salladı. "Bu daha iyi bir seçenek."

Babam dışarı çıkıp Ember'ın üzerine tırmanacak kadar kendine gelene kadar bir saat bekledik. Birkaç kez Mable ve benim üzerime düştü ama bizim yardımımızla Ember'a sarıldı, kısırağı kasabanın içinden geçirip onu evimize götürürken öne doğru yığıldı.

Yatağında güvende olduğundan emin olduktan sonra Mable'a her şey için teşekkür ettim. Yanric, Avis'le birlikte klinikte kalmış ve tentürleri dağıtmasına yardım etmişti.

"Tatlım, bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Kendimi kısmen sorumlu hissediyorum, arkasını temizleyebilmek için babandan odun sobasını taşımama yardım etmesini istedim. Yerde yağ tabakası vardı ve ben kaydım... Üzerime düşmesini engellemek için ocağı kendi üzerine çekti." Ellerini gergin bir şekilde birbirine kenetledi ve ben de eldivenli elimi uzatıp onunkini sıktım.

"Sorun . O iyi olacak," diye ona güvence verdim.

Sertçe yutkundu ve başını salladı. "Bu gece tekrar kontrol edeceğim ve ikinize de akşam yemeği getireceğim, tamam mı?"

"Kulağa hoş geliyor."

Sanki onu terk etmek istemiyormuş gibi tereddüt etti. "O iyi bir adam," dedi hüzünle. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Gece yardıma ihtiyacın olursa gelip kanepede bile uyuyabilirim."

Nezaketinden dolayı kalbim sıkıştıyordu ama aynı zamanda babamı arkadaştan öte önemseydiği hissine kapılıyordum. Belki de Eden ve benim onları bir araya getirmem işe yarıyordu.

"Bu harika olur," diye onu cesaretlendirdim. "Eden da yatıya kalabilir."

Bundan memnun görünüyordu. "Harika. Akşam yemeğine ."

O gittikten sonra kanepeye oturdum ve ellerimle yüzümü ovuşturdum.

Ne gündü ama.

Her ne kadar orada oturup bir dakika dinlenmek ve babamın iyi olacağı gerçeğinin tadını çıkarmak istesem de, Ariyon'dan önce Ember'ı geri götürmem gerektiğini biliyordum.

Kapı çalındı. Hızla karşıya geçip kapıyı açtım ve prensin kendisiyle yüz yüze geldim.

"Hey..." Dedim ki. "Burada ne yapıyorsun?"

Kollarını kavuşturarak gözlerini devirdi. "Atımı çaldın." Ön kapımın hemen yanında bir kase yulaf ve elma yiyen Ember'ı gösterdi.

Benden ve Eden'dan kaçıyor ve tüm zamanını Blair'le geçiriyordu ve bu nedense beni gerçekten kızdırıyordu.

"Dilin Blair'in boğazındayken Ember'ı aldığımı fark etmene bile şaşırdım," diye tersledim.

"Kıskandın mı?" Sırıttı.

"Kardeşini öpemediğim için kıskanıyorsun, evet," diye karşılık verdim, sesimde bu kadar öfke duyduğuma şaşırmıştım.

O anda tüm vücudu gerildi ve bana bir adım daha . "Seni ilk *ben* gördüm," diye tersledi.

"Ne demek bu Fae!" Ben de karşılık verdim.

Başını iki yana salladı. "Bir şey yok. Her şey yolunda mı? Acil bir durum olmadıkça Ember'ı almayacağını biliyorum."

Konu değişikliği. Güzel.

Başımı salladım. "Babam iş yerinde bir kaza geçirdi. Tentüre ve dikişe ihtiyacı vardı. İyileşecek."

Ariyon kaşlarını çattı. "İyileşmeye ihtiyacı var mı?" Sanki babamı arıyormuş gibi evin derinliklerine baktı.

Uzanıp elimi göğsüne koydum ve onu en üst basamaktan aşağı ittim. "Hayır, öyle değil. Daha uzun yaşamayı ve bazen başkalarının acı çekmesine izin vermeni tercih ederdim."

Dudaklarına baktı ve sertçe yutkundu, aramızda sessizlik uzanıyordu.

"Ne?" Bir şeyler düşündüğünü bildiğim için sordum.

Sonunda başını salladı ve hazır olmadığım bir hüzünle bana baktı. "Hiçbir şey."

Sonra uzaklaştı, Ember'a bindi ve solmakta olan güneşe doğru atını sürdü.

Onu bu kadar üzen neydi? Kafam o kadar karışmıştı ki tam on dakika boyunca orada öylece durdum ve o ile Ember'ın ufukta kayboluşunu izledim.

Seni ilk ben gördüm.

Bu ne anlama geliyordu?

Sonunda eve girdim ve odama gittim.

Ayden'in çiçekleri çoktan ölmüş, Ariyon'unkiler kalmıştı. Tuval üzerine kırmızı ve yeşil boyayla ölümsüzleştirildi. Belki de tüm bu çiçek olayının bir metafor olabileceğini sürekli hatırlatan bir şey olarak duvarımda asılı duruyordu. Ayden ile yaşadığım şey eninde sonunda ölecekti. Öpemediği, dokunamadığı bir kadınla kalamazdı. Ama Ariyon'la sonsuza dek birlikte olabilirdim... Tabii onun istediği de buysa. Acı çeken sanatçı, yaklaşan ölümüyle o kadar meşguldü ki, ne istediğini bilip bilmediğini bile bilmiyordum. Ama aynı anda iki kişiye karşı bir şeyler hissedebilecek biri olmadığımı biliyordum ve eğer dürüst olursam,

Başından beri Ariyon'a karşı bir şeyler hissediyordum. Şimdi bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu. Çünkü bu gece dudaklarıma baktığında onu öpmeyi düşündüm ve bunu Ayden'e yapamazdım.

İç çekerek uyuyan babamı kontrol ettim ve kapıyı kilitlemeden, Mable ve Eden'a yakında döneceğime dair bir not bırakarak evden çıktım. Kasabaya doğru yürüdüm, Batı Yakası'nın kapısında kimliğimi gösterdim ve Ayden'in evine kadar yürüdüm.

Daha fazlasını hak ediyordu. Çok daha fazlasını.

Kapıyı çaldım ve açılıp da Ariyon orada dikilince gerildim. Kaşları çatılmıştı. Birbirimizi daha yeni görmüştük, bu yüzden bu korkunç derecede garipti.

"Ayden ile konuşmak istiyorum," dedim resmi bir şekilde.

Ariyon arkasından, "Ay, Fallon geldi," diye bağırdı beni içeri almak için kapıyı daha geniş açtı.

Başımı salladım. "Ben burada kalacağım."

Ayden kocaman bir sırtışla kapıya doğru koşarken Ariyon kaşlarını çatı.

"Bahçede konuşmak ister misin?" Ona sordum.

Başını salladı, Ariyon'un endişeli yüzüne kapıyı kapattı ve sonra elini eldivenli elimin içine sokup sertçe sıktı. Sıkı sarıl.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve bunu yapabileceğimden emin olamadığım için hızla sildim. Tanıdığın en iyi adamdan nasıl ayrıldın?

Bahçedeki banka doğru yürüdük ve oturduk, Ayden sonunda yüzünü bana döndü. Gözyaşlarımı görünce dondu kaldı.

"İyi misin?"

İçimi çektim, yüzümü ona döndüm. "Senden çok hoşlanıyorum. Bunu bilmeni istiyorum."

"Hayır," diye fısıldadı sanki ne olduğunu biliyormuş gibi ve elini benimkinden çekti.

"Ayden, öpüşemeyiz, çocuk yapamayız, bana sarılamazsın bile. Bu böyle sürmez. İhtiyaçların karşılanmayacak, ben kendimi suçlu hissedeceğim ve sen bana kızacaksın-"

"Ben olsam yapmazdım," diye araya girdi, ama buna kendisi bile inanmıyor gibiydi.

Güldüm. "Çok genciz, şimdi böyle diyorsun ama bunu sonsuza kadar yapamazsın." Neden bahsettiğimi belirtmek için eldivenli elimi kaldırdım.

Bir dakika boyunca hiç konuşmadan bahçeye baktı, ben de onun yanında tek kelime etmeden oturdum.

Sonunda dönüp bana baktı ve okyanus mavisini andıran çelik grisi gözlerini görünce midem gergin bir şekilde altüst oldu. "Deneyebilir miyiz Fallon? Yürütebilir miyiz diye deneyebilir miyiz? Senden *gerçekten* hoşlanıyorum."

O anda bunu ona borçlu olduğumu anladım. Ariyon okulda içiyor, her saniye Blair'i öpüyordu. Bir saniye önce benden nefret ederken, bir saniye sonra dudaklarıma bakmaya başladı. Bunu yapamazdım. Dengeli birine ihtiyacım vardı. Benim hakkımda ne hissettiğinden emin olan birine ihtiyacım vardı.

Ayden'a ihtiyacım vardı.

"Tamam, deneyelim." Gülümsedim ve eli benimkinin içine kaydı. "Ama çok fazla gelirse ya da ikimizden biri artık yapamaz hale gelirse, sorun değil." Bir gün bunun eskiyeceğini ve artık sadece eldivenli elimi tutmak istemeyeceğini biliyordum.

Elimi sıktı ve bana baktı. "Eğer seni öpebilseydim Fallon Bane... bir daha asla benden ayrılmaya çalışmazdın."

Gülmekten başımı geriye attım. "Bir öpücüğün anlaşılmayı tamamlayacağını mı düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Ömür boyu bağımlısı olursun."

"Kız arkadaşın değilsem teknik olarak senden ayrılamam," diye hatırlattım ona. Bu konu hakkında hiç konuşmamıştık. Kurabiye olayından sonra beni incitmekten o kadar korkuyordu ki sanki sadece arkadaşmışız gibi görünüyordu.

Ellerini. Ama sanırım benimle yapabileceğin tek şey buydu, bu yüzden şimdi her şeyi sorguluyordum.

Yüzündeki şaşkın ifade yanlış bir şey söylediğimi gösteriyordu. "Sen benim kız arkadaşım değil misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Yani, eğer olmamı istiyorsan. Ama resmi olarak hiç sormadın ve..."

"Kız arkadaşım olur musun?" diye sordu aniden ve ben gülümsedim.

"Evet," diye cevapladım tereddüt etmeden.

Ne yapıyordum ben? Buraya ondan ayrılmak için gelmiştim çünkü kardeşine karşı bir şeyler hissediyordum ve şimdi de ilişkimizin sonunu getirmiştım. Ama gerçek şuydu ki Ariyon duygusal olarak ulaşılmazdı ve nasıl başa çıkacağımı bildiğimden daha karmaşık bir yaratıktı. Ve bu âlemde size dokunabilen tek kişi olan bir adama karşı bir şeyler hissetmek normaldi. Özellikle de erkek arkadaşınızla aynı yüze sahipse.

Erkek arkadaşım. Bir erkek arkadaşım vardı. Kutsal Fae.

"Geri dönmeliyim. Babam bugün işte yaralandı-"

"O iyi mi?" Ayden dik oturdu, endişesi yüzüne kazınmıştı.

Başımı salladım. "Ama bütün gece yanında olmama ihtiyacı olacak. Mable yardıma geliyor."

"Pekâlâ. İyi geceler Fallon," dedi ve sonra sırtarak ayağa kalktı.

"İyi geceler," dedim ona ve ben de ayağa kalktım, banktan uzaklaşıp sokağa çıktım, yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim.

Eve yürürken yüzümde o sırıtış vardı. İstenmek iyi hissettiriyordu, daha önce hiç sahip olmadığım bir şeydi ve eninde sonunda biteceğini bilerek sürdüğü sürece tadını çıkaracaktım. Ayden çok daha fazlasını hak ediyordu ama birlikte geçirdiğimiz süre boyunca ona elimden geleni yapacaktım.

YEDİ

Sonraki ay Ayden'le özel dersler, Avis Eczacısı'nda çalışmak ve sihrimi geliştirmeyi öğrenmekle geçti. Ayden ve benim ilişkimiz güzel bir şekilde geliyordu. Her boş anımızı birlikte, el ele tutuşarak ve gülümseyerek geçiriyorduk ama fiziksel olarak daha fazlasını yapma dürtüsü odamızda sürekli var olan bir güçtü. Bazen bana elini uzatıyor ama sonra yüzünü buruşturup elini geri çekiyor ve üzgün görünüyordu. Sürekli dudaklarıma bakıyordu ve onu öpmek için yanıp tutuşuyordum ama elimden bir şey gelmiyordu, ben de bunu zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Şimdi vizelerin ve Kış Çanları Balosu'nun sabahıydı ve babam iyileşmiş ve işinin başına dönmüştü. Havada keskin bir soğukluk vardı ve Sorrel'den meyve bahçesindeki tüm elmaların toplandığını ve Hipsie'nin meşhur elma şarabını özlediğimi bildiren bir mektup almıştım. Ona ne kadar iyi durumda olduğumuzu anlatan bir mektup yazdım ve yakın zamanda üç günlük bir ziyarete gelip gelemeyeceğini sordum.

"O kadar gerginim ki kusabilirim," diye açıkladı Eden beni ön kapıda karşıladığında.

Yüzümü buruşturdum. " *kadar* da büyük bir mesele değil, değil mi?"

"Hah!" Yüzüme alaycı bir şekilde güldü ve Yanric gökyüzüne çıktı. "Senin için söylemesi kolay. Kraliçe'nin Kraliyet Ordusu'nda bir pozisyon !"

"Doğru." Gülümsedim. "Peki, bugün önümüze ne koyarlarsa koysunlar tamamen bombalarsan ne olur?"

Eden yürümeyi bıraktı ve kocaman gözlerle bana baktı. "Gelecek yıl tugaya giremeyeceğim, bu da Kraliçe'nin Kraliyet Ordusu için asla değerlendirilmeyeceğim anlamına geliyor. Gecenin bir yarısı Doğu Yakası sokaklarında dolaşıp kaybolan yaşlılar olmadığından emin olmak için gösterişli bir güvenlik görevlisi olmaya mahkum olacağım!" Hepsini büyük bir nefesle içine çekti.

Gülmekten kendimi alamadım. "Oh, E, bu . Sen uzun zamandır gördükleri en güçlü pyrolardan birisin. Bunu bana kendin söyledin."

Sertçe yutkundü. "Bunu ona gösterebileceğimi varsayıyorum."

Kraliçe Solana. Her şeyi izliyor. Bu benim için eğlenceli olmayacaktı.

Eden bir tür melankoli içindeyken okula doğru yürüyüşümüzü tamamladık. Vizeleri geçene kadar kendini iyi hissetmeyeceğini biliyordum. Bu okula dört yıl boyunca devam etmem gerektiğini biliyordum, bu yüzden ara sınavlardan kalmak benim için gerçekten bir endişe değildi. Nasıl olsa beni tutacaklardı. Bir anlamda burada sıkışıp kalmıştım.

Okula vardığımızda tüm birinci sınıflarda bir gerginlik ve stres havası vardı. Daha büyük öğrencilerin kendi sınavları vardı, ancak en büyük ağırlığı olan birinci sınıf ara sınavlarıydı. Bu sınavlar bizi öyle bir kariyer yoluna soktu ki, bir sonraki yıl gerçekten ilerleme kaydetmediğiniz sürece bu yolda ilerlemenin oldukça zor olduğu söylendi. Üstat Clarke ve Üstat Knight tüm birinci sınıfları dev eğitim alanına götürdü. Tribünlerin kurulduğunu ve ağzına kadar aileler ve izleyicilerle dolu olduğunu gördüğümde midem bulandı.

Kalabalıktan nefret ederdim.

Her şeyin üzerinde, kraliçenin tek başına oturduğu, alanın otuz fit üzerinde yükselen özel bir gölgelik kabin inşa edilmişti. Uzun ahşap spiral bir merdiven kraliçeye çıkıyordu.

Küçük, yalnız bir kutu ve kapının hemen dışında yayına okunu takmış bir muhafız duruyordu.

Vardı onlar korkuyor a öğrenciolur incinmiş ve Kraliçe mi?

İlginç.

Eden görüş alanımı takip etti.

"Her zaman bir suikasta hazır olun," dedi Eden sanki Kraliyet Muhafızları'nın bir kodeksini okuyormuş gibi gizemli bir şekilde.

"Pekâlâ, piroteknik öğrencileri!" Usta Şövalye kollarını havaya kaldırarak bağırdı. "Majesteleri Kraliçe Solana için güçlerimizi ilk test eden ve sergileyen olma onuruna sahibiz."

Sınıf alkışa boğuldu ve ben de protokolün ne olduğundan emin olmadan onların hareketini takip ettim. Kraliçenin sınıfa yarım bir gülümsemeye el salladığını görmek için yukarı baktım ve Avis'in dükkânında duyduklarım aklıma geldi. Avis'in onun gizli üvey kardeşi olduğuna inanamıyordum ve Avis beni kraliçenin bana zarar vermekten çekinmeyeceği konusunda uyarmış olsa da, onun için üzülmekten kendimi alamadım.

Orada yapayalnızdı. Kocası yoktu, çocukları yoktu, sadece onu sevmek zorunda kalan bir grup insan vardı. Bu üzücü bir gerçektir, gerçekten, asla istemeyeceğim bir şeydi. Eninde sonunda Ariyon'un ya da daha uzun yaşayacağı için Ayden'in sahip olacağı bir gerçek.

Sanki onları düşünmek prensleri canlandırmış gibi, tam metal zırhlar içinde önlerinden geçtiler ve teyzelerinin bulunduğu kulenin dibinde durdular. Yıldızlı Şehir savaşçılarının kraliyet savaş kıyafetleri içinde çok asil görünüyorlardı.

Eden ve ben bakıştık ve ikimiz de sırttık.

Evet. Oldukça yakışıklıydılar; bunu inkâr etmek zordu. Etraftaki her kızın yüzündeki ifadeye, hepsi aynı fikirdeydi.

"Eden, ilk sen olacaksın," diye seslendi Usta Şövalye ve Eden yanımda kaskatı kesildi.

"İlk mi?" Eden fısıldadı ve sonra yutkundu.

"Bu iş sende. Herkes için çıtayı yükselt," dedim ona.

Başını salladı ve Usta Şövalye'nin onu beklediği alanın ortasına doğru adım attı. Usta Şövalye bir şeyler fısıldadı ve kız yüzünü buruşturdu ama anlayışla çenesini eğdi.

Piroteknik Ustası uzaklaşırken, Kraliyet Ordusu'nun Eden'e sahte bir saldırı düzenlediğini falan görmeyi umarak etrafıma bakındım ama hiçbir şey olmadı. Sadece Usta Şövalye sahadan çıktığında bir top sesi duydum.

Sert, plaka benzeri bir disk bir makineden fırlatıldı ve Eden'in yüzüne doğru fırlatıldı.

Ben de dahil olmak üzere, kalabalık birinci sınıfların nefesi kesildi ama Eden kararlı görünüyordu. Üstat Knight onu uyarmış olmalı.

Eliyle uzanarak avuçlarından bir ateş patlaması çıkardı ve diski kendisine ulaşamadan yaktı.

Bir alkış tufanı koptu ama Eden'in arkasından bir top daha patlayınca sevincimiz kısa sürdü.

Tarlanın ötesindeki ormana baktım ve mermi makinelerinin her yere dağılmış olduğunu fark ettim.

En iyi arkadaşım hiç vakit kaybetmeden döndü ve sağ avucunu kullanarak karton diski aşağıya fırlattı. Disk alev alıp çimlerin üzerine düştü ve biz yine alkışladık.

Kraliçeye baktığımda Eden'i ilgiyle izlediğini ve bir kâğıda notlar aldığını gördüm. Bunun, arkadaşımı gelecek yıl tugayına alacağı anlamına gelmesini umuyordum.

Mermi toplarından ardı ardına atışlar geliyordu ve Eden onları teker teker, bazen de ikişer ikişer yakarken tam bir canavara dönüşüyordu.

Hepimiz için bu kadar yoğun bir sınav mı olacaktı, yoksa Eden'in becerilerinde daha ileri olduğunu bildikleri için mermileri onun için daha hızlı mı yapmışlardı, hiçbir fikrim yoktu. Ben kesinlikle onun kadar iyi olamayacaktım.

Usta Şövalye düdüğünü çaldığında Eden terlemişti ve saçlarında kalın kül taneleri vardı. Sahadan çıkarken hepimiz çılgınca tezahürat yaptık, kraliçeye baktı ve başını eğdi.

"Aferin." Üstat Knight, muhtemelen en sevdiği öğrencisi Eden'a gülümsedi ve kalbim arkadaşım için yerinden fırlayacak gibiydi.

"Onu öldürdün!" Eden sokulurken ona söyledim.

Gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Bu harikaydı."

Güldüm ve sonra Blair'in çağrılışını izledim. Mermiler onun için de hızlı ve sert bir şekilde geldi ve bir korku oluşmaya başladı. Bunu hepimize mi yapacaklardı? Blair piroteknik konusunda o kadar yetenekli değildi, bu yüzden yarım düzine ıskaladı ama yine de herkes onu alkışladı ve kraliçe memnun bir gülümseme takındı. Sıkılmış görüldüğünü görmek için Ariyon'a baktım. Hmm, büyüleyici, kız arkadaşıyla daha fazla ilgileneceğini düşünürdüm.

Bir sonraki öğrenci çağrıldı, sonra bir sonraki ve çok geçmeden sıra bana geldi.

"Fallon Bane!" Usta Şövalye sertçe bağırdı. Ben sonuncuydum.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim, böyle bir şey için ilk çağrılmak ve ne bekleyeceğimi bilmemek mi yoksa son çağrılmak ve performansınızı sizden önceki tüm öğrencilerle karşılaştırmak zorunda kalmak mı?

"İyi şanslar," dedi Yanric ağaçların arasından bir yerden. Bu, dudaklarımda hafif bir gülümsemeye neden oldu.

"Teşekkür .

Eldivenlerimi çıkararak, Eden ve Ayden beni alkışlarken gergin bir şekilde sahanın ortasına doğru yürüdüm. Yüzlerce kişi varken sadece iki kişinin sizi alkışladığını duymak oldukça moral bozucuydu ama bunu aklımdan çıkarıp olumluya odaklandım. İki arkadaşım vardı ve bu sıfırdan daha iyiydi.

Sahada yerimi aldım ve paranoyayla farklı top mermisi fırlatıcılarına baktım. Hangisi

mi?

Bum.

Ses sağımda cınladı ve büyüümü çağırdım, sağ kolumu dışarı fırlattım ve diske mor bir ateş yayı gönderdim, onunla birleşti ve onu yaktı. Muhtemelen ölümsüz alevi görmeye alışık olmayan kalabalığın nefesi kesildi ve ardından solumdan bir top atışı daha geldi. Döndüm ve başka bir ateş akımı fırlattım; alevler içinde patlayan diske çarptı.

Eden ve Ayden destek çığlıkları attılar ve hatta tanıdık bir kuşun ötüşünü bile duydum. Sırtarak kendimi bir sonraki atış için hazırladım.

Ama hiçbir şey olmadı.

Bekledim, alanın karşısındaki Usta Şövalye'ye baktım, o da biraz şaşkın görünüyordu ve sonra sesi duydum.

Bum.

Diski görebilmek için çılgınca etrafıma bakındım ve bana yakın bir yere gitmediğini fark edince kaşlarımı çattım. Ayrıca, diğerleri gibi kartona benzemiyordu. Bu plakada metalik bir parıltı vardı.

Disk kraliçenin kulesinin kirişlerinden birine çarptığında içime bir korku çöktü. Yankılanan bir çatırtı havayı parçaladı ve ardından kirişin alt yarısı koparak yere düştü.

Alarm çığlıkları tüm alanda cınladı ve içimden saf bir şok geçti. Bir avuç Kraliyet Muhafızı alanın kenarlarına doğru koşarken kule gıcırdadı ve sallandı. Kılıçlarını, yaylarını ve oklarını çekip arkamdaki ormana doğrulttular ama bir top daha patladığında ne olduğunu anlamaya vakit yoktu. Gümüş ışıltılı disk havada ustalıkla savruldu, kraliçenin kulesine doğru yöneldi ve diğer direği ikiye böldü.

İşte o anda tüm kule öne doğru düşmeye başladı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ne Fae'si?

İşte o anda neler olduğunu fark ettim.

Bu kraliçeye yönelik bir suikast girişimiydi.

"Topları kapatın!" diye bağırdı biri.

Kraliçenin özel locasının kapısının önünde duran tek muhafız yayını ormana doğrulttu ama nafile.

Her şey çok hızlı oldu. O anda kraliçeye baktım, tüm kule öne doğru eğilirken ve kraliçe bir bardaktan dökülen su gibi kuleden düşerken gözlerindeki korkuyu hissettim.

Hiç düşünmeden ileri atıldım, kollarımı havaya kaldırdım ve avuçlarımdan bilinmeyen bir büyü salgılayarak çığlık attım. Telekinetik güçten oluşan bir güç alanı kraliçenin bedenine çarptı ve tıpkı alıştırma yaptığım kâğıt parçaları gibi hızı yavaşladı. Konsantre olmak için savaşıırken beynim bir mengenede sıkıştırılıyormuş gibi hissediyordum. İnsanlar çığlık atıyor, muhafızlar ileri atılıyordu, tam bir kaos vardı. Ama tahta kutu kule düştükten hemen sonra Kraliçe Solana'yı yavaşça yere indirdim ve ne yazık ki muhafızı ölümüne daldı.

Kule, kraliçenin yanında yüzlerce parçaya ayrılırken, kraliçe sahada oturmuş, göğsü kabarmış, şok içinde bana bakıyordu.

İlk kez avuçlarımı indirerek dik durdum. Ellerim vücudumda dolaşan adrenalinin etkisiyle titriyordu.

O sırada Ayden ve Ariyon da dahil olmak üzere Kraliyet Muhafızları sahaya koştu ve ben daha ne olduğunu anlamadan kraliçe götürülüyordu ve sahada suikast fısıltıları dolaşıyordu.

"Sen iyi misin?" Ayden, teyzesi aceleyle kampüsten çıkarılırken sordu.

Sertçe yutkundum, başımı salladım.

Az önce ne oldu öyle!

"Size sonra yetişirim," dedi ve ardından iki Kraliyet Muhafızı onu güvenli bir yere götürürken o da koşarak alandan uzaklaştı.

Bir başka muhafız filosu, görünüşe göre topları metal bıçak diskleriyle yükleyen kişiyi bulmak için ormana doğru koştu.

O sırada yanımda biri ve eldivenlerimi bana uzattı. Onları nazikçe aldım ve Usta Clarke'ın bana gururla baktığını görmek için başımı kaldırdım. "Senin büyüün annen gibi öfkeyle değil, koruma dürtüsüyle çalışıyor."

Sertçe yutkundum, az önce olanları hâlâ sindirmeye çalışıyordum. "Ben... bunu nasıl yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim.

Başını salladı. "Bazen sadece içimizi açmamız ve sihrin gerekeni yapmasına izin vermemiz gerekir."

"Ama büyüümü kontrol etmeyi öğrenmem gerekiyor ki büyü beni kontrol etmesin," diye hatırlattım ona.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Az önce oldukça kontrollü görünüyordun. Ne yapmak istediğini biliyordun ama bunu nasıl başaracağını tam olarak bilmiyordun. Büyünün zekâsıyla karışık arzun kraliçemizin hayatını kurtardı."

Kraliçeyi kurtardım.

Kutsal fae, bu büyük bir .

Üstat Clarke sanki bilinmeyen bir tehdidi değerlendiriyormuş gibi ağaçlara baktı. "Muhtemelen içeri girmeli ve Kraliyet Muhafızlarının araştırmalarını yapmalarına izin vermeliyiz."

"Ah, doğru." Bu ormanda muhtemelen hâlâ bir suikastçı vardı.

Eden'in beni endişeyle beklediği yere doğru yürüdüğüm süre boyunca ellerime bakmaktan kendimi alamadım ve ilk kez neler biraz korktum. Ama tüm bunları aklımdan çıkarmam gerekiyordu çünkü bu gece Belles Balosu vardı ve ben her zamankinden daha heyecanlıyım.

İlk dansım. İlk gerçek erkek arkadaşım. İlk randevum.

SEKİZ

Avis gelmişti. Şu anda üzerime eldiven gibi oturan mercan pembesi saten bir elbise giyiyordum. Üst kısımdaki korsenin üzerinde aynı renkte çiçek desenli bir dantel vardı ve etek dizlerime kadar inmeden önce kalçalarımı ve uyluklarımı sarıyordu. Dirsek uzunluğunda eşleşen eldivenlerim vardı ve en iyi kısmı mercan rengine karşı patlayan açık deniz mavisi kapüşonlu saten bir ceketti. Ceket eldivenlerin hemen üzerinden dirseğe kadar uzanıyordu. Saçlarım topuzlu ve kapüşonum yukarıdayken birinin bana dokunması için kasıtlı bir şey olması gerekirdi. Kendimi yenilmez hissediyordum. Bugün kraliçeye yönelik olası suikastın yarattığı dram yatışmıştı ve şimdi herkes dansa gitmeye ve eğlenmeye hazırdı. Ara sınavların geri kalanı, soruşturmanın sonuçlanmasını beklemek üzere gelecek haftaya ertelenmişti.

"Ah, tatlım," diye mırıldandı babam kapı aralığından. "Çok güzel görünüyorsun."

Sırıttım, çünkü *kendimi* çok güzel *hissediyordum*. Isariah'ta büyürken, asla anlamsız eşyalar almazdık. Her şey pratikti. Giysiler çalışmak ve günlük yaşam içindi. Dügün günü dışında hiçbir şey özel olarak dikilmezdi ve o zaman bile gelinlikler aileden aileye aktarılırdı. Kendimi lanetimden arınmış ama güzel bir şekilde gördüğümde, uzun zamandır ilk kez kendimi güzel, hayır, *muhteşem* hissettim. Hayatım boyunca sadece normal olmak istemiştim ve bunu yapmak zorundaydım.

Yaldızlı Şehir'e taşındığımdan beri, benim yaşımdaki diğer genç kızların nasıl hissetmesi gerektiğini hissetmeye başlamıştım. Eden'dan ödünç makyaj malzemesi almıştım ve gözlerimin etrafına kalın bir kömür, dudaklarıma da şeffaf bir parlatici sürmüştüm.

Ön kapı çalındı.

"Ayden erken geldi!" Eldivenlerimi giymek için acele ederken söyledim. Babam başıyla onayladı. "Ben onu eğlendiririm."

Pencerem kırılarak açıldı ve Yanric normalde yaptığı gibi kendini gölgeye çevirip duvardan geçmesine gerek kalmadan içeri uçtu. *'Bu Ayden değil. Eden ve ağlıyor,'* dedi Yanric.

. Eldivenlerimi giyip babamın hıçkırarak ağlayan Eden'a oturma odasına koşarken midem bulandı.

Bana baktı, paniklemişti. "Sorunun ne olduğunu söylemiyor."

"E, odama gitmek ister misin?" Onu çağırdım. Zümrüt yeşili elbisesi ve ustalıkla şekillendirilmiş kıvrıkcık kızıl saçlarıyla çok güzel görünüyordu.

Yüzünde siyah makyaj çizgileriyle bana baktı. "Oh, Fallon, inanılmaz görünüyorsun." Daha sonra hıçkırıklara boğuldu.

Gözlerimi büyüterek babama baktım ve o da başını salladı, ipucunu aldı ve kendi odasına dönmek için odadan çıktı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Eden kanepeye uzandı ve yanaklarını ovuşturdu.

"Peki kimi öldürmem gerekiyor?" Yanric onun omzuna uçtu ve boynuna sokuldu. Kadın uzanıp onun tüylerini okşadı ve derin bir nefes aldı.

"Hayes son anda iptal etti. Babası zorladığı için Blair' gitmek zorunda olduğunu söyledi."

Nefesim kesildi. "Ne? O piç kurusu."

Yanric odadan uçarak , durması için bağırdım ama çoktan siyah bir dumana dönüşmüştü.

Ben konuşmadan duvara çarptı.

"Onu öldürmeyin," diye emrettim.

Yanric, "Ben sadece gözlerini alacağım," dedi.

"Hayır!

"Tek göz.

"Göz yok," diye .

"Tamam, ama kafasına sıçacağım.

Daha sakın hissederek başımı salladım. "Tamam, buna izin vereceğim.

Eden bana baktı, gözlerinde yaşlar vardı. "Ariyon'un Blair'i terk ettiğini, Blair'in de ona teklif ettiğini ve şimdi de kraliyet ailesinden olduğu için babasına karşı 'kartlarını doğru oynaması' gerektiğini söyledi. Eğer hayır derse, babası kötü görünecekmiş."

"Pislik herif!" Yumruğumu kanepeye vurdum ama Ariyon'un Blair'i terk ettiği haberiyle midemin bulanmasına da engel olamadım.

Aptal mide.

Bunu neden yapmıştı? Ondan hoşlandığını sanıyordum.

"Hayes'in, babasının ve elitist zihniyetlerinin canı cehenneme. Sen Ayden'le gidiyorsun," diye ilan ettim.

"Ne?" Eden yanaklarını sildi ve şaşkınlıkla bana baktı. "Erkek arkadaşınla gitmeyeceğim."

"Umurunda olmaz. Ve Ayden bir prens. Hayes'in önünde onunla dans et ve seni ektiği güne pişman olmasını sağla."

Sırıttı, gözyaşları anında kurudu. "Yanric onun şeklini bozmaya mı gitti?"

Başımı salladım. "Ama ben izin vermedim, sadece kafasına kaka yapabileceğini söyledim."

İkimiz de gülme krizine girdik ve sonra Eden uzanıp eldivenli ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. "Bu gerçekten çok tatlı bir teklif, ama Ayden senin eşin ve ben iyi olacağım..." Sertçe yutkundu, gözleri yaşlarla doldu ve bana hiç de iyi olmadığını gösterdi.

"Tamam, ikimiz de Ayden'le gideriz. Sırayla dans edebiliriz," diye değiştirdim, bunun onun için tek şey olduğunu biliyordum.

giderdi. Ne de olsa o benim en iyi arkadaşımdı ve dansa yalnız gitmeme asla izin vermezdi.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Sence yapar mı?"

"Kolunda iki muhteşem kadın, deli misin sen! Oradaki en popüler adam o olacak."

Kapı çalındı ve Eden'in gözleri panik içinde açıldı. "Yüzüm korkunç görünüyor olmalı."

"Git odamda tamir et, ben onunla konuşurum." Onu kışkıışladım. Koşarak odama girdi ve ben de ayağa kalkıp kapıyı açtım.

"Vay canına," dedi Ayden beni tepeden tırnağa kalbini tutarak.

"Vay canına." Gümüş takım elbisesine ve arkaya taranmış saçlarına hayranlıkla bakarak gülümsedim. Ariyon'a o kadar çok benziyordu ki bazen ona bakmak zor oluyordu çünkü bu duygularımı karıştıırıyordu ama bunu bastırdım.

"Hey." Sesimi alçalttım ve ona yaklaştım. "Hayes, Blair'le gitmek için Eden'i ekti, odamda hazırlanıyor. İkimizi de randevun olarak kabul eder misin?" Evet demesi için dua ederek yüzümü buruşturdum.

Sırıttı. "Bu bir soru mu? Çok ve gelmeden önce her şeyi duydum. Tam bir karmaşa."

Kaşlarımı çattım. "Hayes'in Blair'i alması Ariyon'un umurunda mıydı?"

Ayden başını salladı. "Ariyon zaten Blair'i hiç sevmezdi."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Çünkü dilini sürekli boğazına sokması aksini söylüyor."

Ayden sertçe yutkundu, bir ciddiyet çöktü. "Ariyon genç yaşta öleceğini biliyor Fallon. Ve kimseyi de kendisiyle birlikte dibe çekmek istemiyor. Bu yüzden işleri yüzeysel ve sıradan tutuyor ve eğlenmeyi seviyor. Ama sizi temin ederim, kardeşim yüzeysel değildir, önemseğinde derinden önemser. Sadece kimseyi yirmili yaşlarında dul bırakmak istemez."

Ayden'in ikiz kardeşi hakkında yaptığı değerlendirmeye ciğerlerimdeki hava boşaldı, yine de o anda ,

Kampüste içki içmek, Blair'le herkesin önünde öpüşmek, hepsi . Ben de hayatımda kısa bir süre olsaydı kuralları çiğneyebilir ve çılgınca şeyler yapabilirdim. Hayatı dolu dolu yaşamak, delirmek. Ama Ayden, Ariyon'un herhangi bir kadından dul kalmak istemediğini söylediğinde, bu kalbimi kırdı. Ariyon sırf ona bakamayacağını ve ondan çocuk sahibi olamayacağını bildiği için mi birine karşı derin duygular beslemekten kendini alıkoyuyordu? Bu yönden biz de aynıydık. Evlilik, çocuk... İkimiz için de söz konusu değildi... Sanırım benim için olabilirdi ama sadece onun için.

Düşüncelerimi temizlemek için başımı salladım.

Ahşap zemin gıcırdadı ve Eden arkamızda kaldı. "İki randevu mu? Alemdeki en şanslı adam ben miyim?" Ayden Eden'ı kontrol ederken söyledi.

Sırıttı. "Kapa çeneni, bana acımak zorunda değilsin."

Ayden alay etti. "Eden, sen şimdiye kadar karşılaştığım en güzel acıma randevususun."

Bu onun gülmesine neden oldu ve ona doğru yürüyüp koluna bir yumruk attı.

O zaman aralarında bir şey hissettim, bir bağlantı mı, yoksa sadece her zamanki şakacı şakalaşmaları mı?

Eden ve Ayden her zaman arkadaş gibi görünüyorlardı ama birbirlerini bu şekilde giyinmiş görmek sanırım aralarında bir şeyleri değiştirdi çünkü onlar diğerinin bakışlarında kaybolurken ben bir gram kıskançlık duymadan sadece izledim. Kalbimde herhangi bir kırgınlık ya da üzüntü belirtisi aradım ama yoktu.

Neden orada değildi? Olmamalı mıydı? Ne de olsa o benim erkek arkadaşımdı. Onun yerine, sadece... bir doğruluk vardı.

Ayden ve ben ilişkimizde daha fazla ilerleyemeyeceğimiz bir noktaya mı gelmiştik ve ilişkimiz bozulmaya mı başlamıştı? Bu düşünce beni üzüyordu ama sadece onun arkadaşlığını kaybetmek istemediğim için.

"Onları saat ona kadar eve getir, oğlum." Babamın derin sesi, her zamankinden daha derin ve emrediciydi.

oturma odası, hepimizi şaşırttı.

"Evet, efendim." Ayden başını salladı ve önce benimle sonra da Eden'la kol kola girdi.

Caddede kol kola yürüdük, iki yakayı ayıran ana caddeye ulaştık ve sonunda Doğu Yakası'na girdik. En güzel kıyafetlerini giymiş yüzlerce öğrencinin atların ve arabaların üzerinde etkinliğe doğru yol aldığını görünce şaşırdım.

Dans okulda değil, kampüsün tam karşısında bulunan ve parkın içinde yer alan kraliçeye ait göl kenarındaki bir malikanede yapılacaktı. Görünüşe göre burayı danslar, mezuniyetler gibi okul etkinlikleri için kiralamıştı.

"Peki Ariyon solo dansa gidiyor mu?" Ben sordum.

Ayden başını salladı. "Evde kalıyor. Zaten dansın ezik bir şey olduğunu düşünüyor."

Tabii ki biliyordu. Muhtemelen içki içecek, şarkı yazacak, hatta belki resim yapacaktı. Neden bu kadar seksiydi? Kötü çocuklardan hoşlanmamam gerekiyordu. Onlara kötü çocuk denmesinin bir nedeni vardı, onlardan uzak durmanız için. Yine de çekicilikleri uyarılarından daha güçlüydü.

Ayden ve Eden'ın yürüyüş hızına yetişmekte zorlanıyordum, elbisemin dikim şekli büyük adımlar atmamı zorlaştırıyordu.

"Hey, yavaş yapabilir misin-" Ayak parmağım büyük bir kayaya takıldı ve aniden öne doğru düşmeye başladım. Elbisem dizlerimden sıkıca dikildiği için bacaklarımı açıp düşüşümü engellemeye çalışamadım bile. Bunun yerine ciğerlerimden bir çığlık koptu ve yüzüstü kaldırım taşına çakıldım. Bir saniye önce Ayden'in kolunu tutmaya çalışırken, bir saniye sonra parmakları çıplak yüzümü sıyırdı.

Düşüşümü yakalamak için ellerimi zar zor uzattığımda ve Ayden çığlık attığında omurgam boyunca taze, sıcak bir acı yayıldı.

"Hayır!" Eldivenli avuçlarımın üzerine düştüğümde Ayden bağırdı ve sonra yanıma yuvarlandım, tamamen sildim. Elbisemdeki bir şey yırtılırken bir yırtılma sesi geldi. "Hayır!

Yüzüme dokunuşu kısa sürdü ama yine de lanetimin harekete geçmesine neden oldu.

"Fallon!" Eden yanıma koştu ama onu durdurmak için ellerimi uzattım. Şu anda kimsenin yakınında olmak istemiyordum.

Kayarak durdu ve sonra Ayden'e baktım. Yüzünü ellerinin arasına almıştı ve fiziksel olarak hastalanacakmış gibi görünüyordu. Gözleri kocaman ve ağzı dehşet içinde açıktı.

Gözlerimiz kilitlendi ve işinin bittiğini anladım. Evinin önündeki bankta konuştuğumuz o an gelmişti. "Bunu daha fazla yapamayacağım," diye nefes alarak şüphelerimi doğruladı.

İşte o an gelmişti. an gelmişti. Dayanabildiği kadar dayandı ve bunu takdir ettim. Denemiştik.

Başımı salladım, doğruldum ve bir acı dalgası titrememe neden oldu. Bu anın geleceğini bilsem de, bu daha az acı vermiyordu. Yalnızlık beni sararken kalbim parçalandı, gözümünden bir damla yaş süzüldü ve yanağımdan aşağı indi. Şu anki hayatımdan nefret ediyordum. Dansa gideceğim ve normal bir kız gibi hissedeceğim tek gece mahvolmuştu. Elbisemin kol dikişi sökülmüştü ve acı içindeydim ve her şey bitmişti, Ayden'la olan her şey .

"Bize bir dakika izin verir misin?" Ayden Eden'a baktı.

En iyi arkadaşım da gözyaşlarının eşiğindeydi ve ben de ona başımla onay verdim. "Seninle dansta buluşacak. Ben iyiyim," dedim ve yavaşça ayağa kalktım.

Tereddüt etti ama sonunda omzunun üzerinden birkaç kez bize bakarak uzaklaştı.

Okulun hemen önündeydik ve bir düzineden fazla insan düştüğümü görmüştü. Bunun olmayacağını umuyordum ama her ihtimale karşı hazırlık . Bileğimdeki çantaya uzanıp bir şişe *Pain-be-Gone* ve *Nerve Tonic* çıkardım. Avis bunları bana dokunulma ihtimaline karşı özellikle benim için ve ilaçların uykulu yan etkilerine sahip değillerdi.

diğer ağrı kesiciler. Gerçi acil durumlar için evde onlardan da vardı. Her birinden küçük birer yudum alarak çantama geri koydum ve hemen işe koyulup ağrıyı yarı yarıya azalttıklarında rahatlayarak iç çektim. Bu sayede işime devam edebilecektim. Ayden yakındaki banka doğru yürüyüp oturdu, ben de yanına sokulup kollarıma sarıldım. Tenim yanıyordu ama şu anda kalbim daha çok acıyordu. Çünkü en iyi arkadaşlarımdan birine veda etmek üzere olduğumu biliyordum.

"*Her şey* yoluna girecek," dedi Yanric zihnime ve ben daha da çok ağlamak istedim. Yakındaki bir ağaçtan beni izliyor olmalıydı.

"Sanırım bu kaçınılmazdı," diye nefes aldı Ayden. "Üzgünüm, bunu daha fazla yapamam. Yapmak istiyorum ama... seni acı içinde görmek ve buna benim sebep olduğumu bilmek beni öldürüyor."

Başımı salladım, akmaya devam eden gözyaşlarımı temizlemek için gözlerimi kırıştırdım. "Sorun yok."

"Kurabiye partisinde olanlardan sonra, sana çok yaklaştığımda endişeleniyorum. Ama o kadar güzelsin ki sana yakın olmak istiyorum. Sana dokunduğum kabuslar görüyorum... Baban bunu nasıl yapıyor bilmiyorum."

Kıkırdadım, gözyaşlarımı sildim ve derin bir nefes aldım. "Çok şikâyet ediyor. Ariyon'un bana sarılabildiğini öğrendiğinde kışkırdığını söyledi."

Ayden zorlukla yutkundu. "Ariyon'a mı sarıldın?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, ama sadece bir kez onun aracılığıyla bana sarıldığın zaman."

Kafası karışmış görünüyordu, ben de devam ettim.

"Partinizdeki saldırıdan hemen sonra. Sen evde iyileşiyordun..." Sözüümü yarıda kestim çünkü Ayden şimdi biraz kızgın görünüyordu.

"Sana hiç sarılmadım Fallon. Hepsi onun suçuydu." Sonra güldü ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Sanırım kardeşim ilk günden beri senden hoşlanıyordu, ama geri çekildi

çünkü seni okulun ilk günü gördüğüm anda sahiplendim."

Bu itirafı duyduğuma şaşırdım. Birçok nedenden dolayı. Sarılma Ariyon'dan mıydı? Ayden ilk günden beri benden hoşlandığı için kafası karışmış olmalıydı, Ariyon ilk gün benden nefret etmişti.

"Beni sahiplendin mi?" Ona alaycı bir bakış attım.

Başını salladı, bakışları için için yanıyordu. "Sen okuldaki en güzel kızsın. Gösterişçi değilsin, kendi işini yapıyorsun ve gülüşün midemi bulandırıyor. Sana *kesinlikle* ."

Seni ilk ben gördüm. Şimdi mantıklı geldi. Hayır, olamaz, bu olamaz. Ayden ve kendime odaklanmaya çalışırken zihnim dönüyordu.

"Bana okuldaki en güzel kız demen bu işi kolaylaştırmıyor!" Onu azarladım ve o da gülümsedi.

Açıkta kalan hiçbir etime dokunmamaya dikkat ederek bana doğru eğildi ve ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Arkadaş kalmalıyız Fallon. Artık takılmak istemezsen yıkılırdım."

"Elbette görüşeceğiz!" Kabul ettim, yakın arkadaş kalmak istediği için içime bir rahatlama yayıldı. Ayden benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve belki de olmamız gereken tek şey buydu, aksi takdirde Işık onun kardeşine değil bana dokunabilmesini sağlardı. "Ve Ariyon'un ilk günden beri benden hoşlandığı konusunda yanılıyorsun. Benden nefret ediyordu. Bu bir gerçek."

Ayden içini çekti. "Kardeşim karmaşık biridir. Bence senden hoşlanmasından nefret ediyordu. Arada bir fark var."

Daha yeni ayrılmışken kardeşinin önünde Ariyon'un benden hoşlanıyor olabileceğinden bahsetmek biraz garipti.

Sonra bana döndü. "Bugünden sonra Ariyon'la aranızda bir şey olursa, benim için sorun değil. Sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

Bu kaşlarımın kalkmasına neden oldu. "Tamam... Eğer bugünden sonra Eden'la aranızda bir şey olursa, ben iyiyim.

onunla da."

Bunun üzerine şok olmuş gibi baktı ve bana bilmiş bir sırıtış attı. "Tamam."

"Ne olursa olsun. Ömür boyu arkadaşız," diye ilan ettim.

"Söz mü?" diye sordu.

Eldivenli serçe parmağımı uzattım, çocukluk jestini yeniden canlandırdım ve o da gülümseyerek serçe parmağını benimkine taktı.

"Söz veriyorum," diye kabul ettim.

Sonra dudaklarıma bakarak iç çekti. "Başka bir hayatta seni bu kadar çok sevebilirdim Fallon."

Bunun üzerine gözlerim yaşardı ama onları geri kııptım. Kalbim o anda çok doluydu. "Aynı."

Çünkü fiziksel bir ilişki olmadan birini gerçekten uzun süreli sevebilir misiniz? Belki bir süre için. Ama eninde sonunda, bir sarılma, bir öpücük, bir yanak okşama, sevgiyi derinleştirirdi, ya da babam bana öyle söylemişti.

"Bizimle dansta buluşabilecek misin?" diye sordu hüznle.

"Deneyeceğim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var," dedim ve ona içten bir gülümseme verdim.

Kalbim acıyordu ama aynı zamanda rahatlamış hissediyordum. Bir arada olması garip bir duygu kümesi idi.

"Seninle oturup beklememi ister misin?"

Başımı salladım. "Sanırım biraz yalnız kalmak ve hayatım hakkında düşünmek istiyorum."

Gitmek için ayağa kalkmadan ve bana özlem dolu bir bakış daha fırlatmadan önce bana üzgün bir gülümseme verdi.

Yarım bir gülümseme ve el sallama teklif ettim ve sonra caddenin karşısındaki dansın abartılı girişine doğru yola çıktı.

Başka bir hayatta seni sevebilirdim. Söylediğin şey çok tatlıydı ama ben bu hayatta sevilme istiyordum.

Ayağa kalkarak Akademinin açık kapılarından içeri süzıldüm, şu anda diğer öğrenciler tarafından görülmek istemiyordum.

Sokakta. Güzel müzik okulun avlusundan belli belirsiz duyuluyordu. Cildim hala acıyordu ve yalnız olduğum için yırtılan kapüşonlu ceketimi çıkarıp kollarımın nefes almasını sağladım ama eldivenlerimi çıkarmadım.

"Yanlış yerdesiniz." Efendi Clarke'ın sesi arkamdan geldi ve ona doğru döndüm.

"Yanlışlıkla bana dokunuldu, bu yüzden sakinleşmek için biraz zaman ayıracağım" dedim.

Kaşlarını çattı, başını salladı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Çok güzel görünüyorsun Fallon, umarım güzel vakit geçirirsin."

Arkasındaki gölgelerden bir başka adam çıktı, bir evrak çantası taşıyordu ve Efendi Clarke'ın yanına yanaştı. Gözlerimi kısarak onu tanımaya çalıştım. Tanıdık geliyordu. Koyu kahverengi saçları vardı ve kırklı yaşlarının başında görünüyordu. Bakışlarım ellerine ve ellerinin üzerindeki usta şifacı işaretlerine kayınca kim olduğunu hatırladım: Ariyon'un usta öğretmeni. Bir şifacı.

"Fallon, Usta Hart'la tanıştın mı?" Clarke Usta diğer usta öğretmeni işaret etti.

Efendi Hart bana el salladı. "Merhaba Fallon. Eve, karımın ve çocuklarımın yanına gitmem gerekiyor. İyi geceler." Göz teması kurmadan hızlıca konuştu ve sonra yürüdü gitti.

Üstat Clarke ile şaşkın bir bakış paylaştım, o da omuz silkti. "O biraz münzevi biri. Dansta iyi eğlenceler, tamam mı?"

Ona yapacağımı söyledim ve sonra Efendi Clarke gitti. Şimdi tek başımaydım ve caddenin karşısından gelen müzik sesleriyle sallanıyordum.

Eden ve Ayden dans ediyor muydu? Blair ve Hayes orada birlikte miydi? Oraya gitmek ve bu geceyi eğlenceli bir hale getirmeye çalışmak istedim ama aynı zamanda kendime biraz daha zaman ayırmak istiyordum. Kendime acımak ve ilk gerçek erkek arkadaşımın lanetimle başa çıkamadığı için beni terk ettiği gerçeğiyle yüzleşmek için bir an daha. Bunu düşünmek bile adil değildi. Ayden denedi, denemek istedi.

için çaba sarf ettim. Ama yine de üzücüydü, çünkü artık yapayalınızdim.

Her zaman yalnız.

Ön kapıdan iki gölge geçti ve o gölgelerin Ariyon ve Ayden'den önce geldiğini gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ayden okulun avlusundan bana baktı, sonra kardeşine baktı ve bir kez başını salladıktan sonra Eden'la buluşmak üzere caddenin karşısına doğru yürüdü.

Bu da neydi böyle? O baş sallama? Gidip Ariyon'a olanları anlatmış mıydı? mı?

Bunu neden yapsın ki? Ve Ariyon neden bakışlarında bir amaçla bana doğru yürüyordu. Üzerinde boya lekeleri olan yırtık beyaz bir tişört ve yine boya damlalarıyla kaplı siyah bir pantolon giymişti.

Bana doğru yaklaştı, bakışlarının vücudumda izin verdi ve nefesim boğazımda düğümlendi. Ariyon uzanarak eldivenli elimin serçe parmağını çekti ve giysiyi hemen çıkardı. Sonra bir sonraki eldiveni çıkardı ve ikisinin de yere düşmesine izin verdi, böylece kollarım çıplak kaldı. Sonra yaptığı şey nefesimi . Saçlarıma uzanarak tokamı çıkardı ve uzun siyah saçlarımin sırtımdan aşağı bukleler halinde dökülmesine izin verdi.

Kulağıma doğru eğildiğinde nefes nefese kalmıştım. "Sana istediğin her şeyi vermek istiyorum," dedi ellerini saçlarımin arasından geçirerek ve bu söz karşısında dizlerimin bağı çözüldü.

Sonra dans ettik. *Gerçek* bir dans gibi. Yakın. Yavaş. Her şey birbirine dokunuyordu. Kalpler yarışıyordu. Kilitlenmiş bakışlar. Hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı.

Müzik hafifti ama önemli değildi, ay ışığından başka hiçbir şey olmadan dans edebilirdik ve bu anda bunun bir önemi olmazdı.

Beni ustalıkla avludan geçiren Ariyon'a baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum.

Yapabileceğini düşünmediğim bir şefkatle.

Sonunda kelimelerimi bulduğumda, ona baktım. "Blair'den neden ayrıldın?" Açıkça sordum.

Bir ribaund olmak istemedim. Onunla tanıştığımndan beri çok sıcak ve soğuktu, benim hakkımda ne hissettiğinden emin değildim ve kelimenin tam anlamıyla kardeşinden yeni ayrılmıştım.

"Çünkü o sen değildin," diye açıkladı ve ben şok olmuş bir nefes aldım. "Çünkü onu kaç kez öpmüş olursam olayım, o sen değildin."

Muhtemelen şimdiye kadar söylediği en romantik şeydi, berbat bir şekilde.

"Neden bana daha önce çıkma teklif etmedin?" Sesimden incinmişliği uzak tutmaya çalıştım.

Acı çekmiş gibi görünerek iç çekti. "Annemin katilinin kızı olduğunu öğrendiğimde, doğal olarak bazı çekincelerim vardı."

"Yeterince adil." Omuz silktim. "Peki ya ondan sonra?"

Bir zamanlar Ayden'in durduğu açık avlu kapılarına baktı. "Okulun ilk günü aşk acısı çeken ikiz kardeşim eve gelip sana talip olduktan sonra mı? O zaman geri çekilmek zorunda kaldım. arzuladığı bir şeyi elinden alamayacak kadar çok seviyorum."

Kalbim göğsümde öyle bir çarptı ki, onun da duyduğundan emindim. Kardeşine olan sevgisi kalbimi eritti. "Ne diyorsun Ariyon?" Nefes aldım.

Belimi bıraktı ve ellerini saçlarımanın arkasına geçirdi, başparmaklarıyla yüzümün yanlarını kavradı ve temasla baş döndürücü bir adrenalın patlaması yaşadım. Bana hayatımda hiç dokunulmadığı kadar dokunuyordu ve ben buna bayılıyordum.

"Seninle tanıştığım andan itibaren uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğüm bir kıvılcımın canlandığını hissettiğimi söylüyorum. Kokunu aklımdan çıkaramadığımı ve seni tatmayı hayal ettiğimi söylüyorum. Diyorum ki Fallon Brookshire, annenin kim olduğu umurumda değil, ben sadece

seni mutlu eden kişi olmak istiyorum. Her zaman sen oldun."

Dudakları dudaklarıma çarptı ve o sesi yutarken ben inledim. Dili kapalı ağızıma bastırdı ve dudaklarımı açarak öpüşmemizi derinleştirdim. Dili benimkine doğru kayarken midem altüst oldu ve bu kaygan his karnımda bir sıcaklık birikmesine neden oldu. Beni öpmeye devam ederken parmaklarını boynumdan aşağıya doğru sürükledi ve bu neredeyse çok fazla duyguydu, hazır olmadığım bir aşırı yüklenme gibiydi ama yine de mükemmeldi.

Öpölüyordum. Bu
benim ilk öpücüğümdü.
Ben normalim.

Sonunda hayal ettiğim bir şeye sahip olmanın verdiği duygular Asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm bir şeye sahip olmak, gözümünden bir damla yaşın kaçmasına ve kapalı dudaklarımıza düşmesine neden oldu. Ariyon başparmağıyla uzanıp yanağımı sildi, bedenlerimiz birbirine yaklaştı, bir olmak istiyordu. Parmaklarını kollarımda gezdirirken nefes nefese kalmıştım ve ağızıma doğru gülümsediğini hissedebiliyordum. Geri çekilerek sırtımdan önce dudaklarımı gagaladı.

Kalbim küt küt atıyor, midem bulanıyor ve başım dönüyordu. O anda bunun bir kızın sahip olabileceği en iyi öpücük olduğuna emindim ama bunu karşılaştırabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Sana bunu yapabilen tek kişi olmama bayılıyorum," diye mırıldandı Ariyon kulağıma doğru.

Yanağına gülümsedim ve sonra geceyi yırtan bir çığlıkla vücudum sarsıldı.

"Nightlings," diye anons etti Yanric, tepemizde uçarken.

Bir ığlık daha ve bir çığlık daha. Açık avlu kapılarından bakınca öğrencilerin balonun düzenlendiği köşkten dehşet içinde kağıştıklarını gördüm. Ariyon benden uzaklaştı, avlunun girişine doğru yürürken beni arkasına sıkıştırdı ve etrafı taradı.

sokağın karşısındaki malikanenin girişinde neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Müzik durma noktasına geldi.

"Nightlings!" Hazırlanabilmesi için ona söyledim. "Kılıcın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Ve benim güçlerim sadece yaşayan varlıklar üzerinde işe yarar."

O zaman zarar verme gücünden bahsettiğini anladım, tıpkı ona bıçak çektiğim ilk gün başımı ağrıttığı zamanki gibi.

Az önce Nightlingler üzerinde hiçbir gücü ya da kılıcı olmadığını itiraf etmiş rağmen Ariyon hiç tereddüt etmeden avludan çıkıp konağın önüne koştu.

Ben de elimden geldiğince yardım umarak takip ettim.

"Eden iyi mi? Yanric'e sordum.

Bu piçler neden geri dönmüşlerdi? Ne istiyorlardı?

Evet, Ayden ve bazı öğretmenlerle kavga ediyor.

Ariyon ve ben kalabalığı iterken öğrenciler dehşet içinde çılgınlıklar atarak konağın ön kapısından dışarı fırladılar. Biri bana çarptı ve sırtımdan yukarıya doğru acı fışkırıp lanetim tutuşunca haykırdım.

Hayır.

Şimdi olmaz. Tekrar olmaz. Çok yakında. Bilincimi korumak için mücadele ederken görüş alanımın kenarlarında siyahlık dans ediyordu.

Ariyon tek kelime etmeden uzandı, beni kalabalıktan korumak için vücudunun içine soktu ve sonra iyileştirici gücü yarama merhem gibi aktı. Memnuniyetle iç çektim, onun hayatından günler çaldığım için dehşete düşmüştüm ama bilincimi kaybetmediğim ve yerde ezilmediğim için mutluydum. Ondan bir daha can almayacağıma yemin etmiştim ama bu acil bir durumdu. Büyük fuayeye girdikten sonra kalabalığın arasından sıyrılıp bitişikteki balo salonuna geçtik.

Balo salonu, tavandan sarkan beyaz çiçekler ve yüzlerce tel ışıkla çok güzel bir şekilde düzenlenmişti. Ancak şu anda yaşanmakta olan katliama bakarken bu güzelliğin tadını çıkaramadım.

İki düzineden fazla Nightling'den oluşan bir grup odada toplanmıştı ve hem öğrencilere hem de öğretmenlere saldırıyorlardı.

O sırada Yanric omzuma indi ve Eden bir anda yanıma koşarak dışarıdaki odun kesme istasyonundan gelmiş gibi görünen balta uzattı.

"Tüm bulabildiğim bu." Bir elinde kendi küçük baltasını, diğer elinde de bir ateş topunu tutuyordu.

Öğrenciler çılgık çılgılığa koşuştururken, öğretmen Bay Whitlock onları acil çıkış gibi görünen odanın arka tarafına götürmeye çalıştı.

Ayden ve Ariyon sanki bizi gördüklerimizden koruyormuş gibi önümüzde durdular.

"Neden geri döndüler?" Titrek bir nefesle sordum, odanın etrafında dönen gölgeleri izliyordum.

Ama sonra cevabımı aldım. Prenslerin hemen önünde bir gölge katılaştı, koluna sarı bir yılan dolanmıştı.

Marissa Bane. O benim için buradaydı.

Ama şu anda dikkatini çeken Ayden ve Ariyon'du.

"Madden kraliyet dölü," diye tısladı öz annem ve bir yumruk yaparak havaya kaldırdı ve hem Ayden'in hem de Ariyon'un görünmeyen bir güç tarafından ayaklarından kaldırılmasına neden oldu.

Sanki havasız kalmışlar gibi öksürdüler ve tükürdüler, boyunlarını tuttular ve ayaklarını tekmelediler.

Çılgık attım, ileri atıldım. "Dur! Onları seviyorum!" Panik içinde ona bağırdım. Eğer beni önemsiyorsa, sevdiklerime zarar vermeyeceğinden emindim.

Marissa başını bana doğru çevirdi, gözleri gece kadar siyahtı. "Onları *seviyor* musun? Maddens'leri mi?" Dilini . "Onlar zehir. Tıpkı anneleri ve babaları gibi."

Şeytan olduğu belliydi. Tamamen karanlığa bürünmüştü ve bu da öyle . empati yok.

Başımı kaldırıp prenlere baktığımda morardıklarını, boğazlarını pençelerken havada asılı kaldıklarını gördüm ve bir şeyler yapmam gerektiğini anladım. Hiç düşünmeden sihrimi çektim ve baltasız elimi dışarı doğru ittim. Bir güç dalgası Marissa'ya çarptı ve Marissa bir çığlık atarak geriye doğru savruldu.

Ayden ve Ariyon nefes nefese yere yığıldılar ve kadının elinden kurtuldular.

Yanric başımın üzerinden uçtu ve sonra tavandan aşağıya atladı, ben elimdeki baltayla ilerlerken yılan tanıdığını parçaladı. Eğer Marissa değer verdiğim insanlardan herhangi birine zarar vereceğini düşünüyorsa, başına başka bir şey gelecekti.

Eden'in yanıma koştüğünü hissettim. "Geri çekil!" Ona homurdandım ve yeni keşfettiğim gücümü kullanarak onu arkama ittim.

"Hayır!" diye bağırdı ama bu güç alanı ya da her neyse onun gücü çaresizdi. Sanki görünmez bir kalkan fırlatıp insanları yollarından çekebiliyor, kaldırabiliyor ya da yere bırakabiliyordum.

Şu anda Marissa'yı yatırmak istiyordum.

Ama tekrar gölgeye dönüşmüştü, ateşten çıkan duman gibi etrafdönüyordu.

"Gel beni bul. Öğrenmen gereken çok şey var," diye fısıldadı yanımdan geçerken. Önümde bir saniyeliğine katılaştı, siyah gölgelere geri dönmeden önce ayaklarımın dibine katlanmış bir kağıt parçası bıraktı.

Öfkeyle bağırdım, baltayı körü körüne adama doğru savurdum. gölgeler geçiyordu.

Ben silahla onu kesmeye çalışırken gölgelerin arasından "Ders bir," dedi. "Aşık olma."

Gölgeler aniden kayboldu ve sonra balta görünmeyen bir güç tarafından ellerimden çekilip alındı. Eden'ın

Kan donduran bir ıgık balo salonunu yırttı ve kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Döndüm ve ruhum bir saniyeliğine bedenimi terk etmiş gibi hissettim.

Ariyon göğsüne saplanmış baltayı kavrarken ağızı açık bir şekilde bana baktı. Tam kalbinin olduğu yere.

Ayden'in kardeşini yere düşerken yakaladığında çıkardığı feryat sonsuza dek r yalarımından çıkmayacaktı. Bu  l mc l bir darbeydi, kabzasına kadar kalbe saplanmış bir baltayı iyileştirmek mümkün değildi.

Damarlarımda ham bir öfke dalgası dolaşıyor, içimde bir cehennem ateşliyordu. G r ş m kırmızı bir pusla bulanıklaştı ve kalbim bir savaş davulu gibi çarptı, her vuruş öfkemi körükledi. Bastırdığım  fkeden kurtulmak için yumruklarımı sıkarken tırnaklarım avuç ierimi ısırıyordu.

Öfkeyle k kredim ve avuçlarımdan mor bir ateş sıçrayarak çevredeki her Nightling'i tutuşturdu. Onlara bakmama gerek yoktu, büyüm nerede olduklarını ve gazabımın hedefinin onlar olduğunu biliyordu. Nightlingler yanarken acı etrafı doldurdu ve sonra koşarak Ariyon'un önüne düştüm. Dizlerimin  zerine çöktüm, Eden bir şifacı için boşuna bağırırken ıgık atıyor ve ağlıyordum.

 kiz kardeşine bakarak, "Ayden, çok  zg n m," diye ağladım. Bu benim hatammış gibi geliyordu, Marissa ve onun yaptıkları benim sorumluluğummuş gibi geliyordu.

şok içindeydi, kardeşinin başı kuşağında asılı dururken Ariyon'un saçlarını okşuyordu. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde öne doğru sürünerek Ariyon'un yüzünü kendime çektim ve dudaklarından öptüm.

Dudakları soğuktu ama b z şt ler ve geri çektiğimde uzanıp yanağımı okşayacak kadar gücü vardı.

"Onun gibi... olma," diye nefes aldı.

"Ben değilim!" Kontrolsüzce hıçkırarak bağırdım. Bununla başa çıkamazdım, böyle bir şey olamazdı.

Arkama baktı ve ben de onun bakışlarını takip ettim.

Oh Fae. Balo salonu . Birçok Nightling cayır cayır yanmıştı ama ahşap zemin ve perdeler de alev almıştı. Onu öldürdüğümü umuyordum. Marissa'nın buharlaştığını umuyordum.

"Sihir yapma... öfkeyle..." diye nefes aldı, parmağını alt dudağımda gezdirirken. "Çok daha fazla öpücük istiyordum," dedi belli belirsiz.

O anda tüm öfkem sistemimden kaçtı, bir balon gibi söndü ve ben sadece boşlukla kaldım. Artık sadece kalp kırıklığı ve umutsuzlukla doluydum.

Hayır.

Ne yaptım ben?

Son bir avuç öğrenci ve personel de odadan kaçarken ortalığı duman kapladı ve Ayden öksürdü.

"Ariyon." Ellerimi baltanın her iki yanına koyup göğsünü kavradım ve sonra ağladım. O kadar çok ağladım ki boğazım yandı ve kendimi bu binayla birlikte yanmaya bırakmak istediğimi hissettim.

"Buradan çıkmalısın," diye uyardı Yanric, Eden'i hareket ettirmek için saçlarını gagalayarak.

Kendini sarsarak ayağa fırladı. "Gitmemiz gerek," diye öksürdü.

Ariyon'la geçirdiğim her anı aramızdaki bağdan kaçınarak geçirmiştım ve sonunda ikimiz de duygularımızla yüzleştığımızde bir öpücük almıştım. Bir dans. Ve şimdi hepsi gitmişti.

Bu yeterli değildi, daha fazlasını istiyordum, onunla bir ömür geçirmek istiyordum. Bu adil değildi.

Avuçlarımin altında keskin bir karıncalanma başladı ve Ayden'in nefesi kesildi, bu hemen öksürüğe dönüştü.

"Şifacı izleri!" Eden kendi hışırtıları arasında söyledi.

Isı sırtıma baskı yaptı ve iki elimin tepesinde dönen iki gümüş tekerleği görmek için kendimi Ariyon'un göğsünden yukarı çektim.

Nightling de neydi öyle?

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Tanıdık , Ariyon'un sahip olduğu izlere tıpatıp benziyorlardı. Ellerine baktım ve neredeyse şoktan bayılacaktım. İzleri kaybolmuştu. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu; ben bir şifacı mıydım? Onun gücünü mü ödünç alıyordum? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Fallon. Kurtar onu," diye inledi Ayden.

Önce o çelik grisi gözlere, sonra da Ariyon'un kapalı gözlerine baktım ve bir kez başımı salladım.

Yanric Eden'in saçlarını tekrar gagaladı, gitmesini sağlamak için çılgına dönmüştü.

"Onu dışarı çıkarın yoksa hepimiz burada ölürüz!" Eden böyle dedi ve öksürerek ön kapıdan dışarı koştu.

Ayden kendini Ariyon'un altından çekti ve onu geriye doğru sürüklemeye başladı. Onu takip etmek için çabaladım, dumanın beni rahatsız etmemesine şaşırıyordum. Bunun Ariyon'un gücüyle kendimi iyileştirdiğim için olduğunu düşündüm ama şu anda bunların hiçbiri umurumda değildi. Ariyon'u kurtarmam gerekiyordu. Bu şifacı işaretlerinin ortaya çıkmasının bir sebebi vardı. Ariyon'un ayak bileklerinden tuttum ve Ayden'in onu daha az dumanın olduğu fuayeye götürmesine yardım ettim. Onu oraya götürdüğümüzde Ayden öksürerek fayansın üzerine yığıldı, kardeşi yine kucağındaydı.

Ellerime ve üstlerindeki yeni izlere, sonra da Ariyon'un göğsüne baktım, zar zor hareket ediyordu, baltanın saplandığı yerden kan akıyordu.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedim ellerime, sihrime, onun sihrine. "Ne gerekiyorsa yap. Umurumda değil. *Lütfen* onu kurtar."

Gücümü, içimde cızırdayan o vahşi duyguyu Ruhumun en derin girintilerinde, Ariyon'un göğsünün iki yanını, babama yaptığını gördüğüm gibi kavradım ve sonra tamamen farklı bir yere çekildim. Artık ne duman, ne fayans fuaye, ne de Ayden vardı. Hâlâ Ariyon'un göğsünü tutuyordum ama şimdi o, Sonsuzluk Âlemi olmasından korktuğum bir yerde, çimenlerin üzerinde yatıyordu.

Oh Fae.

Az önce portal mı açtım? Hayır. Hayır. Hayır.

Arkamda bir boğaz temizlendi ve döndüm, Ariyon'dan uzaklaşarak yüz geldim...

The Grim.

Ölüm Fae'sinin boyu bir metreyi geçiyordu. Beyaz bir pelerin giyerdi ve kapüşonunu yüzüne kadar çekerti. Çocukken bana onun sırık gibi ve zayıf olduğı söylenmişti, oysa aslında etli ve kaslıydı. Silahının orağını kalın, yumrulu parmaklarıyla sıkıca kavradı ve bana doğrulttu.

"Burada olmaman gerekiyor, Nightling," diye hırladı. Nasıl oldu da... boş ver.

Ariyon'a dönüp baktım, acaba bedeni gerçekten burada mıydı yoksa aşağıda bir beden gibi görünen ruhu mu buradaydı? Her iki durumda da, bir şekilde tamamen çuvallanmışım çünkü nefes almıyordu ve balta hâlâ göğsüne saplanmıştı.

"Onu iyileştirmeni istiyorum. Onu iyileştirmeden buradan gitmeyeceğim. Lütfen. Benden ne istiyorsan al." Ellerimi ona uzattım ve bir adım daha yaklaştım.

Öfkeyle başını salladı. "Bu iş böyle yapılmaz. Sen kutsanmış bir Maven değilsin, benimle pazarlık yapamazsın!" diye kükredi ve sesinin gücü beni geriye doğru savurdu.

Ayaklarım çimenlerin üzerinde kaydı ve dizlerimin üzerine çöktüm, boğazımda bir hıçkırık oluştu. "Ama o öyle! O insanları iyileştiren kutsanmış bir Maven ve hayatı çok kısa sürdü. Lütfen merhamet edin."

Ellerimin üst kısmına ve orada dönen işaretlere baktı ve kaşlarını çatı. Sonra çenesini yukarı kaldırdı, sanki bulutlardan aşağı inecek bir hükmü bekliyormuş gibi gökyüzüne baktı. Bu açıdan bakınca aslında yakışıklı bir adam olduğunu görebiliyordum. Ellili yaşlarının başında, güçlü bir çenesi, koyu kahverengi teni ve gökyüzü renginde nazik gözleri olan bir adam.

"Merhamet Işık'tan gelir. Ben sadece kurallara uyuyorum ve şu anda kurallar senin burada olamayacağını söylüyor," dedi. "Talebinizi değerlendirmeye alacağım ve bir karar verilene kadar onu güvende tutacağım."

Orağını yanındaki düz bir kayaya ve aynı anda iki şey oldu.

Bir: Ariyon nefesini tuttu, balta göğsünden düşüp tamamen iyileştiğini gösterince doğrulup oturdu.

İki: Sonsuzluk Diyarı'ndan fırlatıldım ve kendimi şimdi dumanla dolu olan yanan fuayede buldum.

Ayden önümde baygın yatıyordu ve ben çılgın bir daire çizerek döndüm, Ariyon'dan ya da cesedinden hiçbir iz bulamadım. Sadece onu sürüklemeye yardım ettiğim yerdeki kan izleri vardı.

Sonsuzluk Diyarı'nda mı sıkışıp kalmıştı? Öyle olabilir mi? "Fallon!" Eden açık kapıdan ağladı. Uzandım Ayden'in ayak bileklerinden tutarak aşağı indirdim ve büyük bir çabayla onu geriye doğru çektim. Balo salonunun çatısı çöküyordu ve aklım çılgınca çalışıyordu. Bu mümkün müydü? Ariyon'u bir şekilde Sonsuzluk Âlemi'ne mi taşımıştım? Fiziksel bedeni gibi mi?

Babamı iyileştirdiğinde, bedeni tüm zaman boyunca odada kalmıştı. Bu mümkün değildi, değil mi? Yine de ellerimin üstündeki iki gümüş çark bunun mümkün olduğunu söylüyordu. Onu kurtarmak için bir şekilde Ariyon'un Maven büyüsünü kullanmıştım ve şimdi onunla sıkışıp kalmıştım.

İki kraliyet muhafızı Ayden'in binadan yardım etmek için koştu ve bir şifacı onunla ilgilenmeye başladı.

Gözlerim kamaşmış ve şok içinde sendeleyerek dışarı çıktım ve sonra birden kraliçe karşımdaydı, bir insanda görmediğim kadar öfkeyle yüzüme bakıyordu.

"Ariyon nerede? Ne yaptın sen?" yanan binaya dikti.

Gözlerim yaşlarla doldu; onları kırıştırdım ve ona ellerimin üstünü ve oradaki izleri gösterdim. "O Grimle birlikte-"

Kafamın tarafına o kadar sert vurdu ki her şey karardı ve ben karanlığı memnuniyetle karşıladım.

NINETEEN

Hapishane hücresinin demir parmaklıklarına boyun eğerek baktım. Olmayı hak ettiğim yer burasıydı. Tehlikeliydim. Okul dansının yapıldığı malikaneyi yakmıştım ve... Ariyon'u düşündüğümde boğazım düğümlendi.

Ariyon'u kaybettim.

Hayır.

Onun cansız bedenini bir şekilde Sonsuzluk Âlemine sürüklemiş olmam nasıl mümkün olabilirdi? Şimdi herkes benden nefret ediyordu, onun öldüğünü ve onu benim öldürdüğümü düşünüyorlardı. Kraliçe kesinlikle ölmemi istiyordu. Ellerimin üstündeki şifacı izlerine tam bir inançsızlıkla baktım. Bu mümkün değildi. Onlar Ariyon'un işaretleriydi, usta işaretleri.

Kraliçe peşinde bir düzine muhafızla koridorda ilerlerken ayak sesleri beni dikleştirdi. Birkaç saattir burada tek başımaydım, kaderim hakkında endişelenirken uyuyamıyordum. Babamı sorgulamak için mi götürdüler? O da bir hücrede miydi? Bir elimi kaybeder miydim? Ya da daha kötüsünü?

Muhafız kapıyı kırarak açtı ve Kraliçe Solana bakışlarındaki zehirle bana doğru koştu.

"O yaşıyor!" Çılgılık attım çünkü bunun nasıl görüldüğünü biliyordum. Varisini öldürmüş ve güçlerini çalmışım gibi görünüyordu ama olan bu değildi.

Kraliçe uzandı ve çıplak elini boğazıma dolayarak derimin her yerinde acıya neden oldu. Büyüsünün bir ağ gibi üzerime gerildiğini ve beni iplerine hapsettiğini hissettim. Elini boğazımda tutup nefes borumu sıkarken nefessiz bir şekilde tısladım. Bırakmıyordu. Bana bilerek zarar veriyordu.

Buna karşılık olarak büyümü çektim, ancak güç kuyusunun boş olduğunu hissettim. Orada başka bir güç vardı, yabancı bir güç, benim değil. Ariyon'un mu? Fae'ler oluyordu! Benim gücüm neredeydi?

Oda aniden gölgelerle doldu, yılanlar gibi yerde kıvrıldılar ve kraliçenin gözleri büyüdü.

'Sihrini kaybettiğini anlamasına izin verme,' dedi

Yanric. Gölgeler. Onlar .

"Kraliçene karşı sihrini kullanmaya nasıl cüret edersin?" diye çıkıştı ama akıllıca elini çekti.

Yanric aniden omzumda belirdi ve kraliçe ilk kez bir korku belirtisi göstererek kaskatı kesildi. Muhafızlarından ikisi alevlerle aydınlanan kılıçlarını çekti.

Acı... normalde olduğu gibi yapışmıyordu. Yerde değildim. Bayılmamıştım.

Ellerimin üst kısmına baktığımda şifacı izlerinin döndüğünü ve yaralarım için o tanıdık merhem cildimi kapladığını gördüm. Bunun bir şekilde benim ya da daha kötüsü Ariyon'un hayatından zaman alıyor olup olmadığını merak ettiğimde beni bir panik kapladı. Ve aynı zamanda boğazımda bir yumru oluştu, onu özlemiştim. Light, onu çok özledim.

"Yeğenim, Yıldızlı Şehir tahtının varisi Ariyon Madden'ı sen mi öldürdün?" Kraliçe suçlamasını yüzüme tükürdü ve doğruyu söyleyen büyüsünün tenimde gezindiğini hissettim.

"Onun iki göze ihtiyacı yok," diye alay etti Yanric.

"*Sessiz ol yoksa ikimizi de öldürteceksin.* Artık Ariyon'un gittiğini düşündüğüne göre, beni öldürmekte tereddüt etmeyecekti. Marissa'nın onun üzerine koyduğu laneti ateşlemekten artık korkmuyordu.

"Hayır, onu ben öldürmedim," dedim ve hırladı.

"Onu öldürmeye mi çalıştın?"

"Hayır."

"Başka birinin onu öldürmesine yardım ettin mi?" "Hayır."

"Sen-"

"O ölmedi!" Çığlık attım ve kaşları düğümlendi.

Uzandı ve muhafızlarından birinden bir fae kılıcı çıkardı. Elysian Dağları'ndan gelen metal ışıktaki parlıyor, bıçağın üzerinde hafif bir gökkuşağı oluşturuyordu ve ben sertçe yutkundum. Boynuma bir kesik atsa kafam kopacaktı. "Bana bu geceyle ilgili hatırladığın her şeyi anlat. Hiçbir şey saklamazsan yaşamana izin verebilirim," diye hırladı.

Efendi Clarke beni savunmak için burada değildi. Dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum.

Büyüsünün bir yılan gibi etrafımı sardığını ve bir anlığına nefesimi daralttığını hissedebiliyordum. Az önceki dokunuşunun beni etkisiz hale getirmesi gereken acısı, iyileşme izleri ellerimin üst kısımlarında dönerken zar zor bir sızıya dönüşmüştü.

"Okulun avlusunda Ariyon ile dans ediyordum, o sırada-"

"Neden onunla birlikteydin? Diğer yeğenimin seni dansa götüreceğini sanıyordum?" Bana şüpheyle baktı.

Sertçe yutkundum. "Ayden dansa giderken yanlışlıkla bana dokundu ve... ayrıldık."

Ergenlik hayatımın dramından sıkılmış gibi gözlerini devirdi ve sonra elini hareket ettirerek acele etmem gerektiğini işaret etti.

"Yani, Ayden Ariyon'u getirdi ve..." Paylaştığımız o güzel özel anı, o öpücüğü paylaşmak istemediğim için durakladım. Onunla değil.

"Kibarlık olsun diye beni dansa kaldırdı. Dans ederken sokağın karşısındaki malikaneden gelen bir çığlık duyduk."

"Anneni ve onun Nightling'lerini saldırıya çağırdın," diye ilan etti.

"Hayır!" Bağırdım. "O benim annem *değil*. Aslında öyle ama ben ona demiyorum. Onu tanımıyorum."

Elindeki bıçağı yukarı doğru eğdi ve ucunu boğazıma bastırdı. Bir dilim acı ve ardından küçük bir ıslaklık damlası oldu.

Yüzsüzlüğü karşısında nefesim kesildi. *Beni kesti*.

Yanric aniden omzumdan onun yüzüne doğru uçu.

"Hayır!" Çığlık attım.

Kraliçe elini adama doğru ve avucundan çıkan bir ışık huzmesi adamın göğsüne isabet etti.

"Yanric!" Cansız bir şekilde yere yığılırken haykırdım.

"Marissa Bane'in kanı damarlarında dolaşüyor. O senin Anne. Bunu inkâr *etme*," dedi kraliçe, sesi ölümcüldü.

Herkes bana bir gün karanlığa gömüleceğimi ve korkunç şeyler yapacağımı söylediğinden beri ilk kez o zaman hissettim. Hücrenin soğuk betonunda yatan tatlı Yanric'in cansız bedenini vücuduma dizginlenemez bir öfke doldu. Ayağa kalktım ve o da benimle birlikte bıçağı hareket ettirdi.

"Ya tanıdığımı iyileştirmeme izin verirsin ya da tüm şehri yerle bir ederim." Sesim kendime ait değildi, karanlık ve tehdit doluydu. Beni korkuttu. Şu anda kendimden korkuyorum.

Kraliçe bir an için çelişkili göründü ve ben de alay ettim. "Ara sınavlarda senin hayatını kurtardım. Kendinden utanmalısın."

Gözlerinde hafif bir suçluluk parıltısı vardı ve Yanric'in önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde bıçak boynumu terk etti.

Göğsünün hareketsizliğini gördüğümde boğazımda bir hıçkırık oluştu. Sersemlemiş miydi yoksa... ölmüş müydü?

"Yan," diye ağladım, derin bir depresyon uzuvlarımı çekip beni dibe sürüklemeye çalışırken onu kollarıma aldım. Sanki küvetin fişi çekilmiş ve su boşa akıyormuş gibi bedenimden güç çekildiğini hissettim. Göğsüm ağrıyor ve sıkıştıyordu ve ne olduğunu bilmiyordum.

İyileştir onu. Lütfen onu iyileştirmeme yardım et, diye yalvardım ellerimin üstündeki semboller dönerken.

Göğsümdeki gerginlik o zaman kalktı ve Yanric küçük gagasını açıp derin bir nefes aldı.

Arkamda kraliçe ve muhafızlarından birkaç nefes sesi geldi ama onları duymazdan geldim. Yanric boncuk gibi küçük siyah gözleriyle gözlerimin içine baktı ve ben de tüylerini okşadım.

"*Onu gördüm,*" dedi Yanric, uyku ve zayıf bir sesle, sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Ne oldu? Sen iyi misin?"

Bakışları kraliçeye kaydı ve parıltılı bir bakışa dönüştü. *"Uykusunda burnunu keseceğim."*

Pekala,o oldu hissetmek Daha iyi. *"Tanrı'ya şükür hayattasın. Öldüğünü sanmıştım!"*

"Gördüm. Bir anlığına Sonsuzluk Âlemi'nde ydım ve Ariyon'u gördüm."

Tüm vücudumu saran bir ürperti omurgamdan aşağı indi.

"Ne... ne yapıyordu?"

Yanric sessizdi.

"Seni sorgulamayı bitirmedim," dedi kraliçe. "Şşt," diye susturdum onu ve bana bir kaşını kaldırdı. *'Ariyon ne yapıyordu? O iyi mi?'*

Yanric avucumun üzerinde durdu, tüylerini salladı, ve bana baktı. *'Tutuklanıyordu. Çok üzgünüm Fallon.'*

"Tutuklandım!" Yüksek sesle söyledim ve kraliçe bıçağını tekrar boğazıma çekti.

"Şimdiden delirmeye mi başladın? Çok uzun sürmedi," diye düşündü.

Kraliçenin benden nefret etmek için nedenleri olduğunu biliyordum, ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, ondan o kadar çok nefret ediyordum.

'Eve git ve babamı kontrol et. Ona Isariah'a kaçmaya hazır olmasını söyle,' dedim Yanric'e acilen ve o da hiç soru sormadan gölgelere karıştı.

"Ariyon, Marissa tarafından öldürüldü." Kraliçe Solana'ya baktım. "Onu kurtarmaya gittiğimde avuçlarımda bu izler belirdi." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bildiğim bir sonraki şey, onun bedeniyle birlikte Sonsuzluk Âlemi'nde olduğumdu."

Bakışlarını kısmıştı. "Geçit açtığına inanmamı mı ? Bir asırdan fazladır geçit açan bir Fae olmadı. Bu beceride ustalaşmak onlarca yıl alır. Arkadaşın Eden bunu anladığında saçları ağarmış olacak."

Omuz silktim. "Tek bildiğim, bir saniye önce Ariyon'u iyileştiriordum ve bir saniye sonra bedeni Sonsuzluk Diyarı'ndaydı ve Grim onu iyileştirdi."

Bakışlarında umut vardı. "Yeğenimin hayatta olduğunu mu söylüyorsunuz? Sonsuzluk Diyarı'nda mı?"

"Evet. Az önce tanıdığımı gönderdiğin yer. Yanric az önce Ariyon'u orada görmüş. Tutuklanıyordu."

Kraliçe Solana'nın yüzünün rengi soldu. Başını yavaşça çevirip muhafızına bakarken kılıç elinde titremeye başladı. "Efendi Clarke'ı getirin. Şimdi."

"Neden korkmuş görünüyorsun?" Gözlerimi kısarak ona sordum. Bu tutuklama olayının ne olduğunu biliyor muydu?

O da bana aynı şüpheyle baktı. "Benim büyüm bana yalan söylemen için çok güçlü. Henüz yeterince güçlü değilsin."

Sanki kendi kendine konuşuyor, aslında doğruyu söylediğime kendini ikna ediyordu.

"Bedeni yandı. Yanılıyor olmalısınız, Ariyon'un bedeni yandı ve ruhu Grim'le birlikte," diye açıkladı.

"Hayır!" Sözü­nü kestim. "Ayden tanıklık edecek. Onun bedenini Sonsuzluk Âlemi'ne götü­rdüm. Grim'i gördüm ve Ariyon'u kurtarması için ona yalvardım. O da bunu Işık'la halledeceğini söyledi. Sonra ben... kovul­dum."

Sessizdi, beni korkutan ürkütücü bir sessizlik.

"Ariyon neden Sonsuzluk Diyarı'nda tutuklansın ki? Hepimizin ebedi huzur için gittiği yer orası değil mi?"

"Hepimiz değil." Burnunun ucuyla bana baktı.

Nightlingler. Nightlingler oraya gitmedi mi?

Birden Efendi Clarke orada belirdi, hayalet görmüş gibi bakıyordu. Konuştuğumuz son birkaç şeyi duymuş gibi görünüyordu.

Burada güvendiğim birkaç kişiden birine baktım ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Üstat Clarke, Ariyon neden Sonsuzluk Âlemi'nde tutuklanmış olabilir?"

Ellerimin üst kısımlarına baktı ve sonra kraliçeye boyun eğmiş bir şekilde baktı. "Kül ve Gölge Evi'nden biri öldüğünde, yeniden diriltilebilir. Önce tutuklanırlar, Yeniden Doğuş Diyarı'na transfer edilirler ve ardından bir dizi dövüşte karşı karşıya getirilirler. Kazanan bir Nightling olarak yeniden doğar."

Yeniden Doğuş Diyarı mı? Hiç duymamıştım.

Bunun Ariyon'la ne ilgisi olduğunu merak ederek hızla gözlerimi kırptım. "Ama Ariyon Kül ve Gölge Evi'nden değil."

Efendi Clarke başını salladı. "Ama sen . Ve Banelerin bir başkasıyla büyü değiştirme gücüne sahip olduğu söylenir." Ellerimi işaret etti. "Ve görünüşe göre sen de büyü­nü ona vermişsin..."

Kalbim mideme inerken açık kaldı. "Hayır."

Kraliçe o anda başını arkaya eğdi ve çığlık attı, küçük alanın duvarlarında yankılanan korkunç ses.

Ne diyordu? Ariyon'un artık benim sihrimi taşıdığını mı? Bir Nightling olarak geri dönmek için Yeniden Doğuş Diyarı'nda bir sürü savaştan sağ çıkmak zorunda kalacağını mı? Gölgelerden yapılmış bir kan içici mi?

Beni asla affetmezdi.

Kendimi asla affetmezdim.

Sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım.

Onun hayatını mahvettim. Yardım etmeye çalıştım ve her şeyi mahvettim.

Kraliçe kılıcı yere bıraktı ve Üstat Clarke'a işaret etti. "Bunu nasıl tamir edeceğini ona *sen* öğret. Oraya geri dönmeli ve Ariyon'un yerini almalı. Hiçbir yeğenim bir Nightling olmayacak."

Bundan daha doğru bir söz söylenemezdi. Bunun ona olmasına asla izin veremezdim. Ama bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Işık bana yardım et.

İKİNCİ KİTABI ÖN VERİN. *SİPARİŞ Savaş ve Kemik Evi.*

YAZAR HAKKINDA

Leia Stone, aralarında Matefinder, Wolf Girl, Fallen Academy ve Kings of Avalier'in de bulunduğu çok satan serilerin USA Today çoksatan yazarıdır. Üç milyondan fazla kitap satmıştır ve Fallen Academy serisi film için seçilmiştir. Romanları beş dile çevrildi ve hatta senaryo yazımıyla da uğraşıyor. Leia şehir fantezisi ve paranormal aşk romanları yazıyor ve bu romanlarda şımarık kadın kahramanlar ve karşı konulmaz aşklar yer alıyor. Kocasını ve iki çocuğıyla birlikte Spokane, WA'da yaşamaktadır.

TEŞEKKÜRLER

Bloom Books'taki tüm ekibe (özellikle Christa'ya) bu serideki ortaklıkları için çok teşekkür ederim. Fallon ve Ariyon sizin editörlük uzmanlığınız ve muhteşem katkılarınız olmadan aynı olmazdı. Bookish B'den Brittany'ye de hiç haber vermeden bu kitabı düzelttiği için çok teşekkür ederim. Seni çok seviyorum. Ayrıca, Bookcase Literary'deki temsilcilerim Flavia ve Meire'ye elimden tuttukları için teşekkür ederim, siz en iyisisiniz. Beni her zaman çılgın hayal gücümle paylaşmak zorunda olan kocama ve çocuklarıma, hepinizi sonsuz seviyorum. Ve son olarak, hiçbir zaman öyle hissettirmese de yaptığım şeye 'iş' dememe izin veren muhteşem okurlarıma.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.